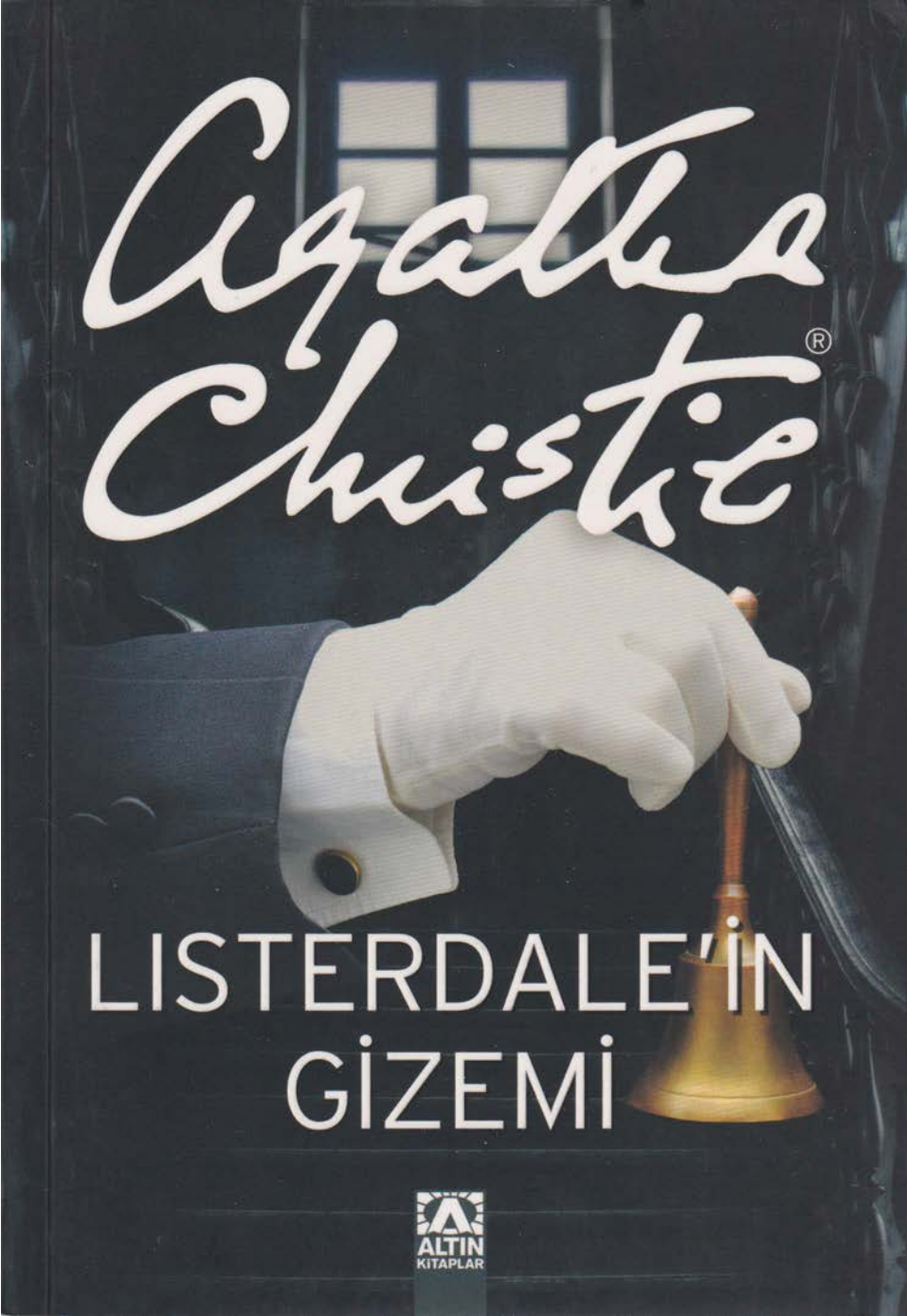
Agatha Christie®

LISTERDALE'İN GİZEMİ

ALTIN KİTAPLAR

Heyecan verici, gizemli, aynı zamanda gerilim dolu on iki öykü... Lordun gizemli kayboluşu, trendeki tuhaf karşılaşma, garip bir cinayet soruşturması, emekli dedektifin katil avı, bir sepet vişne arasına gizlenmiş gerdanlığın sırrı, gerilim romanları yazarının cinayetten tutuklanması, tuhaf bir evlilik teklifi, Raca'nın kaybolan zümrüdü.

Tüm bu öykülerin tek bir ortak noktası var: O da Agatha Christie'nin usta kalemi.

"Tüm bu öyküler hiç istisnasız deneyimli ve usta bir yazarın elinden çıkmış..."
The Times Literary Supplement

altinkitaplar.com.tr
ISBN 978-975-21-2180-5
9 789752 121805
www. agathachristie.com
KDV'den MUAFTIR

ALTIN
KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı

THE LISTERDALE MYSTERY

Yayın Hakları

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak Tasarımı

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

1. BASIM/HAZİRAN 2016/İSTANBUL
4. BASIM/NİSAN 2020/İSTANBUL
MEGA BASIM
Cihangir Mahallesi Güvercin Caddesi
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok 34310
Haramidere, İstanbul Tel: 0.212. 412 17 00
Sertifika No: 44452

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2180 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Agatha Christie

LISTERDALE'İN GİZEMİ

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Sessiz Geldi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poirot'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor
Noel'de Cinayet
Ölüm Çığlığı
Pembe Evdeki Ölü
Miss Marple'nin Son Maceraları

İÇİNDEKİLER

Listerdale'in Gizemi 7
Bülbül Yuvası 30
Trendeki Kız 58
Altı Penny'lik Bir Şarkı Söyle 82
Edward Robinson'un Çapkınlığı 104
Kaza 123
Jane İş Peşinde 135
Verimli Bir Pazar 160
Bay Eastwood'un Macerası 173
Altın Top 194
Raca'nın Zümrüdü 208
Kuğunun Şarkısı 229

LISTERDALE'İN GİZEMİ

I

Bayan St. Vincent sayılarla boğuşuyordu. Bir iki kez iç çekti, elini başına götürdü. Başı ağrıyordu. Aritmetikten hep nefret etmişti. Son zamanlarda yaşamının, neredeyse tamamen küçük, önemsiz gibi görünen –ancak yine de onu şaşırtmaktan ve panikletmekten geri kalmayan– giderleri toplamaktan oluşması, gerçek anlamda bir şanssızlıktı, ama başka çaresi yoktu.

Elbette ki işler bu noktaya gelmemeliydi! Bu duruma düşmemeliydiler. Ama olan olmuştu.

Yeniden rakamlara döndü. Hesaplarken ciddi bir hata yapmıştı ama ana rakamlar doğruydu...

Bayan St. Vincent yeniden iç çekti. Baş ağrısı da iyice artmıştı. Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Bayan St. Vincent başını kaldırdı. Gelen Barbara'ydı. Barbara St. Vincent çok güzel bir kızdı, annesinin muhteşem hatlarını almıştı, başı annesi gibi gururla geriye atılmış, dimdikti. Ancak gözleri mavi değil koyuydu, dudakları da farklı, çekici parlak bir kırmızılıktaydı.

"Ama anne," diye bağırdı. "Yine mi şu lanet hesaplarla uğraşıyorsun? Hepsini toplayıp çöpe at onları."

Bayan St. Vincent kararsızlıkla, "Nerede olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," dedi.

Genç kız omuzlarını silkti.

"Hep aynı gemideyiz," dedi kuru kuru. "Durumumuz hep sıkışık. Son kuruşumuzu bile hesaplamamız gerekiyor."

Bayan St. Vincent iç çekti.

"Dilerdim ki..." diye söze başladı ama sonra sustu.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Barbara haşin ve sert bir sesle. "Hem de en kısa zamanda. Sonuçta o steno, daktilo derslerini boşuna almadım. Bir milyon kızın daha benimle aynı durumda olduğunun da farkındayım. 'Deneyiminiz?' 'Yok, ama...' 'Ah, teşekkürler, iyi günler. Size haber veririz.' Ama beklenen o haber asla gelmiyor. Bunu asla yapmıyorlar. Başka bir iş bulmalıyım, *herhangi* bir iş."

"Daha değil yavrum," diye yalvardı annesi. "Biraz daha bekle."

Barbara pencerenin kenarına gitti ve görmeyen gözlerle dışarıyı seyretmeye başladı. Hemen karşısındaki bir dizi kirli binayı bile görmüyordu.

"Bazen..." dedi ağır ağır. "Geçen kış Kuzen Amy ile Mısır'a gittiğim için üzülüyorum. Çok güzeldi, yaşamım boyunca yaşadığım ya da belki yaşayacağım en keyifli günleri geçirdim orada. Çok *eğlendim*, gerçekten de çok hoş zaman geçirdim. Ama bir yandan da bu benim huzurumu kaçırıyor. Yani, bu durumda olmak."

Elini bir şeyleri işaret etmek ister gibi odada gezdirdi. Bayan St. Vincent da gözleriyle kızının elini izledi. Burası ucuz eşyalarla döşenmiş tipik möbleli, kiralık bir odaydı.

Barbara, "Eğer daha iyisini görmemiş olsaydık, bizim için bunun bir anlamı olmazdı," diye ekledi. Ama Ansteys'i düşününce..."

Sustu. Yüzyıllar boyu Vincent'lara ait olan ancak şimdi yabancıların eline geçen doğup büyüdüğü evden daha fazla bahsedecek gücü bulamamıştı kendinde.

"Eğer babam – spekülasyon yapmaya kalkışmamış olsa – ve borçlanmasa..."

Bayan St. Vincent, "Tatlım," dedi. "Baban asla iyi bir tüccar olamadı. İyi bir işadamı değildi."

Bayan St. Vincent bunu öylesine nazik ve duyarlı bir şekilde söylemişti ki Barbara, annesinin yanına giderek onu yanağından öptü ve mırıldandı.

"Canım annem. Bir şey ima etmek istemedim ki."

Bayan St. Vincent yeniden kalemini alarak masaya eğildi. Barbara da pencerenin başına gitti.

Barbara bir süre sonra yeniden söze girdi.

"Bu sabah Jim Masterton aradı. Buraya gelip beni görmek istiyormuş."

Bayan St. Vincent kalemini bırakıp kızını sert bakışlarla süzdü.

"Buraya mı?"

Barbara, "Evet, başka ne olabilir ki, onu Ritz'de akşam yemeğine davet edecek halimiz olmadığına göre?" diye homurdandı.

Annesi mutsuz görünüyordu. Burun kıvırarak adeta iğrenircesine etrafına bakındı.

Barbara, "Haklısın," dedi. "Burası iğrenç bir yer. Tam bir sefalet. Ama her şey birbiriyle uyumlu, beyaz badanalı bir taşra evi, yırtık pırtık kretonlar, güllü porselen kaplar, kendi ellerinle yıkadığın Derby çay takımı. Aynen kitaplardaki gibi. Gerçek yaşamda ofis yaşamına tabandan başlayan bir oğul ve Londra bu demek işte. Şapşal, sevimsiz ev sahibeleri, merdivenlerde pasaklı çocuklar, diğer odaları kiralamış yabancı ya da melez komşular, kahvaltıda morina balığı filan..."

"Keşke o kadar olsa..." diye mırıldandı Bayan St. Vincent. "Ama korkarım yakın bir zamanda buranın kirasını veremeyecek duruma geleceğiz."

"Bu da ikimizin birlikte yatıp yaşayacağımız tek bir oda anlamına geliyor, korkunç bir şey bu! Ve Rupert için çatı arasında bir oda. Eğer Jim ararsa, onu aşağıdaki odaya alırım. Hani şu duvarların dibine sıralanmış kız kurularının sürekli örgü örüp bizi dikkatle süzüp inceledikleri ve sanki boğulacakmış gibi korkunç bir şekilde öksürdükleri yere."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Barbara," dedi Bayan St. Vincent neden sonra. "Yoksa sen –yani– yani sen..."

Sustu ve hafifçe kızardı.

"Bu kadar hassas olmana hiç gerek yok anne. Günümüzde artık hiç kimse böyle şeylere dikkat etmiyor. Sanırım Jim ile evlenmeyi düşünüp düşünmediğimi sormak istedin? Eğer teklif ederse çok isterim. Ama etmeyeceğinden çok korkuyorum."

"Oh! Barbara tatlım."

"Asıl sorun beni buranın tamamen dışında Kuzen Amy ile birlikte, (romanlarda dedikleri gibi) yüksek sosyetenin arasında tanımış olması. Şimdi ise buraya gelip beni bu ortamda görecek. O çok eğlenceli bir insan, ama bir yandan da çok titiz, müşkülpesent ve geri kafalı. Ben, ben belki de ondan bunun için hoşlanıyorum. Bana Ansleys'i ve köyümüzü anımsatıyor, sanki bir yüz yıl gerisini ama her şey o kadar –o kadar– ah! Bilemiyorum. O kokular... Lavanta kokuları..."

Gülümsedi, bu coşkulu tavrından dolayı biraz da olsa utanmıştı. Bayan St. Vincent içten bir ciddiyetle konuşmaya başladı.

"Senin Jim Masterton ile evlenmeni isterim, elbette. O bizden biri. Varlıklı bir insan ama bence bu o kadar da önemli değil."

Barbara hışımla, "Bence önemli," dedi. "Sürekli sıkıntı içinde olmaktan bıktım."

"Ama Barbara, bunun için..."

"Yalnızca bunun için mi? Evet. Ben bunu yaparım. Gerçekten –ben– ah anne, bunu yapacağımı göremiyor musun?"

Bayan St. Vincent çok mutsuz görünüyordu.

"Onun seni gerçek anlamda tanıyabilmesini dilerdim," diye fısıldadı.

"Ah, haydi ama!" dedi Barbara. "Niçin endişeleniyorsun ki? Birlikte olmayı ve her şeyden keyif almayı deneyeceğiz, umarım başaracağız da. Böyle yakındığım için bağışla. Her şey iyi olacak. Haydi, neşelen artık tatlım."

Annesine doğru eğildi, onu hafifçe alnından öptü ve dışarı çıktı. Para hesaplarını bir yana bırakan Bayan St. Vincent hiç de rahat olmayan kanepeye oturdu. Düşünceler aynen kafesinde deli gibi dönen bir sincap gibi kafasının içinde adeta dans ediyordu.

"Kim ne derse desin çevre koşulları erkekleri uzaklaştırır. Bu uzun sürmez, tabii nişanlı değillerse. Eğer nişanlı olsalar karşısındakinin ne kadar tatlı, ne kadar iyi bir kız olduğunu anlar. Ama genç insanlar için çevrenin etkisinde kalmak çok kolay. Örneğin Rupert, o olmak istediğinden o kadar farklı bir durumda ki. Çocuklarımın kibirli, burunları havada olmalarını asla istemiyorum. Konu bu değil. Ama Rupert'ın tütün mağazasında çalışan o korkunç kızla nişanlanmasını da hiç istemiyorum. Aslında çok hoş bir kız olduğunu itiraf etmeliyim. Ama bizden biri değil o. Her şey o kadar zor ki. Zavallı küçük yavrularım. Eğer bir şeyler yapabilseydim, yapabilseydim! Ama nereden para bulabilirim ki? Rupert'ın iş yaşamına adım atabilmesi için elimde avucumda ne varsa sattım. Aslında onu da tam olarak başarabildiğimiz söylenemez ama..."

Bayan St. Vincent bu düşüncelerini dağıtmak için *Morning Post* gazetesini aldı ve ön sayfadaki ilanlara göz gezdirdi. Bunlardan birçoğunu zaten biliyordu. Sermaye arayanlar, sermayesi olup bunu senet karşılığı yüksek kazançla vermek isteyenler, diş satın almak isteyenler (Bayan St. Vincent bunun nedenini hiç anlayamıyordu), kürklerini, marka giysilerini iyi fiyatlarla satmak isteyenler.

Birden bir ilan dikkatini çekti. Sözcükleri tekrar tekrar dikkatle okudu.

"Yalnızca görgülü, düşünceli ve kibar insanlar için. Westminster'da dayalı döşeli küçük ev ona özenle bakacak kişilere sembolik bir kira karşılığında kiralanacaktır. Kira kesinlikle önemsizdir. Aracı kabul edilmez."

Sıradan bir ilan. Benzerlerini çok okumuştu, hemen hepsi aynıydı. Kira önemsiz, asıl tuzak buydu işte.

Yine de huzursuzdu, onu bunaltan düşüncelerden kaçmak için şapkasını alıp çıktı ve ilanda belirtilen adrese gitmesi için uygun otobüse bindi.

Adres bir emlakçıya aitti. Canlı, hareketli bir firma değildi bu, bir hayli eski, sıradan bir dükkândı. Bayan St. Vincent çekinerek gazeteden kestiği ilanı uzattı ve ayrıntıları öğrenmek istediğini belirtti.

Onu karşılayan beyaz saçlı adam düşünceli düşünceli alnını kırıştırdı, çenesini sıvazladı.

"Eksiksiz. Gerçekten, kusursuz bir yer madam. İlanda bahsedilen ev Cheviot Meydanı, 7 Numara'da. Görmek ister miydiniz? Sizin için bir ziyaret izni hazırlayayım mı?"

"Önce kirayı öğrenmek isterim."

"Ah, kira! Tam olarak belirlenmedi ama size sembolik denecek kadar düşük olduğunu söyleyebilirim."

Bayan St. Vincent, "Sembolik kavramı kişilere göre değişebilir," dedi.

Yaşlı adam hafifçe gülümsese de bunu belli etmemeye çalıştı.

"Evet, bu eski bir taktik, çok eski bir taktik! Ama bana inanın, bu kez durum farklı, bu öyle bir şey değil. Haftalık iki ya da üç guinea, kesinlikle daha fazla değil."

Bayan St. Vincent evi görmeye karar verdi. Tabii ki evi kiralama olasılığı pek yoktu. Ama yine de *görmek* istiyordu. Böyle bir bedel

karşılığında kiraya verilecek olduğuna göre evin mutlaka önemli bir dezavantajı olmalıydı.

Ancak Cheviot Meydanı 7 Numara'daki evi dışarıdan görmek bile kalbinin heyecanla çarpmasına yeterli oldu. Burası ev değil bir mücevherdi. Evlerin kralı, Queen Anne stilinde bir konak, üstelik kusursuz durumda. Kapıyı beyaz saçlı, kısa favorili, başpiskopos ciddiyetinde ve soğukkanlılığında bir uşak açtı. Ama nazik ve hoş bir başpiskopos, diye düşündü Bayan St. Vincent.

Emlak danışmanının belgesini nazikçe aldı.

"Elbette madam, size evi memnuniyetle gezdiririm. Ev oturulmaya hazır durumda."

Önden ilerledi, kapıları açıyor kapıyor, odaları tanıtıyordu.

"Yemek odası, beyaz çalışma odası ve banyo için ayrılmış özel bir bölme madam."

Kusursuzdu, bir düştü bu! Möblelerin tümü evin yapıldığı döneme özgü parçalardı. Kullanılmış olmanın izlerini taşıyorlardı, ama özenle cilalanmışlardı. Soluk parça halılarda eski renklerinin canlılığı ve güzelliği görülebiliyordu. Odaların tamamında taze çiçekler vardı. Evin arka kısmı Green Park'a bakıyordu. Ev bir bütün olarak eski zamanların zarafetini yansıyordu.

Bayan St. Vincent'ın gözleri doldu ve gözyaşlarını gizlemekte zorlandı. Ansteys de böyleydi... Ansteys...

Acaba uşak onun böylesine duygulandığını fark etmiş miydi? Eğer fark ettiyse bile bunu belli etmeyecek kadar deneyimli ve eğitimliydi. Bayan St. Vincent bu eski uşakları seviyordu, insan kendini onların yanında güvende ve rahat hissediyordu. Aynen eski bir dost gibiydiler.

"Burası güzel bir ev," dedi yavaşça. "Çok güzel. Burayı görmüş olduğum için mutluyum."

"Burayı kendiniz için mi düşünmüştünüz madam?"

"Evet, kendim, oğlum ve kızım için. Ama korkarım..."

Sözlerine ara verdi. Burayı istiyordu, çok istiyordu, ölesiye istiyordu.

İçgüdüleri onu yanıltmıyordu. Uşak düşündüklerini anlamıştı. Ama adam ona bakmadı bile, aynı soğukkanlı havasıyla konuşmayı sürdürdü.

"Bu arada belirtmek isterim ki ev sahibinin tek isteği buraya yakışacak doğru dürüst insanların yaşaması. Kira onun için hiç önemli değil. Kendisi evin ona özen gösterecek ve evin değerini anlayacak biri tarafından kiralanmasını istiyor."

Bayan St. Vincent kısık bir sesle, "Ben buranın değerini çok iyi anlıyorum," diye mırıldandı.

Ve nazikçe, "Bana evi gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim," dedikten sonra oradan ayrıldı.

"Bir şey değil madam."

Bayan St. Vincent sokağa çıktığında uşak hâlâ evin kapısında dimdik ve saygıyla duruyordu.

Bayan St. Vincent düşünüyordu.

"Biliyor. Benim için üzüldü. O eski kuşak uşaklardan. Burayı benim kiralamamı ister, bir işçi ya da düğme imalatçısının kiralamasını değil. Biz artık kaybolan bir kuşağın son temsilcileriyiz, çok az kaldık, ama birbirimizi anlıyor ve değer veriyoruz."

Emlak danışmanına bir kez daha gitmemeye karar verdi. Bunun ne yararı olacaktı ki? Kirayı belki karşılayabilirdi ama, uşaklar ne olacaktı? Böyle bir evde uşakların da olması gerekiyordu.

Ertesi sabah kahvaltıda tabağının üstünde bir mektup buldu. Mektup emlak danışmanından geliyordu. Mektupta eğer isterse Cheviot Meydanı 7 Numara'daki evi altı ay için haftalık iki guinea karşılığında kiralayabileceği yazıyordu. Mektuptaki öneri aynen şöyleydi:

"Bu kirayla birlikte evdeki uşakların giderlerinin ev sahibi tarafından karşılanacağı gerçeğini de dikkatinize sunmak isteriz. Bu gerçekten benzersiz bir tekliftir."

Gerçekten de öyleydi. Bayan St. Vincent o kadar şaşırmıştı ki mektubu elinde olmadan yüksek sesle okudu. Ve tabii bunu çocukların soru yağmuru izledi. Bayan St. Vincent bir gün önceki ev ziyaretini anlattı.

"Benim küçük gizemli annem!" diye bağırdı Barbara heyecanla. "Gerçekten o kadar güzel mi?"

Rupert boğazını temizledikten sonra kuşkuyla sorgulamaya başladı.

"Bunun gerisinde bir şeyler olmalı. Bana sorarsanız bu inanılması güç, kuşku uyandıran bir durum. Kesinlikle kuşkulu."

Barbara burun kıvırdı.

"Boş versene. Hıh! Neden gerisinde bir şeyler olsun ki? Sen zaten her zaman böylesin Rupert her şeyin ardında bir şey ararsın, hiç yoktan gizem yaratırsın. Bunun nedeni de sürekli okuduğun o berbat polisiyeler."

Rupert, "Kira şaka gibi," dedi. Şehirde, insan ister istemez en olmayacak, en tuhaf durumlarla karşılaşmaya alışıyor. Bakın söylüyorum size, bunun gerisinde kuşkulu bir şeyler var."

Barbara, "Saçma!" diye haykırdı. "Bu ev çok parası olan birine ait, evini seviyor ve burada olmadığı sırada evin ona değer verecek, özen gösterecek birileri tarafından kullanılmasını istiyor. Bunda bu kadar şaşıracak ne var? Herhalde adam için para hiç önemli değil."

Rupert yeniden annesine dönerek sordu.

"Adres neydi?"

"Cheviot Meydanı 7 Numara."

"Vay..." Rupert sandalyesini geriye itti. "İşte bu muhteşem. Bu Lord Listerdale'in ortadan kaybolduğu evin adresi."

Bayan St. Vincent kuşkuyla sordu.

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Adamın Londra'nın çeşitli yerlerinde daha birçok evi var, ama asıl yaşadığı ev burası. Bir akşam oradan ayrılıp her zaman

gittiği kulübe uğrayacağını söylemiş ve o akşamdan sonra da onu bir daha gören olmamış. Güney Afrika'ya ya da öyle bir yere kaçtığı düşünülüyor ama hiç kimse nedenini bilmiyor. Tabii o evde öldürülmediyse. Evde çok fazla lambri kaplama olduğunu söylemiştin, değil mi anne?"

"Ş... şey... evet," dedi Bayan St. Vincent duraksayarak. "Ama..."

Rupert, annesinin sözünü yarıda kesti, ona cümlesini tamamlama fırsatı vermedi. Ve büyük bir coşkuyla ekledi.

"Lambriler! İşte bu. Hiç kuşkusuz bir yerlerde gizli bir bölme vardır. Cesetler oraya saklanıyor ve sonsuza kadar da orada kalıyorlardır. Belki öncesinde mumyalıyorlardır."

Bayan St. Vincent, "Rupert tatlım, saçmalamayı bırak artık," dedi.

Barbara, "Budalalığın daniskası," diye homurdandı. "Sinemadaki o peroksit sarışını çok fazla ciddiye aldığın anlaşılıyor."

Rupert kendinden emin ağırbaşlı bir havada ayağa kalktı ve *ültimatom* tonundaki son sözlerini söyledi.

"O evi tutmalısın anne. Ben bu gizemi aydınlatacağım. Göreceksiniz bunu!"

Ve işe geç kalma paniğiyle hızla oradan ayrıldı.

İki kadının bakışları karşılaştı.

"Bu olabilir mi, anne?" diye sordu Barbara yalvarırcasına. "Tanrım! Bu bir gerçek olsa!"

"Uşaklar," diye mırıldandı Bayan St. Vincent şüpheyle. "Onlar da yemek beklerler, bunu biliyorsun değil mi? Tabii ki onların olması istenmeyecek bir şey değil, büyük rahatlık ama sakıncası bu. Eğer tek başınaysan –yani üzerinde bir sorumluluk yoksa– masraflarla başa çıkmak daha kolay."

Yürek parçalayan bakışlarla kızını süzdü. Barbara başını sallayarak anladığını belirtti.

Bayan St. Vincent, "Bunu düşünmeliyiz," dedi.

Aslında kararını vermişti. Kızının gözlerindeki pırıltıları görmüştü. İçinden düşünüyordu.

"Jim Masterton, onu ait olduğu, hak ettiği ortamda görmeli. Bu bir şans. Olağanüstü bir şans. Bundan yararlanmalıyım."

Oturdu ve emlak danışmanına öneriyi kabul ettiğini belirten bir mektup yazdı.

II

"Quentin bu zambaklar nereden geliyor? Bu kadar pahalı çiçekleri alabilecek durumda olmadığımı biliyorsun."

"King's Cheviot'tan gönderiyorlar madam. Bu, bu evin değişmez kuralı."

Uşak uzaklaştı. Bayan St. Vincent rahat bir soluk aldı. Quentin olmasa ne yapardı? Her şeyi onun adına düşünüyordu.

"Her şey o kadar iyi ve kusursuz ki. Biliyorum, bir an gelecek uyanacağım ve bütün bunların bir düşten ibaret olduğunu göreceğim. Burada çok mutluyum, iki ay daha şimdiden yıldırım hızıyla geçti bile."

Bu arada yaşantıları şaşılacak kadar düzenliydi. Günler inanamayacakları kadar güzel geçiyordu. Uşak Quentin Cheviot Meydanı 7 Numara'nın tüm kontrolünü gönüllü olarak üstlenmişti.

"Eğer evin kontrolünü bana bırakırsanız madam," demişti saygıyla, "En doğrusunu yaptığınızı göreceksiniz."

Her hafta Bayan St. Vincent'a harcama defterlerini getiriyordu. Evin giderleri her defasında şaşılacak derecede düşük oluyordu. Evde Quentin dışında iki uşak, bir aşçı ve bir hizmetçi daha vardı. Hepsi nazik ve saygılı, iş olarak da becerikli ve deneyimliydiler. Ama evi yöneten Quentin idi. Bazen sofraya getirilen av etleri ya da kümes hayvanlarının etleri Bayan St. Vincent'ın dikkatini çekiyor ve onu endişelen-

diriyordu. Ancak Quentin, onu rahatlatıyor, bunların Lord Listerdale'in taşra evi olan King's Cheviot'tan ya da Yorkshire'daki çiftliğinden geldiğini söylüyordu.

"Bu da bir alışkanlık madam."

Bayan St. Vincent içinden Lord Listerdale'in bunları bilse onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu. Quentin'in efendisinin otoritesinden yararlandığından kuşkulanıyordu. Hiç kuşkusuz uşak da onlardan hoşlanmaya başlamıştı ve onlar için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Rupert'ın ondan bir görüşmelerinde emlak danışmanına laf arasında Lord Listerdale'i sormasını istemesi de Bayan St. Vincent'ın kuşkularını daha da artırdı.

Beyaz saçlı, yaşlı emlak danışmanı hemen yanıt verdi.

"Evet, Lord Listerdale on sekiz aydır Güney Afrika'da." Sonra da, "Müşterimiz bir hayli eksantrik bir adam," diye ekledi gülümseyerek. "Londra'dan oldukça tuhaf bir şekilde ayrılmıştı, sanırım bunu anımsıyorsunuzdur? Hiç kimseye tek bir kelime bile etmeden, birdenbire! Gazeteler bu konunun üzerine bir hayli gittiler. Hatta Scotland Yard bile bu yüzden inceleme yaptı. Neyse ki Güney Afrika'dan Lord Listerdale'in orada bulunduğuna ilişkin haber geldi. Kuzeni Albay Carfax'a kendisini avukatı olarak temsil etmek üzere vekâlet verdi. Zaten burada Lord Listerdale'in tüm işlerini takip edip yöneten de o. Çok ilginç bir durum bu. Lord her zaman vahşi doğada seyahat etmeyi seven ünlü bir gezgindi, yıllar boyu İngiltere'ye dönmemesi olası, ama bir yandan da giderek yaşlanıyor."

Bir an için resimli bir dergide gördüğü Elizabeth dönemi denizcileri andıran sakallı, kaba saba yüzü anımsayan Bayan St. Vincent, "Herhalde lord o kadar da yaşlı biri değil?" dedi.

"Orta yaşlı," diye yanıt verdi beyaz saçlı adam. "Kraliyet ailesi soy defterine göre elli üç."

Bayan St. Vincent bu konuşmayı biraz da genç adamı paylamış olmak için Rupert'a aynen iletti.

Ancak Rupert düşüncesinden dönmedi.

"Bu bana daha da kuşkulu göründü," diye açıkladı fikrini. "Bu Albay Carfax da kim? Büyük olasılıkla Lord Listerdale'e bir şey olduğu takdirde soyluluk unvanı ona geçiyordur. Afrika'dan gelen mektup sahte olmalı. Üç yıla kalmadan ya da ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar zaman sonra bu Carfax lordun yasal olarak ölü sayılması gerektiğini açıklayacak ve unvanı alacak. Bu arada tüm malvarlıklarını da ele geçirmiş olacak. Çok kuşkulu bir durum bu, burnuma pis kokular geliyor."

Rupert'ın evi kabullenip benimsemesi kolay olmamıştı. Boş zamanlarında lambrileri tıklatıp olası gizli odanın yerini saptamak için ölçümler yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ama yavaş yavaş onun da Lord Listerdale'in gizemine duyduğu ilgi hafifledi. Tütüncünün kızına olan tutkusu da azalmıştı. Yaşanılan ortam etkisini gösteriyordu.

Barbara açısından ise bu ev başarının anahtarı olmuştu. Jim Masterton, onu ziyarete gelmiş ve bu ziyaretler giderek sıklaşmıştı. Jim Masterton ve Bayan St. Vincent çok iyi anlaşıyorlardı. Hatta Jim'in günün birinde Barbara'ya söylediği bir şey onu bayağı şaşırttı.

"Bu ev annen için olağanüstü bir yer, bunun farkındasın değil mi?"

"Annem için mi?"

"Evet. Sanki onun için yapılmış gibi. Biliyorsun bu evde değişik, gizemli bir hava var ve annen de tuhaf bir şekilde bu evle bütünleşiyor."

Barbara onu, "Rupert gibi yorum yapmayı bırak," diye azarladı. "Zaten o şu gizemli Albay Carfax'ın Lord Listerdale'i öldürüp cesedini lambrilerin arkasındaki gizli odaya sakladığına aklını takmış durumda, bir de sen başlama."

Masterton güldü.

"Rupert'ın dedektiflik hevesini ve azmini takdir ediyorum. Ama benim kastettiğim *öyle* bir şey değil. Söylemek istediğim yalnızca buranın havasında, bu atmosferde anlayamadığım bir şeyler var."

Cheviot Meydanı 7 Numara'daki üçüncü aylarıydı. Barbara heyecanla annesinin yanına geldi.

"Jim ve ben, nişanlandık. Evet, dün akşam. Ah anneciğim, her şey o kadar güzel ki, inanamıyorum. Sanki bir masal gerçekleşmiş gibi."

"Canım, tatlım, o kadar mutlu oldum ki."

Anne kız sımsıkı sarıldılar.

Daha sonra Barbara sinsice gülerek, "Jim Masterton'un bana olduğu kadar sana da âşık olduğunun farkındasın, değil mi anne?"

Bayan St. Vincent hafifçe kızardı.

Barbara ısrarla, "İnan ki öyle," dedi. "Bu evin benim için çok uygun bir ortam olacağını düşünmüştün, ama asıl seninle bütünleşen bir ortam oldu. Rupert ve ben bir şekilde buraya ait değiliz. Ama sen öylesin."

"Saçmalama tatlım."

"Saçmalamıyorum. Burası sanki büyülü bir şato ve sen de, şatonun büyülenmiş prensesisin. Quentin ise şey –şey– oh! İyi kalpli büyücü."

Bayan St. Vincent güldü ve bu son benzetmenin doğru olabileceğini düşündü.

Rupert, kız kardeşinin nişan haberini büyük bir soğukkanlılıkla karşıladı.

"Öyle bir hava olduğunu sezmiştim," dedi ukalaca.

Barbara, Jim ile dışarı çıktığı için anne oğul baş başa yemek yiyorlardı.

Quentin Porto şarabını Rupert'ın önüne koyduktan sonra sessizce uzaklaştı.

Rupert kapalı kapıya doğru başını sallayarak, "Tam bir eski kurt," dedi. "Onda bir tuhaflık var, bunun farkındasın değil mi, bir şey..."

Bayan St. Vincent sinsice gülümseyerek, "Şüpheli bir şey mi?" diye sordu.

Rupert hemen atıldı.

"Ne söyleyeceğimi nereden bildin anne?"

"Bu senin sözün Rupert. Son zamanlarda her şeyi şüpheli buluyorsun. Sanırım şimdi de Lord Listerdale'i öldürüp cesedini zeminin altına saklayanın Quentin olduğunu düşünüyorsun?"

"Lambrilerin arkasına. Her zaman bir şeyleri yanlış anlama gibi bir huyun var anne. Hayır, bunu araştırdım. Quentin o sırada King's Cheviot'taymış."

Bayan St. Vincent gülümseyerek masadan kalktı ve oturma odasına doğru ilerledi. Rupert bazı açılardan hiç büyümeyecekti.

Yine de –belki de ilk kez– Lord Listerdale'in böyle birdenbire İngiltere'yi terk etmesinin gerisinde bir neden olması gerektiğini düşündü ve anlaşılmaz bir merak duydu. Bu ani kararın bir nedeni olmalıydı. Quentin elinde kahve tepsisiyle geldiğinde o hâlâ bunu düşünüyordu. Birden sordu.

"Uzun zamandır Lord Listerdale'in yanında çalışıyorsun, değil mi Quentin?"

"Evet madam, yirmi bir yaşında bir delikanlıyken başladım burada çalışmaya. O sıralar eski lord hayattaydı. Üçüncü kademe ayakçı olarak başlamıştım işe."

"O zaman Lord Listerdale'i iyi tanıyor olmalısın. O nasıl biridir?"

Uşak, Bayan St. Vincent'ın şekere kolayca ulaşabileceği şekilde tepsiyi hafifçe döndürdü ve bu arada vurgusuz düz bir sesle cevap verdi.

"Lord Listerdale çok bencil bir beyefendiydi. Hiç kimseyi düşünmezdi."

Tepsiyi alarak odadan çıktı.

Bayan St. Vincent elinde kahve fincanı kalakalmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bu konuşmada onu rahatsız eden sözcüklerin anlamından öte bir şey vardı. Sonra birden kafasında bir şimşek çaktı ve bunun ne olduğunu anladı.

Quentin şimdiki zaman değil geçmiş zaman kullanmıştı "düşünmezdi" demişti. Öyleyse Quentin onun –öldüğünü düşünüyordu– ya da buna inanıyordu. Bayan St. Vincent silkindi, bu düşünceyi kafasından silmeye çalıştı. O da Rupert gibi olmuştu. Lakin tedirgindi ve bundan sıyrılamıyordu. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Şüpheye kapılmıştı bir kez.

Barbara'nın mutluluğu ve geleceği garantilenmiş olduğuna göre artık başka şeyleri düşünmeye zamanı vardı. Ne var ki istemeyerek de olsa düşünceleri dönüp dolaşıp Lord Listerdale'in gizemi üzerinde yoğunlaşıyordu. Acaba onunla ilgili gerçek neydi? Bu her ne ise Quentin'in bu konuda bir şeyler bildiği kesindi. Onun efendisi için bu sözcükleri etmiş olması da tuhaftı, "Çok bencil bir beyefendiydi, hiç kimseyi düşünmezdi." Bütün bunların gerisinde ne vardı? Quentin aynen bir yargıç gibi konuşmuştu, tarafsız ve nesnel.

Quentin'in Lord Listerdale'in kaybolmasıyla ilgisi var mıydı? Olası bir trajedide o da aktif bir rol oynamış mıydı? Sonuç olarak –Rupert'ın varsayımı ona saçma gibi görünmüş olsa da– tek kanıt Güney Afrika'dan geldiği ileri sürülen bir avukat vekâletnamesiydi ve bu da, tartışmaya açıktı.

Ne kadar istese de Quentin'in kötü bir şeye alet olduğuna inanamıyordu. Kendi kendine tekrar tekrar Quentin'in *iyi* olduğunu söyledi; bu sözcüğü aynen bir çocuk gibi safça inanarak söylüyordu. Quentin iyiydi. Ama bir şey biliyordu.

Quentin'le bir daha efendisiyle ilgili bir şey konuşmadı. Bu konu unutulmuş gibiydi. Barbara ve Rupert'ın düşünecekleri çok başka şeyler vardı.

Ancak ağustos sonlarında bazı tahminlerinde haklı olduklarını gösteren bir şeyler oldu.

Rupert motosikleti ve treyleri olan bir arkadaşıyla iki haftalık bir tatile çıkmıştı. Onun gidişinden on gün sonraydı. Rupert'ın birden soluk soluğa odaya dalmasıyla birlikte masanın başında bir şeyler yazmakta olan Bayan St. Vincent büyük bir şaşkınlık yaşadı.

"Rupert!" diye haykırdı.

"Sakin ol anne. Beni üç gün daha karşında görmeyi beklemediğinin farkındayım. Ama çok önemli bir şey oldu. Andersen yani arkadaşım, biliyorsun ya aslında nereye gittiğini pek umursamaz. Gezme olsun da onun için her yer aynı. Dolayısıyla ona King's Cheviot'a bir göz atmayı önerdim ve..."

"King's Cheviot mu? İyi de neden?"

"Burada olup bitenlerden en başından beri şüpheleniyordum sen de çok iyi biliyorsun anne. Neyse, o eski çiftliğe bir göz attım, biliyor musun orası da kiralanmış, neyse, bir şey yoktu. Hiçbir şey bulamadım, yalnızca, nasıl diyeyim, etrafı kokladım, pis bir koku aradım."

Bayan St. Vincent evet, Rupert son zamanlarda av köpeğinden farksız, diye düşündü. Sürekli etrafı kokluyor, bir ipucu, bir kanıt bulmaya çalışıyor, içgüdülerinin peşinde koşuyor ve bundan da mutluluk duyuyor.

"Sonra tam sekiz dokuz kilometre ötedeki bir köyden geçiyorduk ki olan oldu, yani onu gördüm demek istiyorum."

"Kimi gördün?"

"Quentin'i, küçük bir kulübeye giriyordu. Kendi kendime, "Bu kuşkulu bir durum," dedim. "Motoru durdurup geri döndük. Kapıyı çaldım ve bana kapıyı o, yani Quentin açtı."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Quentin buradan ayrılmadı ki..."

"Buna da geleceğim anne. Yalnızca sözümü kesme ve dinle. Karşımdaki Quentin'di ama aynı zamanda değildi de, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bayan St. Vincent hiçbir şey anlamıyordu, Rupert açıklamayı sürdürdü.

"Evet, karşımdaki Quentin'di ama bizim Quentin değil. O gerçeğiydi."

"Rupert!"

"Dinle bak. Ben de başlangıçta aldandım ve, "Quentin, sensin değil mi?" diye sordum. İhtiyar adam da, "Bu kesinlikle doğru efendim," dedi. "Adım bu. Sizin için ne yapabilirim?"

O anda karşımdakinin bizim adamımız olmadığını anladım. Sesine gelinceye kadar her şeyiyle aynıydı, ama o değildi işte. Birkaç soru sordum ve her şey açığa çıktı. İhtiyar adamın kuşkulu bir şeyler döndüğünden haberi bile yoktu. Lord Listerdale'in yanında çalışmış, onun kâhyalığını yapmıştı. Sonra emekli olmuştu. Lord Listerdale Güney Afrika'ya gitmeden hemen önce ona köydeki bu evi vermişti. Bunun bizim için önemini anlıyorsun, değil mi? Buradaki bir kopya, Quentin'in yerine geçmiş, kendi amaçları için onun rolünü oynuyor. Benim varsayımım şöyle: lordun ortadan kaybolduğu o akşam bu adam şehre geldi, King's Cheviot'taki kâhya olduğunu ileri sürerek eve girdi, Lord Listerdale ile konuştu, onu öldürdü ve cesedini lambrilerin arkasına gizledi. Burası eski bir ev, hiç şüphesiz gizli bir bölme vardır. Sonra da Quentin rolünü oynamaya başladı."

Bayan St. Vincent hışımla, "Yine aynı şeye başlama," dedi. "Buna dayanamıyorum. Neden –tek bilmek istediğim bu– neden yapsın ki bunu? Eğer böyle bir şey yaptıysa –ki şunu bil– buna bir an için bile olsa asla inanmıyorum, bunu yapmasının bir nedeni olmalı?"

Rupert, "Haklısın," dedi. "Neden, bu önemli. Bu konuda da biraz araştırma yaptım. Lord Listerdale'in çok sayıda gayrimenkulü var. Bunlardan çoğu konut. Son iki gün boyunca yaptığım araştırmalarda bu evlerin son on sekiz ay içinde bizim gibi insanlara sembolik denecek kadar düşük bedellerle kiralandığını saptadım, hemen hepsinde aynı

koşul geçerliydi, hizmetliler görevleri başında kalacaklardı. Her olayda Quentin'in kendisi, yani kendisini Quentin olarak bu adam, kira süresinin kısa bir kısmında kâhya olarak o evde bulunuyordu. Bence durum şu, Lord Listerdale'in evlerinden birinde değerli bir şey var –mücevher, değerli kâğıtlar filan– iyi gizlenmiş ve bu çete hangi evde gizli olduğunu bilmiyor. Çete diyorum ama Quentin tek başına çalışıyor da olabilir tabii. Bu konuda..."

Bayan St. Vincent belirgin bir kararlılıkla oğlunun sözünü kesti.

"Rupert! Bir an için sus, konuşma! Başımı döndürdün. Bu söylediklerin saçmalıktan başka bir şey değil – çeteler, değerli kâğıtlar, mücevherler."

Rupert, annesine hak verdiğini belirtir bir şekilde, "Bir varsayımım daha var," dedi. "Bu Quentin, Lord Listerdale'in zarar verdiği biri de olabilir tabii. Gerçek kâhya, yani gerçek Quentin, bana uzun uzun Samuel Lowe diye birinin öyküsünü anlattı. Adam bahçıvanmış. Quentin'le aynı boyda ve yaklaşık aynı yapıdaymış. Listerdale'den nefret ediyormuş, ona karşı büyük kini varmış..."

Bayan Vincent bir an için ürperdi.

"Başka kimseyi düşünmez." Bu sözcükler kafasında aynen söylendikleri şekilde vurgusuz, duygusuz bir biçimde çınladı. Yetersiz sözcükler, ne anlama geliyor olabilirlerdi?

Bayan St. Vincent kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki Rupert'ı duymuyordu bile. Genç adam kısa bir açıklamanın ardından –ki Bayan Vincent bunu duymadı bile– birden hızla odadan çıktı.

Bayan St. Vincent birden ayıldı. Rupert nereye gitmişti? Ne yapmayı planlıyordu? Son sözcüklerini algılamamıştı. Belki de polise gitmişti. Bu durumda...

Sonra ayağa kalkarak zili çaldı. Quentin her zamanki saygılı tavrı ve dakikliğiyle zile karşılık verdi.

"Zili siz mi çalmıştınız madam?"

"Evet. Lütfen içeri gir ve kapıyı kapa."

Uşak söyleneni yaptı. Bayan St. Vincent bir süre ciddi bakışlarla onu dikkatle süzdü.

Düşünüyordu. Bana karşı her zaman çok iyi ve nazik davrandı – hiç kimsenin olmadığı kadar. Çocuklar bunu anlayamazlar. Rupert'ın o haşin öyküsü tamamen saçma olabilir –diğer yandan– belki, belki doğru bir yanı da olabilir. Hemen yargısız infazın ne anlamı olabilir? Hiçbir zaman tam olarak bilinemez? Yani ne doğru ne yanlış... Eminim, yaşamım boyunca da bundan emin olacağım, evet, iddia ediyorum, o iyi bir insan!

Kızardı ve çekinerek konuşmaya başladı.

"Quentin, Bay Rupert geri döndü. King's Cheviot'a gitmiş, sonra da oranın yakınındaki bir köye..."

Sustu, adamın bakışlarındaki gizlemeyi başaramadığı anlık parıltıyı görmüştü.

"Ve orada," diye ekledi ölçülü, kontrollü bir ses tonuyla. "Birini görmüş."

Bu arada içinden düşünüyordu.

"Tepki verdi. İstemese de tepki verdi."

İlk kontrolsüz pırıltının ardından Quentin yine her zamanki soğukkanlı tavrına dönmüştü. Yalnızca gözlerini Bayan St. Vincent'ın yüzüne dikmiş, merak ve dikkatle onu süzüyordu. Bu bakışlarda Bayan Vincent'ın daha önce görmediği bir şey vardı. Belki de ilk kez bir uşağın değil, gerçek bir erkeğin bakışlarıydı.

Quentin kısa bir duraksamanın ardından belirgin şekilde değişmiş bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Bunu bana niçin anlatıyorsunuz Bayan St. Vincent?"

Ancak Bayan St. Vincent yanıt vermeye fırsat bulamadan kapı hızla açıldı ve Rupert içeri daldı. Hemen yanında orta yaşlı, ağır başlı, kısa favorili, başpiskopos havasında bir adam vardı. Quentin'di bu!

Rupert, "İşte burada!" diye bağırdı. "Gerçek Quentin! Onu dışarıda takside bekletiyordum. Evet Quentin, şimdi bu adama bak ve bana söyle, bu Samuel Lowe mu?"

Bu Rupert için gerçek anlamda bir zafer anıydı. Ama kısa sürdü, çünkü yanlış koku almıştı. Gerçek Quentin çekingen ve son derece tedirgin bakışlarla etrafını süzerken ikinci Quentin gülümsüyor hatta keyifle gülüyor, gözleri parlıyordu.

Utanmış kopyasının sırtını sıvazlayarak, "Sorun yok Quentin," dedi. "Sanırım çeneni tutamamış, baklayı ağzından kaçırmışsın. Şimdi onlara kim olduğumu söyle."

Yabancı çekingenliğini atıp kendinden emin bir şekilde doğruldu ve gururlu bir ses tonuyla açıkladı.

"Bu bey benim efendim, Lord Listerdale efendim."

III

Daha sonraki dakikalar çok hareketli geçti. Öncelikle kendine fazlasıyla güvenen Rupert'ın tam anlamıyla çöküşü. Genç adam ne olup bittiğini öğrenemeden, bu yeni durumun şokunu üzerinden atıp açık duran ağzını kapamaya bile fırsat bulamadan, kendini nazikçe kapıya doğru götürülürken buldu.

Sevecen, nazik, ama kesinlikle yabancı bir ses ona, "Kesinlikle bir sorun yok yavrum," diyordu. "Her şey yolunda. Kimse zarar görmedi. Ancak şimdi annenle konuşmak istediğim bir şey var. Kim olduğumu bu şekilde ortaya çıkararak aslında çok iyi bir şey yaptın."

Bir an sonra Rupert dışarıda merdiven sahanlığında, yüzüne kapanan kapının karşısında duruyordu. Gerçek Quentin de yanındaydı, dudakları kıpırdıyor, bir şeyler söylemek istiyor, kendince duruma açıklık getirmeye çalışıyordu.

Odanın içindeyse Lord Listerdale, Bayan St. Vincent'ın karşısına geçmişti.

"Lütfen bana açıklamam için izin verin –tabii açıklayabilirsem! Tüm yaşamım boyunca acımasız bir bencil oldum– sonra bir gün bu gerçeği fark ettim. Biraz da alçakgönüllülüğü, özverili davranmayı denemem gerektiğine karar verdim ve belki de çok aptalca bulacağınız bir şekilde bu yöndeki çalışmalarıma başladım. Saçma sapan bir sürü yere bağış yaptım, ama bir şey yapmak, kişisel anlamda bir şey yapmak, gereksinimi duyuyordum. Her zaman dilenmeyi başaramayan, acılarını, yoksulluklarını içlerinde yaşamak zorunda kalan insanlar için üzülmüşümdür, zavallı saygın insanlar! Çok sayıda evim var. Birden aklıma bu evleri bunlara ihtiyaçları olan ve değerini bilecek insanlara yok pahasına kiralamak geldi. Kendi yolunu çizmek zorunda olan genç çiftler, dünyaya adım atmak, işe başlamak zorunda kızları, oğulları olan dullar. Quentin, benim için bir kâhyadan çok daha fazlası, gerçek bir dosttu. Onun desteği ve izniyle kişiliğini ödünç aldım. Her zaman rol yapma konusunda yetenekliydim. Bir akşam kulübe giderken bu fikir aklıma geldi ve doğruca konuşmak için o sırada emekli olan Quentin'in yanına gittim. Sonra kaybolmamın sorun olduğunu, olayın giderek büyüdüğünü gördüm ve Güney Afrika'dan benim adıma bir mektup gelmesini sağladım. Bu mektupta kuzenim Maurice Carfax'a bu yöndeki kesin talimatlarımı verdim. Evet, eğrisiyle doğrusuyla tüm gerçek bu işte."

Sözlerine oldukça beceriksiz bir şekilde son verirken adeta yalvaran gözlerle Bayan St. Vincent'e bakıyordu. Kadın dimdik duruyor, bakışlarını ondan ayırmıyordu.

"Güzel bir plan," dedi. "Alışılmamış ve size büyük saygınlık kazandıracak bir plan. Gerçekten minnettarım. Ama tabii, siz de takdir edersiniz ki, burada artık daha fazla kalamayız."

Adam, "Bunu bekliyordum," dedi. "Gururunuz 'hayır işi' olarak nitelendirdiğiniz bir şeyi, yardım almayı kabullenmenizi engelliyor."

Bayan St. Vincent ısrarla, "Zaten öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Çünkü karşılığında sizden bir şey isteyeceğim."

"Bir şey mi?"

"Her şeyi." Adamın sesi yükseldi, hükmetmeye alışmış birinin ses tonuydu bu artık.

Lord Listerdale, "Yirmi üç yaşındayken," dedi. "Sevdiğim kızla evlendim. Bir yıl sonra öldü. O zamandan beri çok yalnızım. Her zaman gerçek bir lady aradım, düşlerimin kadınını..."

"O ben miyim?" diye sordu Bayan St. Vincent kısık bir sesle. "Çok yaşlıyım."

Adam güldü.

"Yaşlı mı? Siz çocuklarınızdan bile daha gençsiniz. Eğer illa yaşlı birini arıyorsanız, o benim."

Şimdi gülme sırası Bayan St. Vincent'taydı, neşeyle şen bir kahkaha attı.

"Siz mi? Siz hâlâ delikanlısınız. Kılık değiştirmeyi seven bir delikanlı."

Ellerini uzattı ve adam onları avuçlarının arasına aldı.

BÜLBÜL YUVASI

I

"Görüşmek üzere sevgilim."

"Güle güle tatlım."

Alix Martin kısa rüstik demir parmaklıklı kapıya yaslanmış, kocasının köye giden yolda yavaş yavaş kaybolan figürünün arkasından bakıyordu.

Adam bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Ama Alix pozisyonunu bozmadı, dalgın dalgın gür saçlarından yüzüne düşen kahverengi bir bukleyle oynayarak yola bakmayı sürdürdü. Sanki çok uzaklarda bir yere dalıp gitmişti.

Alix Martin güzel değildi, hatta doğrusunu söylemek gerekirse hoş bile sayılmazdı. Ama artık genç bir kadının yüzü olmayan yüzü adeta ışık saçıyordu ve yüz ifadesi çok yumuşamıştı. Eskiden çalıştığı ofistekiler onu bu haliyle görseler tanımayabilirlerdi bile. Bayan Alix King düzenli, titiz bir işkadınıydı, çalışkan, katı ve sert tavırlı, bir hayli yetenekli ve gerçekçi, duygusuz...

Alix zor bir okuldan mezun olmuştu. Tam on beş yıl, on sekiz yaşından otuz üç yaşına kadar steno-daktilo sekreter olarak kendinin (ve bunun yedi yılında da) annesinin geçimini sağlamıştı. Var olmak için

verdiği bu mücadele doğal olarak çocuksu yüzündeki yumuşak hatları da sertleştirmişti.

Tabii bu arada –bir çeşit– romantik duygular da yaşamıştı. Beraber çalıştığı iş arkadaşı Dick Windyford'a yakınlık duyuyor, ancak o dönemde âşık birçok kadının yaptığı gibi adamın ondan hoşlandığını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Dışardan bakınca onlar yalnızca arkadaştılar, fazlası kesinlikle yoktu. Dick zaten düşük olan maaşından küçük erkek kardeşinin okul masraflarını karşılamak zorundaydı. Dolayısıyla o an için evliliği düşünmesi kesinlikle olası değildi.

Ama sonra ucu ucuna yaşadıkları bu yaşamdan kurtulma umudu çıktı karşılarına. Alix'in uzaktan bir kuzini ölmüş ve tüm servetini ona bırakmıştı –birkaç bin sterlin– bir çiftin yüz yıl yaşamasına yetecek kadar bir paraydı bu. Artık Alix ve Dick'in daha fazla beklemeleri için gerek kalmamıştı.

Ama Dick hiç beklenmedik bir şekilde davrandı. Alix'e hiçbir zaman açıkça âşık olduğunu söylememiş, sevgiden söz etmemişti, şimdiyse bunu söylemeye çok daha uzak gibi görünüyordu. Dick giderek ondan uzaklaşmaya, daha suratsız ve iç karartıcı olmaya başlamıştı. Alix gerçeği hemen anlamıştı. O artık varlıklı bir kadındı. Dick'in ona evlenme teklif etmesini duyarlılığı ve gururu engelliyordu.

Ancak Alix'in varlıklı olması ona karşı olan sevgisini değiştirmemişti, hâlâ seviyordu, hatta ilk adımı atan olmayı bile düşünüyordu. Ama bir kez daha hiç beklenmedik bir şey her şeyin değişmesine neden oldu.

Alix, bir arkadaşının evinde Gerald Martin ile tanıştı. Ona delicesine âşık oldu ve birkaç hafta içinde nişanlandılar. Her zaman "asla delicesine âşık olmayacağını" iddia eden Alix adeta bulutların üzerinde uçuyordu.

Farkında bile olmadan eski sevgilisini harekete geçirmenin yolunu bulmuştu aslında. Dick Windyford öfkeden kudurmuş bir halde karşısına geçti.

"O adam senin için tam bir yabancı Alix," dedi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onu sevdiğimi biliyorum, bu yetmez mi?"

"Nasıl bundan emin olabilirsin, yalnızca bir haftada?"

Alix öfkeyle haykırdı.

"Bir kıza âşık olduğunu anlamak için herkesin on bir yıla ihtiyacı yoktur Dick."

Genç adamın yüzü bembeyaz oldu.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum Alix. Senin de beni sevdiğini sanıyordum."

Alix açık sözlü bir insandı.

"Ben de öyle düşünüyordum," diye itiraf etti. "Ama âşık olmak tamamen farklı bir şey, bunu bilmiyormuşum."

Sonra Dick yeniden bağırmaya başladı. Yalvarmalar, yakınmalar, hatta tehditler, yerini alan adama karşı tehditler. Alix çok iyi tanıdığını düşündüğü çekingen ve içine kapanık bir adamın böyle volkan gibi patlamasına o an inanamamış ama çok da mutlu olmuştu.

İşte evinin çitlerine yaslanıp uzaklara dalıp gittiği o güneşli yaz gününde de aklına bu konuşma gelmişti. Bu konuşmadan bir ay sonra evlenmişti ve gerçekten çok mutluydu. Ancak onun için her şey demek olan kocasının bir anlık yokluğuna bile katlanamıyor, içini kemiren, onun bu kusursuz mutluluğunu gölgeleyen kuşkudan asla kurtulamıyordu. Ve bu kuşkunun nedeni de Dick Windyford idi.

Evlendiğinden beri tam üç kez aynı düşü görmüştü. Her defasında ortam farklıydı ama olay hep aynıydı.

Düşünde kocasını ölüm döşeğinde görüyordu. Dick Windyford onun başucunda duruyor ve Alix, ona öldürücü darbeyi vuranın onun eli olduğunu bir şekilde biliyordu.

Bu her ne kadar korkunç bir düşünce olsa da çok daha korkunç olan bir şey daha vardı –bu düşten uyanmak– asıl korkunç olan düşünde

bunun ona son derece doğal ve kaçınılmaz görünmesiydi. O, Alix Martin, kocası öldüğü için mutlu oluyor ve hatta minnettarlık dolu ellerini katile uzatıyor ve bazen teşekkür bile ediyordu. Ve düş her defasında aynı şekilde son buluyor, Alix kendini Dick Windyford'un kollarının arasına bırakıyordu.

II

Kocasına bu düşünden hâlâ bahsetmemişti, ama kabul etmek istemese de bu onu rahatsız ediyor, aklını karıştırıyordu. Acaba bu bir uyarı, Dick Windyford'a karşı bir uyarı mıydı?

Evde çalan telefonun tiz sesi Alix'i bu derin düşüncelerden ayırdı. Eve girdi ve telefon ahizesini aldı. Duyduğu sesle birlikte sendeledi, duvara yaslandı. Başı dönüyordu, fena olmuştu.

"Kim, kim dediniz?"

"Alix, ne oldu, neyin var, sesine ne oldu? Tanımadın mı beni? Benim, Dick."

"Ah," diye inledi Alix. "Ah! Sen, sen neredesin?"

"Traveller's Arm, doğru söyledim, değil mi? Yoksa köyünde bu isimde bir pub olduğunun da farkında değil misin? Tatildeyim, biraz balık avlamak için buraya geldim. Bu akşam yemekten sonra siz eski dostlarımı ziyaret etmemde bir sakınca yok, değil mi?"

"Hayır," diye haykırdı Alix hışımla. "Gelmemelisin."

Kısa bir sessizlik oldu, sonrasında yeniden Dick'in sesi duyuldu ama ses tonu biraz değişmişti.

"Pardon?" dedi ciddi bir tonda. "Tabii ki sizi rahatsız etmek istemem..."

Alix hemen atıldı. Dick, onun davranışının çok tuhaf olduğunu düşünmüş olmalıydı. Aslında tuhaftı da. Sinirleri çok bozuktu.

"Yani –yalnızca– bu akşam meşgul olduğumuzu söylemek istemiştim," dedi elinden geldiğince doğal ve içten bir ses tonuyla. "Yarın, yarın akşam bize yemeğe gelmek ister misin?"

Dick, onun sesindeki samimiyetsizliği anlamış olmalıydı.

"Çok teşekkür ederim," dedi aynı soğuk, formal ses tonuyla. "Yarın buradan ayrılmış olabilirim. Her şey bir arkadaşımın gelip gelmemesine bağlı. Görüşmek üzere, Alix." Sustu ve sonra birden farklı bir ses tonuyla aceleyle ekledi. "Sana iyi şanslar ve mutluluklar tatlım."

Alix ahizeyi yerine bırakırken rahatlamıştı.

"O buraya gelmemeli," diye yineledi kendi kendine. "Buraya gelmemeli. Ah, ne kadar aptalım! Kendimi nasıl böyle bir duruma düşürebildim ki! Neyse, her şeye rağmen onun buraya gelmemesi iyi, mutluyum."

Masanın üzerinde duran rüstik hasır şapkasını alarak yeniden bahçeye çıktı. Evin kapısındaki kazılarak yazılmış isim tabelasının önünde bir an durdu: Bülbül Yuvası.

"Çok ilginç bir isim, öyle değil mi?" demişti Gerald'a evlenmelerinden hemen önce. Adam gülmüştü.

"Seni küçük Londra'lı. Senin şimdiye dek hiç bülbül sesi duymadığından eminim. Duymamış olman iyi de. Çünkü bülbüller şarkılarını yalnızca âşıklar için söylerler. Onları yaz akşamlarında evimizin önünde oturur dinleriz."

Evinin kapısında duran Alix bülbülleri nasıl dinlediklerini anımsayarak hafifçe kızardı.

Bülbül Yuvası'nı bulan Gerald olmuştu. Büyük bir heyecanla Alix'in yanına gelmiş ve yaşayacakları yeri bulduğunu müjdelemişti. Benzersiz –yaşamda bir kez karşılaşılacak bir fırsat– bir mücevher sayılabilecek evdi bu. Alix de evi gördüğünde büyülenmişti. Ev oldukça ıssız bir yerdeydi –gerçekti – en yakın köy iki kilometre ötedeydi, ama ev eski, nostaljik görünümüyle, banyolarının lükslüğü, sıcak su, elekt-

rik ve telefon sisteminin kusursuzluğuyla öylesine cazipti ki Alix de gördüğü anda bu çekiciliğin etkisinden kurtulamamıştı. Sonra bir sorun çıkmıştı. Evin sahibi olan ve bu evi kendisi için özel olarak yaptıran adam kiralamaktan vazgeçmişti. Yalnızca satabileceğini söylüyordu.

Gerald Martin'in geliri oldukça iyi olmasına rağmen böyle bir birikimi yoktu. En fazla bin sterlin bulabiliyordu. Ev sahibi ise üç bin sterlin istiyordu. Eve âşık olan Alix kurtarıcı olarak devreye girmekte gecikmedi. Onun parası hazırdı, hem de nakit olarak. Evi satın alması için parasının yarısını vermesi yeterliydi. Böylece "Bülbül Yuvası" onların oldu ve Alix bir an bile bu seçiminden dolayı pişmanlık duymadı. Hizmetçilerin böyle uzak ve ıssız bir noktada çalışmak istemedikleri doğruydu – o sırada yanlarında çalışan biri yoktu – ama domestik bir yaşamın özlemi içinde olan Alix basit yemekler pişirmekten, evle ve bahçeyle ilgilenmekten zaten zevk alıyordu.

Olağanüstü çiçeklerle dolu bahçenin güzelliğini ve bakımını ise köyden haftada iki kez gelen yaşlı bir adama borçluydular.

Evin köşesinden döndüğünde yaşlı adamı çiçek tarhlarından birine eğilmiş çalışırken gören Alix bir an çok şaşırdı. Şaşırdı, çünkü adam yalnızca pazartesi ve cuma günleri geliyordu, o gün de perşembeydi.

Adama doğru giderek, "Ne o George, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yaşlı adam gülümseyerek doğruldu.

"Şaşıracağınızı tahmin ediyordum madam. Ancak başka çarem yoktu. Bu cuma Squire'da panayır var, orada olmam gerekiyor. Dolayısıyla bir defalık cuma yerine perşembe gelmemin Bay Martin ve onun saygıdeğer eşi için bir sakıncası olmayacağını düşündüm."

"Hiç sorun değil. Panayırın iyi geçeceğini, eğleneceğini umarım."

"Öyle olacağını sanıyorum," dedi George neşeyle. "Tıka basa yemek ve hesap ödemeyeceğini bilmek çok hoş bir duygu. Squire'da her zaman katılanlar için eksiksiz bir çay sofrası hazırlanır. Bu arada bura-

dan ayrılmanızdan önce sizden neler yapmamı istediğinizi öğrenmek de istedim tabii. Sanırım, ne zaman geri döneceğinizi tam olarak bilmiyormuşsunuz, öyle değil mi madam?"

"Bir yere gitmiyorum ki."

George şaşırdı.

"Yarın Londra'ya gitmiyor musunuz?"

"Hayır. Bunu da nereden çıkardınız?"

George başını şaşkınlık içinde iki yana salladı.

"Dün köyde beyefendiye rastladım. Bana yarın Londra'ya gideceğinizi söyledi. Ne zaman döneceğiniz de belli değilmiş."

Alix gülerek, "Saçma," dedi. "Onu yanlış anlamış olmalısın."

Yine de merak ediyordu: Gerald ne söylemişti ki yaşlı adam böyle yanlış bir kanıya kapılmıştı? Londra'ya gitmek mi? Asla bir daha Londra'ya gitmek istemiyordu.

"Londra'dan nefret ediyorum," dedi hışımla.

"Ah!" dedi George özür dilercesine. "Yanılmış olmalıyım ama yine de bana çok açık ve net olarak böyle söyledi gibi geliyor. Burada kalacağınıza sevindim. Ben de amaçsızca gezip tozmaktan hiç hoşlanmam, ayrıca Londra'nın benim için de cazip bir yanı yok. Asla oraya gitmek gibi bir gereksinim duymadım. Bir sürü araba, yalnızca bu bile günümüzde bela demek. İnsanın bir kez bir arabası olmaya görsün, bir yerde duramıyor. Bay Ames de bu evde kalamadı, arabası olana dek sakin, huzurlu bir yaşamı vardı. Bu evi satmadan bir ay öncesine kadar da arabası filan yoktu. Burası için çok para harcamıştı, banyolar, elektrik sıcak su tesisatı filan. 'Bunca masrafı karşılayacak bir rakamı asla bulamazsınız,' derdim ona. O da, 'Göreceksin, bu ev için kuruşu kuruşuna iki bin sterlin alacak ve kâra bile geçeceğim,' derdi. Ve bunu yaptı da."

Alix gülümseyerek, "Hatta üç bin aldı," dedi.

George, "İki bin," diye yineledi. "İstediği fiyat buydu, köyde günlerce dillerden düşmedi."

"Gerçekten üç bin sterlin aldı."

"Kadınlar rakamlardan pek anlamazlar. Sakın bana Bay Ames'in karşınıza geçip yüksek sesle üç bin sterlin istediğini söylediğini anlatmayın."

"Bana söylemedi, kocama söylemiş."

George yeniden çiçek tarhına eğildi.

"Fiyat iki bin sterlindi," diye yineledi ısrarla ve inatla.

III

Alix, onunla bunu tartışmak niyetinde değildi. Başka bir çiçek tarhına geçerek çiçek toplamaya başladı.

Kucağında güzel kokan bir demet çiçekle eve dönerken çiçek tarhlarından birinde yapraklar arasında küçük, koyu yeşil bir obje dikkatini çekti. Eğildi aldı. Bu kocasının günlüğüydü.

Açtı ve yazılanları neşeyle okumaya başladı. Evliliklerinin en başından beri atak ve duygusal bir insan olan Gerald'ın düzen ve yöntem konusunda sıra dışı bir üstünlüğü olduğunu fark etmişti. Yemeğin dakikası dakikasına hazır olması konusunda son derece titizdi, gününü daima önceden dakikası dakikasına planlıyordu.

Günlüğe bakarken 14 Mayıs tarihinde yazanları görünce çok eğlendi.

"Alix'le evlilik. St. Peter Kilisesi, 2.30"

"Koca aptal," diye mırıldanarak sayfaları çevirmeyi sürdürdü. Sonra birden durdu.

"18 Haziran, Çarşamba –Haziran 18– bu o gündü."

O günün tarihinin hemen altına Gerald düzgün, zarif elyazısıyla aynen şöyle yazmıştı.

"Akşam 9."

Başka bir şey yoktu. Gerald akşam dokuzda ne yapmayı planlıyor olabilirdi? Bir an merak etti. Sonra kendi kendine gülümsedi. Günlüğü bulunca, birçok romanda okuduğu gibi heyecan uyandıracak, sansasyonel bir gerçeği ortaya çıkaracağını ummuş olmalıydı. Örneğin başka bir kadının adı gibi. Hızla ve dalgın dalgın sayfaları çevirdi. İş toplantılarına ilişkin tarihler, randevular ve toplantılarla ilgili kısa, şifreli notlar vardı, ama tüm defterde yalnızca bir tek kadının adı geçiyordu: Onun!

Defteri cebine koyup kucağında çiçeklerle eve dönerken yine de bir huzursuzluk vardı içinde. Dick Windyford'un sözleri sanki adam yanı başında durmadan aynı sözleri tekrarlıyormuşçasına kulaklarında çınlıyordu:

"O adam senin için tam bir yabancı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu doğruydu. Gerald hakkında ne biliyordu ki? Sonuç olarak Gerald kırk yaşındaydı. Bu kırk yıllık yaşamında hiç şüphesiz başka kadınlar da olmuştu...

Alix sabırsızlık içinde başını salladı. Bu düşüncelerden kurtarmalıydı kendini. Karar vermesi gereken çok daha önemli bir sorunla karşı karşıyaydı.

Kocasına Dick Windyford'un aradığından bahsetmeli miydi yoksa bahsetmemeli miydi?

Tabii bu arada onların köyde karşılaşmış olabilecekleri olasılığını da göz önünde bulundurması gerekiyordu. Eğer böyle bir şey olduysa Gerald'ın eve döner dönmez ona bundan bahsedeceğinden emindi, bu durumda da kontrol onun elinden çıkacaktı. Peki ya böyle bir şey olmadıysa? Alix bundan hiç bahsetmemeyi düşünüyordu.

Eğer bahsederse Gerald'ın Dick Windyford'u Bülbül Yuvası'na davet etmek için ısrar edeceğinden emindi. Bu durumda da Dick'in

gelmek istediğini ve kendisinin bunu engellediğini açıklamak zorunda kalacaktı. Tabii Gerald da bunu niçin yaptığını soracaktı, bu durumda ne söyleyebilirdi ki? Ayrıca gerçeği açıklasa bile, Gerald yalnızca gülüp onunla alay edecek, kuruntu yaptığını buna hiç gerek olmadığını söyleyecekti.

Sonunda sıkılarak ve utanarak da olsa Alix hiçbir şey söylememeye karar verdi. Bu kocasından sakladığı ilk sırrıydı ve bunun bilincinde olmak onu huzursuz ediyordu.

IV

Gerald'ın öğlen yemeğinden hemen önce köyden döndüğünü duyduğunda hemen mutfağa koştu ve kafasındaki karışıklığı gizlemek amacıyla yemek pişirmekle meşgulmüş gibi bir hava takındı.

Gerald'ın Dick Windyford'la karşılaşmamış olduğu anlaşılıyordu. Alix rahatladı ve aynı zamanda utandı da. Artık kesinlikle bir şey söylememeye kararlıydı.

Hafif bir akşam yemeğinin ardından açık pencerelerinden içeriye bahçedeki leylak ve yasemin kokularının dolduğu meşe lambrili oturma odalarında dinlenmeye çekildiler. O ana dek bahçede bulduğu günlük Alix'in aklına bile gelmedi.

Defteri cebinden çıkararak masanın üstüne bıraktı.

"Burada çiçeklerle birlikte suladığın bir şey var?"

"Çiçek tarhına mı düşürmüşüm onu?"

"Evet, artık tüm sırlarını biliyorum."

Gerald başını sallayarak güldü ve, "Suçsuzum," dedi.

"Peki ya bu akşam 9'daki randevun?"

"Ah! O mu?..." Gerald bir an için şaşırdıysa da kendini toplayıp neşeyle yanıt vermesi uzun sürmedi. "O randevu çok güzel bir kızla Alix. Kahverengi saçları ve mavi gözleri var ve sana çok ama çok benziyor."

"Seni hiç anlamıyorum," dedi Alix yapmacık bir tavırla. "Bence bir şeyler gizliyorsun."

"Hayır, öyle bir şey yok. Aslına bakarsan o bu akşam basmak istediğim bazı negatifleri anımsatmak için aldığım bir nottu ve bu işi yaparken senin de bana yardımcı olmanı istiyorum."

Gerald Martin'in en büyük tutkularından biri de fotoğraf çekmekti. Fotoğraf makinesi bir hayli eski tip olsa da merceği kusursuzdu. Çektiği fotoğrafları bodrumda karanlık odaya dönüştürdüğü küçük bir odada kendisi banyo edip basıyordu.

Alix sitemle, "Ve bunun saat tam 9'da yapılması gerekiyor, öyle mi?" diye sordu.

Gerald afallamış gibiydi.

"Sevgili yavrum," dedi sesinde belirgin bir alınganlıkla. "İnsanın zamanını ve işlerini planlaması gerekir. Ancak böylece bir işin altından tam olarak kalkabilirsin."

Alix bir iki dakika kadar sessiz kaldı, oturduğu yerden kocasını izledi. Gerald kanepeye uzanmış sigarasını içiyordu. Siyah saçlı başını geriye atmış, böylece sinekkaydı tıraşlı yüzündeki keskin hatlar daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Sonra birden bilemediği bir nedenle paniğe kapıldı ve elinde olmadan, kendini tutamayarak haykırdı.

"Ah Gerald, keşke senin hakkında daha fazla şey bilebilseydim."

Kocası şaşkın bakışlarla ona döndü.

"Sevgili Alix, benim hakkımda gereken her şeyi zaten biliyorsun. Sana Northumberland'daki gençlik günlerimden, Güney Afrika'daki yaşamımdan ve Kanada'da başarıyı yakaladığım son on yılımdan bahsettim zaten."

"Ah! Yalnızca iş!" dedi Alix sitemle.

Gerald birden güldü.

"Ne demek istediğini anlıyorum, aşk ilişkileri. Merak ettiğin bu. Siz kadınlar hep aynısınız. Sizi kişisel konular dışında hiçbir şey ilgilendirmiyor."

Alix boğazının kuruduğunu hissediyordu. Mırıldandı.

"İyi de, bunların da olması gerekir, aşk ilişkileri. Yani demek istiyorum ki, eğer bilseydim..."

Yine bir iki dakikalık sessizlik oldu. Gerald Martin kaşlarını çatmış düşünüyordu, yüz ifadesinde bir kararsızlık vardı. Konuştuğunda biraz önceki şakacı havası tamamen kaybolmuş, sıkıntılı bir hal almıştı.

"Ah Alix, Mavi Sakal Öyküleri'ne kafanı takmanın bir mantığı var mı? Tabii ki yaşamımda birçok kadın oldu, bunu inkâr etmiyorum. Zaten aksini söylesem de bana inanmayacağından eminim. Ama sana onurum üzerine yemin ederim ki –inan bana– hiçbirinin benim için bir önemi olmadı."

Kocasının sesindeki güven ve inandırıcılık Alix'i rahatlatmaya yeterli olmuştu.

"Durup dururken bu akşam aklına bu sevimsiz düşüncelerin gelmesinin nedeni ne ki?"

Alix ayağa kalktı ve odada aşağı yukarı amaçsızca dolaşmaya başladı.

"Hiç bilemiyorum. Zaten bütün gün biraz gergindim."

Gerald kendi kendine konuşurcasına kısık bir sesle, "Bu saçma," dedi. "Çok saçma."

"Neden saçma olsun ki?"

"Tatlım, bana öyle parlama. Saçma olduğunu söyledim, çünkü sen normalde çok tatlı ve sakin bir kadınsın."

Alix gülümsemeye çalıştı.

"Bugün her şey sanki beni sinirlendirmek için üzerime üzerime geldi," dedi. İhtiyar George bile kafasına benim Londra'ya gideceğim gibi saçma bir şeyi takmış, hatta bunda ısrar bile etti. Bunu ona senin söylediğini söyledi."

Gerald sert bir ifadeyle, "Onu nerede gördün?" diye sordu.

"Cuma yerine bugün geldi."

Gerald öfkeyle, "Sersem ihtiyar," diye mırıldandı.

Alix şaşırmıştı. Donup kaldı. Kocasının yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Şaşkınlığını fark eden Gerald kendini toparlamaya çalıştı.

"Evet, o gerçekten sersem, bunak ihtiyarın teki," diye yineledi.

"Onun böyle düşünmesi için ne söylemiş olabilirsin?"

"Ben mi? Hiçbir şey söylemedim. Ah hayır, şimdi anımsadım, bir şey sordu ve ben de ona, 'Bu sabah Londra'ya gittiğine,' ilişkin bir şaka yaptım. Sanırım bunu ciddiye aldı. Ya da tam olarak dinlemedi, kendinden bir şeyler uydurdu. Ona inanmadın herhalde?"

Heyecanla Alix'in yanıtını bekliyordu.

"Haklısın, o kafasına bir kez bir şey taktı mı, bunu takıntı haline getiren tipte bir ihtiyar. Aksini kabullenmesi kolay değil."

Sonra da kocasına George'un evin satış fiyatı konusundaki ısrarını anlattı.

Gerald bir iki dakika kadar sustuktan sonra ağır ağır konuştu.

"Ames iki bin sterlini nakit almayı ve bin sterlinin de mortgage kredisine yatırılmasını istiyordu. Sanırım yanlışlığın kaynağı bu."

Alix, "Olabilir," dedi. Sonra saatine bakarak parmağıyla işaret etti. "Haydi, artık işe koyulma zamanı Gerald. Şimdiden programına göre beş dakika geciktik bile."

Gerald'ın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi ağır ağır. "Bu akşam fotoğraflarla uğraşmak istemiyorum."

Kadınları anlamak zordur, kafaları farklı çalışır. O akşam yatmaya gittiğinde Alix mutluydu ve rahatlamıştı. Bir an için kapıldığı kuşkular kaybolmuş, yitirdiği mutluluğuna yeniden kavuşmuş, geçmişe dönmüştü.

Ancak ertesi günün akşamında bazı belirsiz güçlerin kafasını karıştırmak için işbaşında olduklarını fark etti. Dick Windyford bir daha

telefon etmemişti, yine de kafasındaki karışıklıkta onun etkisi olduğunu hissediyordu. Sözleri tekrar tekrar kafasında yankılanıyordu:

"O adam senin için tam bir yabancı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Ve bu sözler aklına ister istemez kocasının kafasına kazınan o akşamki yüzünü getiriyordu.

"Ah Alix, Mavi Sakal Öyküleri'ne kafanı takmanın bir mantığı var mı?" Neden böyle söylemişti ki?

Yoksa bu bir tür uyarı mıydı bir anlamda gözdağı. Sanki şöyle demek istemişti.

"Yaşamıma burnunu sokmasan iyi olur Alix. Eğer bunu yaparsan çok kötü bir şok yaşayabilirsin."

Cuma sabahı Alix, Gerald'ın yaşamında bir kadın olduğundan neredeyse emindi, ondan özenle gizlemeye çalıştığı bir Mavi Sakal Öyküsü'ydü bu. Ağır ağır ortaya çıkan kıskançlığı şimdi tavan yapmıştı.

O akşam saat 9'da buluşacağı bir kadın mıydı? Fotoğraf konusu da yalnızca o an durumu idare etmek için uydurulmuş bir gerekçe miydi?

Daha üç gün öncesinde kocasını çok iyi tanıdığını iddia edebilirdi. Şimdi ise onun, hakkında hiçbir şey bilmediği bir yabancı olduğu gibi bir hisse kapılmıştı. İhtiyar George'a karşı olan anlamsız öfkesini ve alışıldık yumuşak başlı tavırlarındaki ani değişimi anımsıyordu. Belki bu küçük, önemsiz bir ayrıntıydı, ama ona kocası olan adamı aslında tanımadığını anlamasına yeterli olmuştu.

Cuma günü köyde yapılması gereken birtakım ufak tefek işler vardı. O öğleden sonra Alix bunları halletmek için kendisinin köye gitmesini ve Gerald'ın bahçede kalıp evle ilgilenmesini önerdi. Ancak Gerald buna şiddetle karşı çıktı ve kendisinin köye gidip Alix'in evde kalmasında ısrar etti. Onun bu ısrarı Alix'i şaşırtmış ve aynı zamanda panikletmişti. Neden köye gitmek için böylesine ısrar ediyordu ki?

Birden aklına bir fikir geldi. Bütün bu kuşkularının bir açıklaması olabilirdi. Acaba ona bir şey söylememiş olmasına rağmen Gerald yine de Dick Windyford ile karşılaşmış olabilir miydi? Alix'in evlendikleri sırada tamamen uykuda olan kıskançlığı sonradan uyanmıştı. Gerald için de aynı şey söz konusu olabilir miydi? Acaba onun yeniden Dick Windyford'la görüşmesini engellemeye çalışıyor olabilir miydi? Bu açıklama olanlarla öylesine uyumlu ve öylesine rahatlatıcıydı ki Alix buna dört elle sarıldı.

Ancak çay saati gelip geçtiğinde huzursuzlanmaya ve kaygılanmaya başladı. Gerald gittiğinden beri içine düşen şüphelerle mücadele ediyordu. Sonunda bundan emin olmak için odayı elden geçirmesi gerektiği düşüncesiyle rahatlayarak yukarı kocasının giyinme odasına çıktı. Ev hanımlığının göstergesi olarak yanına toz fırçasını almayı da ihmal etmedi tabii.

"Eğer emin olabilseydim," diye yineliyordu kendi kendine. "Bir emin olabilseydim..."

Bir yandan da riskli olabilecek her şeyin çok önceden yok edilmiş olacağına inandırmaya çalışıyordu kendini. Ama içinden bir ses bunun böyle olmayabileceğini söylüyordu. Çünkü kafasının bir köşesinde erkeklerin bazen aleyhlerine olabilecek olsa bile abartılı bir duyarlılıkla bazı şeyleri sakladıkları yerleşmişti bir kere.

Alix sonunda merakına yenik düştü. Yanakları yaptığının utancıyla alev alev yanıyor, yine de soluk soluğa mektup ve belge destelerini elden geçiriyor, çekmeceleri karıştırıyor, kocasının elbiselerinin ceplerini kurcalıyordu. Yalnızca iki çekmece bu incelemede elinden kurtuldu, komodinin en alt çekmecesi ve yazı masasının üst sağ kısmındaki küçük çekmece. Çünkü bunların her ikisi de kilitliydi. Ancak Alix artık utanma duygusunu neredeyse kaybetmişti. Bu çekmecelerden birinde kocasının geçmişindeki o kadınla ilgili bir kanıt bulacağından emindi. Bu kadın onda takıntı haline gelmişti.

Birden Gerald'ın anahtarlarını aşağıdaki büfenin üstünde bıraktığını anımsadı. Onları aldı ve teker teker denedi. Üçüncü anahtar yazı masasının çekmecesine uydu. Alix büyük bir heyecanla çekmeceyi açtı. Çekmecede bir çek karnesi, içi düzenli yerleştirilmiş paralarla dolu bir portföy ve iyice geride bir bantla bağlanmış bir deste mektup vardı.

Bandı açarken Alix'in heyecandan neredeyse yüreği ağzına geldi. Ardından yüzü kızardı, tüm bedenini bir sıcaklık kapladı, mektupları toplayarak yeniden çekmeceye yerleştirdi ve çekmeceyi kilitledi. Çünkü bu mektuplar kendisinin Gerald Martin'e evlenmeden önce yazdığı mektuplardı.

Sonra komodindeki çekmeceye döndü, artık tek amacı vardı, aradığını bulma yolunda yapmadığı bir şey kalmamasını istiyordu, hepsi bu. Şüpheleri büyük ölçüde yatışmıştı.

Ancak Gerald'ın anahtarlığındaki anahtarlardan hiçbirinin söz konusu çekmeceye uymadığını görünce sinirlendi. Kabul etmek istemiyordu. Diğer odalara da giderek oradaki anahtarları topladı. Yeniden denemeye başladı. Neyse ki misafir odasındaki dolabın anahtarlarından biri komodinin çekmecesine uydu. Çekmecenin kilidini çevirdi ve açtı. Rulo yapılmış, birkaç eski ve zamanın etkisiyle solmuş gazete kupüründen başka bir şey yoktu.

Alix rahat bir soluk aldı. Yine de gazete kupürlerine bir göz attı, Gerald'ı bu tozlu ruloyu saklama zahmetine katlanacak kadar ilgilendiren konunun ne olduğunu merak ediyordu. Hemen tamamı yedi yıl önceki Amerikan gazetelerinden kesilmiş kupürlerdi ve Charles Lemaitre adlı çok eşli ünlü bir dolandırıcının davasıyla ilgiliydi. Lemaitre'nin kurbanlarını yani eşlerini ortadan kaldırdığından şüpheleniyordu. Adamın kiraladığı evlerden birinde giriş zemininin altında bir iskelet bulunmuş ve "evlendiği" kadınlardan birçoğundan ondan ayrıldıktan sonra bir daha haber alınamamıştı.

Adam bu suçlamalar karşısında kendini çok iyi savunmuş, Birleşik Devletler'deki en yetenekli yasa adamlarından ve avukatlardan destek almıştı. İskoç yasalarındaki "suç sabit görülmedi" hükmü belki de onun durumunu en iyi ifade edebilecek sözcüktü. Gerçi eşleriyle ilgili suçlamalarda suçsuz bulunmuştu, ama ona karşı yapılan diğer suçlamalardan dolayı uzun yıllar hapse mahkûm edilmişti.

Alix zamanında olayın yarattığı heyecanı ve üç yıl kadar sonra Lemaitre hapisten kaçtığında kopan skandalı çok iyi anımsıyordu. Adam sonradan bir daha yakalanamamıştı. Zamanında kişiliği ve kadınlar üzerindeki karşı konulamaz çekiciliği İngiliz gazetelerinde büyük ölçüde tartışılmış, mahkemedeki heyecanı, duygusal çıkışları ve kalbinin zayıf olması dolayısıyla beklenmedik ani fiziksel çöküşleri, bayılmaları çok konu olmuş, bilmeyenler bunu da onun drama gücüne bağlamışlardı.

Kupürlerden birinde adamın bir de fotoğrafı vardı – uzun sakallı, bilge görünümlü biri. Alix fotoğrafı dikkatle inceledi.

Bu yüz ona kimi anımsatıyordu? Birden bunun Gerald olduğunu algılayarak şok geçirdi. Gözler ve kaşlar arasında çok büyük benzerlik vardı. Belki de bu gazete kupürlerini saklamasının nedeni buydu. Alix'in gözleri fotoğrafın altındaki satırlara kaydı. Gazetenin yazdığına göre zanlının not defteri tutmak gibi bir alışkanlığı vardı ve bu not defterine kaydedilmiş belli tarihler kesinlikle kurbanların ortadan kayboldukları tarihlerle uyuşuyordu. Sonra bir kadın tanıklık etmiş ve zanlıyı sol bileğinde tam avuç içinin bittiği noktadaki benden teşhis etmişti.

Alix ellerindeki gazete parçalarını düşündü. Sanki yer ayaklarının altından kayıyordu. Bayılacak gibiydi.

Kocasının da sol bileğinde tam avuç içinin bittiği noktada küçük bir ben vardı...

V

Başı dönüyordu. Sonrasında bu denli isabetli bir tahmin yapabilmiş olmanın etkisiyle cin çarpmışa döndü. Gerald Martin, Charles Lemaitre idi. Artık bunu biliyordu ve bir anda kabullenmişti. Kafasının içinde aynen yerine oturtulması gereken yap boz parçaları gibi bağlantısız düşünceler adeta dans ediyorlardı.

Ev için ödenen para –onun parası– yalnızca onun parası ve ona güvenip verdiği hamiline tahviller. Gördüğü düşün bile gerçek anlamını kavrayabiliyordu şimdi. Bu bir uyarıydı.. Bilinçaltında hep Gerald Martin'den korkmuş kaçmak istemişti. Böyle anlarda bilinçaltında sığındığı liman, yardım istediği kişi Dick Windyford idi. Belki de gerçeği böylesine kolay, bir an bile tereddüt etmeden ve kuşku duymadan kabullenebilmesinin nedeni de buydu. O da Lemaitre'nin olası kurbanlarından biriydi. Hem de çok yakında, belki...

O anda anımsadığı bir şey hafif bir çığlık atmasına neden oldu. çarşamba akşamı 9! Döşeme taşları kolayca kaldırılabilen bodrum. Daha önce de kurbanlarından birini bodruma gömmüştü zaten. Her şey çarşamba akşamı için planlanmıştı. Ancak bunu önceden metodik bir şekilde yazmak, bu çılgınlıktı! Hayır, bu son derece mantıklıydı. Gerald her zaman işlerini bir not defterine kaydederdi, sonuçta cinayet de onun için diğerleri gibi bir işti.

İyi de o çarşamba akşamı onu ne kurtarmış olabilirdi? Gerald son dakikada insafa mı gelmişti? Hayır. Birden yanıtı buldu: İhtiyar George!

Şimdi kocasının kontrolsüz öfkesine anlam verebiliyordu. Hiç kuşkusuz gördüğü herkese ertesi gün Londra'ya gideceklerini söyleyerek gereken hazırlığı yapmış, cinayet zeminini hazırlamıştı. Ama sonra hiç beklenmedik bir aksilik çıkmış, George bir gün önce çalışmaya gelmişti. Ona Londra'dan bahsetmiş o da doğal olarak bu öyküye karşı

çıkmış, bunu yadsımıştı. George ile geçen o konuşmayı tekrarlamasından sonra onu o gece ortadan kaldırmak çok riskli olacaktı. Ne kurtuluş ama! Eğer bu saçma ayrıntıdan söz etmemiş olsa, Alix ürperdi.

Kaybedecek zamanı yoktu. Bir an önce oradan çıkmalıydı, Gerald her an gelebilirdi. Aceleyle gazete kupürlerini topladı, rulo yaptı, çekmeceye yerleştirdi, kilitledi.

Sonra birden taş kesildi. Bahçe kapısının gıcırdadığını duymuştu. Kocası eve dönmüştü.

Alix bir an için kalakaldı, sonra parmaklarının ucuna basarak pencereye yaklaştı ve perdenin aralığından dışarı baktı.

Evet, yanılmamıştı. Gelen kocasıydı. Kendi kendine gülümsüyor ve bir şarkı mırıldanıyordu. Elinde tuttuğunu görünce zaten korkmuş olan Alix'in yüreği ağzına geldi. Yepyeni bir kürekti bu.

Alix hissediyordu, içgüdüleri yanılmıyordu: O gece olacaktı...

Ama yine de bir şansı olabilirdi. Gerald şarkısını mırıldanarak evin arkasına doğru yürüdü.

Alix bir an bile duraksamadan merdivenlerden aşağı koştu ve evden çıktı. Ancak tam kapıdan çıktığı anda kocası da evin diğer tarafından çıkageldi.

"Merhaba. Böyle aceleyle nereye koşuyorsun?"

Alix elinden geldiğince sakin ve doğal görünmeye çalıştı. O için kaçma şansını yitirmişti, ama dikkatli davranır şüphe uyandırmazsa bu şansı yeniden elde edebilirdi. Hatta belki, o anda bile...

"Yolun sonuna kadar yürüyüp döneceğim," dedi. Sesi kendine bile titrek ve güvensiz gelmişti.

Gerald, "İyi öyleyse," dedi. "Ben de seninle geleyim."

"Hayır, lütfen hayır Gerald. Ben, ben çok sinirliyim, başım da ağrıyor, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Gerald, onu dikkatle süzdü. Alix bir an için kocasının gözünde bir kuşku kıvılcımı gördüğünü düşündü.

"Neyin var Alix? Çok solgun görünüyorsun, titriyorsun?"

"Bir şeyim yok." Zorla da olsa gülümsemeye çalıştı. "Başım ağrıyor, hepsi bu. Biraz yürümek iyi gelecek."

Gerald gülerek, "Güzel, ama beni istemediğini söylemen hiç hoş değil," dedi. "Beni istesen de istemesen de ben de geliyorum."

Alix daha fazla itiraz etmeye cesaret edemedi. Eğer Gerald, onun gerçeği bildiğinden şüphelenirse...

Büyük bir çabayla yeniden normal davranışlarına dönmeye çalıştı. Yine de içinden kötü bir his Gerald'ın sürekli yan gözle onu süzdüğünü ve kuşkulandığını söylüyordu.

Eve döndüklerinde Gerald, ona uzanması için ısrar etti, hatta şakaklarını ovmak için kolonya getirdi. Her zaman olduğu gibi sevgi doluydu yine. Alix elini ayağını oynatamayacak bir şekilde tuzağa düştüğünü hissediyordu. Çaresizdi.

Gerald, onu bir dakika bile yalnız bırakmıyordu. Hatta mutfağa bile onunla girip önceden hazırladığı soğuk yemekleri masaya taşımakta yardımcı oldu. O akşam yemekte lokmalar Alix'in boğazında düğümleniyordu. Kendini boğulacak gibi hissediyordu. Yine de önündekileri yemeğe, üstelik doğal ve neşeli görünmeye çalıştı. Kendi yaşamı için, yaşamak için savaştığının farkındaydı. Herkesten uzakta bu adamla –olası katiliyle– baş başaydı, kimseden yardım bekleyemezdi, yaşaması katilinin insafına kalmıştı. Tek şansı adamın şüphelerinin biraz yatışması olabilirdi. Belki onu birkaç dakikalığına da olsa yalnız bırakırdı. Eğer bu gerçekleşirse hemen antredeki telefona koşacak ve yardım isteyecekti. Tek umudu buydu artık.

Sonra birden bir önceki akşam adamın planlarını nasıl suya düşürdüğünü anımsadı ve aklına yeni bir fikir geldi. Yeni bir umuttu bu. Acaba ona, Dick Windyford'un o akşam onları ziyarete geleceğini söylemesinin bir yararı olmaz mıydı? Ama ya bunu söyleyerek cinayete zemin hazırlar, hatta öne çekmesine neden olursa? Kocasının bu so-

ğukkanlılığının gerisinde bir kararlılık, bir coşku, çılgınca bir haz yattığı kesindi. Bunu söylemesi durumunda onu hemen oracıkta öldürüp yok edebilir, sonra da soğukkanlılıkla Dick Windyford'a telefon ederek acilen gitmesi gerektiğine ilişkin bir öykü anlatabilirdi. Ah! Keşke Dick Windyford o akşam kendiliğinden çıkıp gelseydi ziyaretlerine! Eğer Dick...

Sonra yan gözle kocasını süzdü. Onun düşüncelerini okuyor olabileceğinden korkuyordu sanki.

Ama sonra aklına gelen yeni bir fikir yeniden cesaretini toplamasını sağladı. Davranışları öylesine normalleşti ki kendisi bile kendine hayran oldu.

Kahvelerini yaptı ve akşamları genellikle oturdukları verandaya götürdü.

Gerald, "Bu arada," dedi kahvesini alırken. "Daha sonra bir ara fotoğrafların banyosunu yapalım."

Alix ürperdi, adeta sırtından aşağı soğuk suların boşaldığını hissediyordu. Yine de kayıtsız bir sesle yanıt vermeyi başardı.

"Bunu yalnız yapamaz mısın? Bu akşam çok yorgunum."

"Uzun sürmez," diyen Gerald kendi kendine gülümsedi. "Hem emin ol sonrasında kendini yorgun hissetmeyeceksin."

Bu sözler Gerald'ın hoşuna gitmiş gibiydi. Alix ürperdi. Planını ya o anda gerçekleştirecekti ya da asla.

Ayağa kalktı.

Kayıtsız bir havada, "Kasaba telefon edip geleceğim," dedi. "Sen hiç rahatsız olma."

"Kasaba mı? Gecenin bu saatinde mi?"

"Kasap tabii ki kapalı, bunu biliyorum. Ama şu sırada evindedir. Yarın cumartesi. Başka biri kapmadan gelen ilk dana pirzolaları bana getirmesini istiyorum. İhtiyar benim için her şeyi yapar."

Hemen eve girerek kapıyı arkasından kapadı.

"Kapıyı kapama," dediğini duydu o anda Gerald'ın arkasından.

Yanıtı hazırdı.

"Pervaneler giriyor. Evde pervane olmasından nefret ediyorum. Yoksa kasapla aşk yaşadığımdan mı şüpheleniyorsun, deli misin sen?"

İçeri girer girmez ahizeyi alarak, Traveller's Arm'ın telefonunu çevirdi.

Telefon hemen açıldı.

"Bay Windyford? Orada mı? Onunla hemen konuşmalıyım?"

O anda yüreğinin sıkıştığını hissetti. Kapı açılmış ve kocası da antreye girmişti.

"Gerald lütfen git," dedi hırçın bir havada. "Telefonla konuşurken dinlenmekten nefret ediyorum."

Gerald gülümseyerek bir sandalye çekip oturdu.

"Gerçekten de konuştuğun kasap mı, görelim bakalım."

Alix çaresizdi. Planı suya düşmüştü. Dick Windyford her an telefona gelebilirdi. Acaba riski göze almalı ve her şeye rağmen yardım istemeli miydi?

Sonra birden elinde tuttuğu ahizenin küçük düğmesine bastı, bu düğme karşı tarafın sesi duyup duymamasını sağlıyordu. Aklına başka bir plan gelmişti.

Bu zor olacak, diye düşündü kendi kendine. "Kafamı toplayıp doğru sözcükleri bulmalı ve bir an bile bocalamamalıyım, ama bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Bunu yapmalıyım."

O anda hattın diğer ucunda Dick Windyford'un sesi duyuldu.

Alix derin bir soluk aldı. Sonra düğmeyi serbest bırakarak konuşmaya başladı.

"Benim Bayan Martin, Bülbül Yuvası'ndan. Lütfen gelin. (Düğmeye bastı.) Yarın sabah altı parça yumuşak dana pirzola getirin lütfen. (Yeniden düğmeyi serbest bıraktı.) Bu çok önemli. (Yeniden düğmeye bastı.) Çok teşekkür ederim, Bay Hexworthy; umarım gecenin bu

vaktinde telefonla arayarak sizi rahatsız etmemişimdir. Ancak bu dana pirzolalar çok önemli. (Yeniden düğmeyi serbest bıraktı.) Bu benim için ölüm kalım meselesi. (Yeniden düğmeye bastı.) Evet, sabah bekliyorum. (Yeniden düğmeyi serbest bıraktı.) Mümkün olduğunca erken, çok acil."

Ahizeyi yerine bırakarak kocasına döndü ve derin bir soluk aldı.

Gerald, "Demek kasapla böyle samimi konuşuyorsun?" dedi.

Alix kayıtsızca, "Kadınca bir şey bu," diye mırıldandı.

Heyecandan titriyordu. Gerald hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Dick ise hiçbir şey anlamamış olsa bile –emindi– gelecekti.

Oturma odasına geçerek ışığı yaktı. Gerald da onu izledi.

Onu şüpheyle süzerek, "Bu akşam keyifli görünüyorsun," dedi.

Alix, "Evet," dedi neşeyle. "Başım ağrımıyor, geçti."

Alix her zaman oturduğu koltuğa oturarak kocasına gülümsedi. Adam da onun karşısındaki koltuğa çöktü. Kurtulmuştu. Saat sekizi yirmi beş geçiyordu. Dick dokuza kalmadan orada olacaktı, bundan emindi.

Gerald, "Bu akşam yaptığın kahve hiç iyi değildi," diye yakındı. "Bana çok acı geldi."

"Yeni bir kahve denedim. Eğer hoşuna gitmediyse bir daha almayız hayatım."

Alix nakışını alarak işlemeye başladı. Gerald ise kitabından birkaç sayfa okudu. Sonra birden kitabı yana koyarak saate baktı.

"Saat de sekiz buçuk oldu. Haydi, bodruma inip çalışmaya başlayalım. Zamanı geldi."

Nakış Alix'in parmaklarının arasından kayıp düştü.

"Hayır şimdi değil. Bekle dokuz olsun."

"Hayır yavrum. Sekiz buçuk doğru saat. Ben böyle planlamıştım. Böylece daha erken yatabiliriz."

"Ama ben dokuza kadar beklemek istiyorum."

"Bildiğin gibi eğer bir plan yapmış ve bir saat belirlemişsem buna muhakkak uyarım. Haydi gel Alix. Bir dakika daha beklemek istemiyorum."

Alix, ona baktı. Karşı koymaya çalışmasına rağmen tüm bedenini kaplayan korkunun pençesinden kurtaramadı kendini. Maskesi düşmüştü. Gerald'ın elleri titriyor, gözleri heyecanla parlıyordu. Sürekli diliyle kuruyan dudaklarını ıslatıyordu. Heyecanını daha fazla gizleme gereği bile duymuyordu.

Alix düşündü.

"Haklı –bekleyemez– delirmiş gibi."

Gerald yanına geldi, onu omzundan tutarak ayağa kaldırdı.

"Haydi tatlım gel, yoksa seni zorla götüreceğim."

Sesi neşeliydi, ama ardında açıkça sezilen bir gaddarlık vardı. Alix de anlamıştı bunu. Ani bir hamleyle adamın kolundan kurtulup duvara yapıştı.

Güçsüzdü. Kaçamazdı –hiçbir şey yapamazdı– ve adam ona doğru geliyordu.

"Haydi Alix..."

"Hayır hayır."

Avazı çıktığınca bağırdı, ellerini onu engellemek istercesine öne uzatmıştı.

"Gerald dur, sana söyleyeceğim bir şey var, itiraf etmek istediğim bir şey..."

Adam durdu.

"İtiraf etmek mi?" diye sordu merakla.

"Evet, itiraf!" Sözcükleri rasgele seçmişti, ama adamın dikkatini çektiğini fark ederek bilinçli bir şekilde üzerine gitmeye başladı.

Gerald'ın yüzünde bir aşağılama ifadesi belirip kayboldu.

"Eski bir âşığın mı?" diye homurdandı burun kıvırarak.

"Hayır," dedi Alix. "Başka bir şey. Siz buna, sanırım – evet, doğru cinayet diyorsunuz."

Bir kez daha lafı tam gediğine oturttuğunu görebiliyordu. Bir kez daha onun dikkatini çekmeyi hatta esir almayı başarmıştı. Bunu görünce morali düzeldi, gücünü topladı. Bir kez daha duruma hâkim olabildiğini hissetti.

"Bence otursan iyi olacak," dedi kısık sesle.

Kendisi de eski koltuğuna geçerek oturdu. Eğildi ve nakışını aldı. Ancak tüm bu soğukkanlılığın gerisinde hararetle düşünüyor, kafasında bir şeyler kuruluyordu. Kurgulayacağı öykü en azından yardım gelene dek sürmeliydi.

"Sana söylemiştim," dedi ağır ağır. "On beş yıl boyunca stenodaktilo olarak çalıştım. Bu tam olarak doğru değil. İki kez ara verdim. Birincisinde henüz yirmi iki yaşındaydım. Bir adamla karşılaşmıştım, yaşlıydı, ama bir hayli zengindi. Bana âşık oldu ve benimle evlenmek istedi. Kabul ettim. Evlendik." Bir an için ara verdi. "Onu benim lehtarı olacağım bir hayat sigortası yaptırmaya ikna ettim."

Kocasının yüzünde beliren büyük ilgiyi fark ederek yenilenen bir güçle, kendinden emin bir şekilde devam etti.

"Savaş sırasında bir süre bir hastanenin eczanesinde çalışmıştım. Böylece her tür ilaç ve zehre ulaşma olanağım oldu."

Bilinçli bir şekilde sustu. Gerald'ın merakının en üst düzeyde olduğunu, büyük bir heyecan ve şevkle onu dinlediğini görebiliyordu. Bunda hiç şüphesi yoktu. Bir katili cinayetten daha fazla ilgilendirecek ne olabilirdi ki. Oynamıştı ve kazanmıştı. Saate bir göz attı. Dokuza yirmi beş vardı.

"Bir zehir vardı, küçük beyaz bir toz. Bir tutamı ölüm demektir. Zehirler konusunda bilgin var mıdır?"

Bunu özellikle sormuştu. Eğer biliyorsa daha dikkatli olacaktı.

"Hayır," dedi Gerald. "Pek bilgim yok."

Rahatlayarak derin bir soluk aldı.

"Skopolamin diye bir şeyden bahsedildiğini duydun mu? Herhalde duymamışsındır. Kalp krizi etkisi yapan bir ilaç, ama kesinlikle tespit edilemez. Hangi doktor olursa olsun kalp krizinden doğal ölüm raporu verir. Bu ilaçtan biraz çalıp sakladım."

Sözcüklerinin gücünü anlayabilmek için kısa bir ara verdi.

"Haydi devam et," dedi Gerald.

"Hayır. Korkuyorum. Bunu anlatmamalıyım. Başka bir zaman."

"Şimdi," dedi Gerald sabırsızlıkla. "Duymak istiyorum."

"Neyse, bir aydır evliydik. Yaşlı kocama karşı sadık, sevgi dolu ve çok iyi bir eştim. Tüm komşularımıza benden büyük bir övgüyle bahsederdi. Herkes benim ne kadar iyi bir eş olduğumu biliyordu. Her akşam kahvesini kendi elimle yapar götürürdüm. Bir akşam, baş başayken bu öldürücü alkaloitten bir tutamı kahve fincanının içine koydum ve..."

Alix sustu ve iğnesine yeniden iplik geçirdi. Yaşamı boyunca bir kez bile olsun tiyatroda oynamamış biri olarak belki de yaşamının en önemli başrolünü oynuyordu. Aynen büyük bir aktris gibi. Soğukkanlı bir katil rolündeydi o anda.

"Her şey huzur içinde olup bitti. Oturup onu seyrettim. Önce biraz yutkundu, soluk almaya çalıştı. Pencereyi açtım. Sonra sandalyesinden kalkacak gücü bile olmadığını söyledi. Ve sonra öldü."

Susarak gülümsedi. Dokuza çeyrek vardı. Hiç şüphesiz çok yakında geleceklerdi.

"Sigorta ne kadardı?" diye sordu Gerald merakla.

"İki bin sterlin. Spekülasyon yaptım ve paranın tamamını kaybettim. Yeniden ofiste aynı işimde çalışmaya başladım. Ama orada fazla kalmaya niyetim yoktu. Sonra başka bir adamla tanıştım. Bu arada kızlık soyadıma dönmüştüm tabii. Daha önce evlenmiş olduğumu bilmiyordu. Yakışıklı ve oldukça varlıklı genç bir adamdı. Kimseye haber

vermeden Sussex'te evlendik. Hayat sigortası yaptırmak istemedi, ama tüm malvarlığını bana bıraktığı bir vasiyetname yaptı. Beni o kadar seviyordu ki onun kahvesini de birinci kocamda olduğu gibi kendi ellerimle yaptım."

Alix sinsice gülümseyerek ekledi.

"Çok iyi kahve yaparım."

Sonra anlatmayı sürdürdü.

"Yaşadığımız köyde çok sayıda dostumuz vardı. Hepsi bir akşam yemek sonrasında gencecik kocamı kalp krizinden kaybettiğim için bana çok acıdılar ve beni teselli etmeye çalıştılar. Aralarında bir de doktor vardı. Ondan hiç hoşlanmadım. Gerçi benden şüphelenmedi, ama kocamın böyle birden kalp krizinden ölmesi de pek aklına yatmamıştı. Neden yeniden ofise döndüğümü hiç bilmiyorum. Belki alışkanlık. İkinci kocam bana dört bin sterlin bıraktı. Bu kez spekülasyon yapmadım; paramı güvenli bir yatırıma dönüştürdüm. Sonra da..."

Birden sustu. Gerald Martin boğulur gibi kıpkırmızı bir yüzle işaretparmağını ileri uzatmış, ona doğru sallıyordu.

"Kahve, Tanrım! Kahve!"

Alix gözlerini ona dikti.

"Şimdi neden acı olduğunu anlıyorum. Seni şeytan! Yine aynı numarayı yaptın."

Gerald elleriyle koltuğunun kolçaklarını kavradı. Alix'in üzerine atlamaya hazır gibiydi.

"Beni zehirledin."

Alix şömineye doğru çekildi.

Dehşet içinde –inkâr etmek için dudaklarını araladı– ama vazgeçti. Adam her an üzerine atlayabilirdi. Tüm gücünü topladı. Gözlerini ondan ayırmıyor, kendini buna zorluyordu.

"Evet," dedi. "Seni zehirledim. Zehrin etkisi bu. Şu an koltuğundan kalkamayacaksın, hareketlerin kısıtlanacak..."

Eğer onu biraz daha orada tutmayı başarırsa, yalnızca birkaç dakika...

Ah! Bu da neydi böyle? Yolda ayak sesleri. Bir kapı gıcırtısı. Ardından bahçe yolunda yaklaşan ayak sesleri. Dış kapının açılması.

"Hareket edemeyeceksin," dedi yeniden.

Sonra onun önünden geçerek hızla odadan dışarı çıktı ve kendini Dick Windyford'un kollarına bıraktı.

"Tanrım! Alix!" dedi Dick Windyford heyecanla.

Sonra yanındaki uzun boylu, üniformalı adama döndü.

"Git, bak bakalım odada ne olmuş?"

Alix'i özenle kanepeye yatırarak ona doğru eğildi.

"Sevgili yavrum," diye mırıldandı. "Sevgili yavrum, zavallı sevgilim. Sana ne yaptılar böyle?"

Alix'in kirpikleri kırpıştı ve dudaklarının arasından onun ismini mırıldandı.

Dick, polis memurunun omuzuna vurmasıyla doğruldu.

"Odada koltukta oturan bir adamdan başka biri yok efendim. Adamın çok korkmuş gibi bir ifadesi var ve..."

"Ve ne?"

"Adam ölmüş, efendim."

O anda Alix'in sesiyle her iki adam da irkildiler. Alix rüyada gibi konuşuyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ve ardından," dedi sanki bir öyküden alıntı yaparcasına, "O öldü..."

TRENDEKİ KIZ

Evet, işte bu, diye düşündü George Rowland henüz çıktığı binanın görkemli, isten kararmış ön yüzüne bakarken.

Binanın tam anlamıyla paranın gücünü temsil ettiği söylenebilirdi –para– daha biraz önce George'un amcası William Rowland'ın kişiliğinde gücünü özgürce ortaya koyan para! Yalnızca on dakika George'un amcasının gözbebeği, tüm servetinin vârisi ve önünde parlak bir kariyer olan genç bir adamken uçsuz bucaksız işsizler ordusunun bir neferi olup çıkmasına yetmişti.

Üstelik bu giysilerle bana işsizlik maaşı bile vermezler, diye düşündü genç adam karamsarlıkla. Kapı kapı dolaşıp iki penny karşılığında (ya da siz ne takdir ederseniz, hanımefendi) şiir ya da öykü satacak yeteneğe de sahip değildi.

Goerge'un üzerindeki giysilerin usta bir terzinin elinden çıktığı öyle belliydi ki. Bedenine uygun, çok özel ve şık giyinmişti. Basit bir anlatımla Hz. Süleyman ve kır zambakları[1] George için söz konusu değildi. Ancak kişi yalnızca giysileriyle de yaşayamazdı ki –tabii belirli bir mesleği yoksa– ve Bay Rowland da bunun farkındaydı.

(1) Matta İncili 6:29: Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar ne de iplik eğirirler. [29]Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildir. [30]Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil midir, ey imanı kıt olanlar.

Bütün bunların nedeni de dün akşamki o berbat şov, diye düşündü üzülerek.

Bahsettiği şov bir önceki akşam Covent Garden Balo Salonu'ndaydı. Oradan geç bir saatte dönmüştü –ya da belki erken– daha doğrusu tam olarak ne zaman döndüğünü bile anımsamıyordu. Amcasının sadık uşağı Rogers iyi ve yardımsever bir insandı. Hiç şüphesiz bu konuda daha ayrıntılı bilgi verebilirdi ona. Başı çatlayacakmışçasına ağrırken demli bir çay içtikten sonra ofise sekiz buçuk yerine ancak ikiye beş kala gelmesiydi felakete zemin hazırlayan.

Tam yirmi dört yıl süreyle iyi niyetli, ince düşünceli, nasıl davranması gerektiğinin bilincinde, sevecen bir akraba olarak yeğenini gözeten Bay Rowland birden bu anlayışını yitirmiş, yepyeni bir yaklaşımla yeğeninin karşısına çıkmıştı. George'un cevaplarının tutarsızlığı (Genç adamın kafası aynen ortaçağa ait bir işkence aleti gibi açılıp kapanıyordu.) onu daha da kızdırmıştı. William Rowland çok titiz ve dikkatli bir insandı, her şeyin kusursuz olmasını isterdi. Kısa ve öz bir konuşmanın ardından yeğenini bu dünyada kendi yolunu çizmek üzere özgür bırakmış ve kendisini Peru'daki petrol alanlarında yarım kalan araştırmalarla ilgilenmeye vermişti.

George Rowland ayakkabısındaki tozu da sildikten sonra Londra'nın merkezine gitti. George pratik bir insandı. Şehir merkezinde iyi bir yemeğin durumunu yeniden ele alması ve değerlendirmesi için gerekli olduğunu düşünüyordu. Bunu yaptı da. Sonra doğruca malikâneye gitti. Ona kapıyı Rogers açtı. George'u hiç alışık olmadığı bir saatte karşısında görmek bile kusursuz denecek derecede iyi eğitimli bir uşak olan Rogers'ın yüz ifadesini değiştirememişti.

"İyi akşamlar Rogers. Lütfen benim için eşyalarımı toparlar mısın? Buradan ayrılıyorum."

"Tabii efendim. Kısa bir yolculuk mu?"

"Geri dönmemek üzere gidiyorum. Bu akşam buradan gidiyorum."

"Bu doğru mu efendim?"

"Evet. Tabii uygun bir gemi bulabilirsem. Gemi tarifeleri hakkında bir bilgin var mı, Rogers?"

"Nereye gitmeyi düşünüyordunuz efendim?"

"Kesin bir kararım yok. Herhangi bir yer olabilir. Diyelim ki Avustralya. Bu fikrime ne dersin Rogers?"

Rogers hafifçe öksürdü.

"Orada çalışmak isteyen herkes için ekmek olduğunu duydum efendim."

Bay Rowland, onu ilgiyle ve hayranlıkla süzdü.

"Çok iyi ifade ettin Rogers. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Avustralya'ya gitmeyeceğim, en azından şimdilik. Bana bir harita bulabilir misin? El altında, daha yakında bir yer seçelim."

Rogers istenilen haritayı getirdi. George, uşağın getirdiği broşürü rasgele açarak hızla sayfaları çevirdi.

"Perth çok uzak Putney Bridge, çok yakın. Ramsgate? Hayır, orayı düşünmüyorum. Reigate de bana hoş gelmedi. Ama... ama... bu çok ilginç bir durum. Rowland's Castle diye bir yer var. Orayı daha önce hiç duymuş muydun Rogers?"

"Sanırım oraya Waterloo İstasyonu'ndan gidiliyor efendim."

"Sen olağanüstü bir insansın Rogers. Her şeyi biliyorsun. Evet, evet, Rowland's Castle. Oranın nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyorum."

"Pek ilginç bir yer olmadığını söyleyebilirim efendim."

"Çok daha iyi, rekabet az olur. Bu sessiz sakin taşra kasabalarında feodalite ruhu egemendir. Son gerçek Rowland'ı görmekten mutluluk duyacaklarından ve değerini bileceklerinden eminim. Kim bilir belki beni bir haftaya kalmadan belediye başkanı bile seçerler."

Broşürü kapadı.

"Ok yaydan çıktı. Benim için küçük bir valiz hazırlar mısın Rogers? Bu arada aşçıya da sevgilerimi ilet, bana bir süreliğine kediyi ödünç verirse ona minnettar olacağımı bildir. Biliyorsun ya, Dick Whittington olayı![1] Eğer belediye başkanı olmak istiyorsan kedin olmalı."

"Üzgünüm efendim, şu an için kediyi almanız olanaksız."

"Neden?"

"Bu sabah sekiz kişilik bir aile oldular. Doğum yaptı."

"Nasıl olur. Ben onun erkek olduğunu sanıyordum. Adı Peter değil miydi?"

"Haklısınız. Bu bizler için de sürpriz oldu efendim."

"Tam bir dikkatsiz vaftiz ve kontrolsüz seks vakası, değil mi? Neyse, kedisiz giderim ben de. Haydi, bir an önce eşyalarımı toparla."

"Peki efendim."

Rogers uzaklaştı ve on dakika sonra döndü.

"Taksi çağırmamı ister miydiniz efendim?"

"Evet, lütfen."

Rogers bir an duraksadı, sonra biraz daha odanın içine girdi.

"Bunu söylediğim için cüretimi bağışlayın efendim, ancak ben sizin yerinizde olsaydım Bay Rowland'ın bu sabah söylediklerini ciddiye almazdım. Kendisi dün akşam şehirdeki o sıkıcı akşam yemeklerinden birine katılmak zorunda kaldı ve..."

"Daha fazla bir şey söylemene gerek yok George. Anlıyorum."

"Ve gut hastalığı da..."

"Biliyorum. Biliyorum. Hepsini biliyorum. İkimiz birden, senin için oldukça yorucu bir akşam olmalı Rogers? Ama ben, Rowland's Castle'ı keşfetmeyi çok istiyorum, köklerime atalarımın yaşadıkları yere gönlümü kaptırdım bir kere. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi? Sular durulunca bana telefon edebilirsin ya da gazetede ufak anlamlı

(1) *Fareli Köyün Kavalcısı* masalının kahramanı. Gerçekte ise Richard Whittington (1354 – 1423) kedisiyle Londra'ya gelir, kedisinin fare avlamaktaki becerisi sayesinde çok zengin ve daha sonra da Londra belediye başkanı olur.

bir ilanla gelmem gerektiğini, durumun yatıştığını belirtebilirsin. Evet, şimdi doğruca Waterloo'ya gidiyorum!"

Waterloo İstasyonu o akşam parlak ve iyi bir gününde değildi. Gerçi Bay Rowland kendisini istediği yere götürecek bir tren buldu, ama bu çok sıradan bir trendi, kimsenin pek seyahat etmek istemediği, sıradan bir tren. Bay Rowland kendisi için trenin ön taraflarında birinci sınıf bir kompartıman aldı. Şehrin üzerine çöken yoğun sis yavaş yavaş kalkmaya, görüş mesafesi açılmaya başlamıştı. Peron neredeyse ıssızdı, yalnızca lokomotifin astımlı birini andıran puflamaları sessizliği bozuyordu.

Ama sonra birden olaylar baş döndürücü bir hızla birbirini izledi.

Önce bir kız çıktı ortaya. Aniden kompartımanın kapısını açarak içeri daldı ve kısa bir şekerleme yapmak için neredeyse dalmak üzere olan Bay Rowland'ı uyandırarak haykırdı.

"Ah! Saklayın beni! Lütfen saklayın beni!"

George aslına bakılırsa tam bir macera adamıydı, nedenini sorma yaşa ve öl, yaşam felsefesi buydu belki de. Tren kompartımanında gizlenecek tek yer vardı, koltuğun altı. Kızın oraya saklanması yedi saniye bile sürmedi, George'un umursamaz bir şekilde bir uca koyduğu valiziyse kızı gizleyecek şekilde koltuğun altına yerleştirildi. Tam zamanında yapılmıştı bunlar. O anda kompartımanın kapısında öfkeden deliye dönmüş bir yüz göründü.

"Yeğenim, o burada. Onu bana verin."

George soluk soluğa kalmış olsa da son anda kompartımanın köşesindeki yerini almayı ve elindeki akşam gazetesinin spor sayfasına dalmış gibi görünmeyi başarmıştı. Gazeteyi dalgın, uzaklardan bir şeyler anımsamış bir adam havasında yanına koyarak başını kaldırdı.

"Pardon, bir şey mi söylemiştiniz?" diye sordu kibarca.

"Yeğenim, onu ne yaptınız?"

Saldırı her zaman savunmadan daha iyidir, ilkesi kapsamında George da eyleme geçti.

Amcasının sert ve acımasız tavırlarını taklit ederek öfkeyle haykırdı.

"Ne diyorsunuz siz aman Tanrım!"

Diğer adam bir an durdu, karşısındakinin bu ani öfkesiyle afallamıştı. Şişman bir adamdı, uzun bir mesafe koşmuş gibi hâlâ kesik kesik soluk alıyordu. Saçları alabros tıraşlıydı ve Hohenzollern tipi bir bıyığı vardı. Kesinlikle gırtlaktan gelen bir aksanı vardı ve dik duruşuyla evde bile zamanının çoğunu üniformalı geçirdiğini gösteriyordu. George'un yabancılara karşı –birçok İngiliz gibi– doğuştan gelen bir önyargısı vardı, özellikle de Alman görünümlü yabancılardan nefret ediyordu.

"Siz ne demek istiyorsunuz?" diye gürledi bir kez daha.

"Buraya girdi," dedi diğer adam. "Onu gördüm. Ona ne yaptınız?"

George gazeteyi bir kenara atarak başını ve omuzlarını pencereden dışarı çıkardı.

"Demek amacınız bu," diye gürledi. "Şantaj! Ama bunun için yanlış insan seçtiniz. Daha bu sabah *Daily Mail*'de sizden bahsedildiğini okudum. Hey, nöbetçi, nöbetçi! Muhafız!"

Uzaktan kavga olduğunu düşünen istasyon güvenlik sorumlusu koşarak geldi.

"Hey nöbetçi, buraya bak!" dedi George yeniden alt sınıfların çok fazla önemsedikleri otoriter bir tavırla. "Bu adam beni rahatsız ediyor. Eğer gerekirse onu şantajdan ve boş iftiradan mahkemeye vereceğim. Yeğenini buraya sakladığımı iddia ediyor. Bunlar böyle şeylerle insanlardan para sızdırmaya çalışan yabancı bir gangster çetesinin elemanları. Buna bir son verilmeli artık. Onu hemen buradan uzaklaştırın, tamam mı? Eğer gerekiyorsa işte bu da kartım."

Nöbetçi şaşkınlık içinde bir Bay Rowland'a bir diğer adama baktı. Ama kararını vermekte gecikmedi. Aldığı eğitim ona yabancıları aşağılayıp birinci sınıfta yolculuk yapan iyi giyimli centilmenlere saygı göstermeyi ve değer vermeyi öğretmişti.

Elini davetsiz misafirin omzuna koydu.

Bu arada yaşanan bu kriz yabancının İngilizcesinin bozulmasına, kendi dilinde küfür ve tehditler savurmasına neden olmuştu.

"Bu kadarı da fazla artık," dedi nöbetçi. "Dışarı! Aradığınız burada değil. Trenden inmiş olmalı."

O sırada bayraklar sallandı, düdük çaldı. Tren şiddetli bir sarsılmanın ardından ağır ağır istasyondan ayrıldı.

George, adamla güvenlik görevlisi peronda kaybolunceya kadar pozisyonunu bozmadı, pencerede kaldı. Sonra başını içeri çekti ve valizini alarak rafa koydu.

"Her şey yolunda," dedi güven veren bir sesle. "Artık çıkabilirsiniz."

Kız saklandığı delikten sürünerek çıktı.

"Ah!" diyerek yutkundu ve iç çekti. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey değil. Emin olun bu benim için zevkti," dedi George kayıtsız bir tavırla.

Kıza yeniden güven verir bir şekilde gülümsedi. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Olanlara anlam veremiyor olmalıydı. Bu alışık olmadığı bir şeydi. O anda hemen karşıdaki aynada kendini gördü ve yürek parçalayan bir çığlık attı.

Temizlik görevlilerinin vagonları her gün temizledikleri söyleniyordu. Fakat koltukların altları hiç öyle görünmüyordu. Her tür pislik ve isin orada yuvalandığından hiç şüphe yoktu. Kızın kompartımana gelmesi ve koltuğun altına saklanması arasındaki süre öylesine kısaydı ki George, onun nasıl göründüğü konusunda fikir edinme fırsatı bile

bulamamıştı. Başlangıçta koltuğun altına saklanan kişinin son derece düzgün giyimli, derli toplu, tertemiz genç bir bayan olduğu kesindi. Şimdi ise şık kırmızı şapkası kırışmış ve çökmüş, yüzü gözü ise toz içinde kalmıştı, giysilerinden ise pislikler sallanıyordu.

"Tanrım!" diye haykırdı genç kız dehşetle.

El yordamıyla çantasını aradı. Gerçek bir centilmen olan George gözlerini pencereden dışarıya çevirip kız üzerini temizlerken Londra'nın Thames Nehri'nin güneyinde kalan kısmını seyretti.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum?" dedi genç kız bir kez daha.

Bu konuşmayı bir fırsat olarak gören George, kızı süzmekten vazgeçerek bir kez daha –ama bu kez çok daha yumuşak ve sıcak bir ses tonuyla– nazikçe buna gerek olmadığını söyledi.

Gerçekten güzeldi. George kendi kendine daha önce hiç bu kadar güzel ve sevimli bir kız görmediğini söylüyordu. Bunun sonucu olarak davranışlarındaki yakınlık daha da arttı.

Kız hayranlıkla ve coşkuyla, "Gerçekten çok iyisiniz, bu yaptığınız olağanüstüydü," dedi.

George, "Bir şey değil. Yeryüzünde bundan daha kolay ne olabilir ki. Yararlı olabildiğime sevindim," diye mırıldandı.

"Olağanüstü," diye yineledi kız ısrarla.

O zamana dek gördüğü kızların en güzelinin gözlerinin içine bakıp muhteşem olduğunu söylemesinden daha güzel ne olabilirdi şu dünyada. Genç adam da herkes gibi bundan büyük keyif aldı ve zevkini çıkardı.

Ama sonra zor, boğucu bir sessizlik oldu. Kendisinden bir açıklama bekleniyor olabileceği gerçeği genç kızı bunaltmış olmalıydı. Hafifçe kızardı.

"İşin en kötüsü," dedi gergin bir havada. "Açıklamaktan bile korkuyor olmam."

Kararsızlık içinde, yürek parçalayan bakışlarla George'a bakıyordu. Kızın gerçekten de acınacak bir hali vardı.

"Açıklayamaz mısınız?"

"Hayır."

"İşte bu harika!" dedi Bay Rowland neşeyle.

"Nasıl yani?"

"Bunun harika olduğunu söyledim. Aynen sizi heyecandan bütün gece uyutmayan kitaplar gibi... Kahraman birinci bölümde sürekli 'Bunu açıklayamam,' der. Tabii sonunda açıklar, ama en başında neden böyle davrandığını anlayamazsınız, hiçbir nedeni yoktur aslında, tabii öyküyü berbat etmenin dışında. Gizemli bir öykünün parçası olduğum için mutluyum, gerçek yaşamda böyle şeyler olduğunu bilmiyordum. Umarım bu çok önemli ve gizli belgelerle ya da Balkanlar'la ilgili bir konudur. Balkanlar'daki olaylar beni yakından ilgilendiriyor da."

Kız, onu kocaman meraklı gözlerle süzdü.

"Balkanlar'la ilgili olduğunu da nereden çıkardınız?" diye sordu sert bir tonda.

"Umarım patavatsızlık etmemişimdir," dedi George telaşla. "Umarım amcanız bu trende değildir."

"Amcam..." Kız bir an sustuktan sonra ekledi. "Amcam..."

"Kesinlikle hak veriyorum size..." dedi George sempatik bir tavırla. "Benim de bir amcam var. Hiç kimse amcasından dolayı sorumlu tutulamaz. Doğanın küçük yanlışları, ben konuya böyle bakıyorum."

Kız birden güldü. Konuşmaya başladığında George, onun sesindeki değişik aksanı fark etti. Başlangıçta İngiliz olduğunu düşünmüştü.

"Ne kadar farklı ve insanı rahatlatan bir insansınız Bay..."

"Rowland. Arkadaşlarım bana George der."

Kız bir an duraksadı.

"Benim adım da Elizabeth..."

Sonra sustu.

"Elizabeth ismini çok severim," diyen George, kızın o andaki şaşkınlığını kapamak için ekledi. "Umarım arkadaşlarınız size Bessie ya da öyle çirkin bir şekilde hitap etmiyorlardır."

Kız başını salladı.

"Güzel, artık tanıştığımıza göre konumuza dönebiliriz. Elizabeth eğer ayağa kalkarsan elbisenin arkasındaki tozları silkeleyebilirim."

Kız uysalca itaat etti. Geoerge da söylediğini yaptı.

"Teşekkürler Bay Rowland."

"George. Unutma, dostlarımın bana George dediklerini söylemiştim. Herhalde sen de, küçük boş kompartımanıma gelip koltuğun altına girdikten ve beni amcana yalanlar söylemeye zorunlu kıldıktan sonra hâlâ arkadaş olmadığımızı düşünmüyorsundur?"

"Teşekkürler George."

"Bu çok daha iyi."

Omzunun üzerinden arkasını görmeye çalışan Elizabeth, "Şimdi düzgün görünüyor muyum?" diye sordu.

"Sen... sen... şey... çok iyi görünüyorsun," dedi George elinden geldiğince ciddiyetini korumaya çalışarak.

Kız, "Her şey o kadar ani oldu ki," dedi.

"Öyle de olmalıydı."

"Bizi takside gördü. Sonra istasyonda peşimde olduğunu bildiğim için önüme gelen trene atladım. Bu arada bu tren nereye gidiyor?"

George kararlı bir şekilde, nazikçe, "Rowland's Castle," dedi.

Kız şaşırmıştı.

"Rowland's Castle'a mı?"

"Tabii ki doğruca değil. Birçok istasyonda durup kalktıktan sonra. Bu arada trenin çok yavaş gittiğini de dikkate almak gerek. Ama gece yarısından önce orada olacağımızı umuyorum. Eski Güney-Batı hattı oldukça güvenilir bir hat, ağır ama emin, Güney Demiryolları'nın da hâlâ eski geleneklere uyduğunu sanıyorum."

Elizabeth tereddütle, "Rowland's Castle'a gitmek istediğimi hiç sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Beni kırıyorsunuz ama, orası çok güzel bir yer."

"Hiç gittiniz mi?"

"Zannetmiyorum. Üstelik Rowland's Castle'dan hoşlanmıyorsanız gidebileceğiniz daha birçok yer var. Örneğin Woking, Weybridge ya da Wimbledon gibi. Trenin bunlardan herhangi birinde durduğundan eminim."

"Anlıyorum. Onlardan birinde inip kara yoluyla Londra'ya dönebilirim. Sanırım en iyisi bu olacak."

Kız konuşurken tren de yavaşlamaya başlamıştı. Bay Rowland genç kızı dokunaklı, içten bakışlarla süzdü.

"Eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Hayır, gerçekten yok. Zaten yapabileceğinizden bile fazlasını yaptınız."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kız birden yine, "Ben... ben... açıklayabilmeyi çok isterdim," dedim. "Ah bir açıklayabilsem."

"Tanrı aşkına yapmayın şunu. Bu her şeyi berbat ediyor. Bakın, doğruyu söyleyin, sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Örneğin Viyana'ya ulaştırılması gereken gizli belgeler ya da öyle bir şey işte, hep öyle olur da. Daima birtakım gizli belgeler vardır. Bana bir şans verin."

Tren durdu. Elizabeth hemen perona atladı. Döndü ve pencereden George'la konuştu.

"Bu söylediklerinizde samimi misiniz? Doğruyu mu söylüyorsunuz? Gerçekten bir şey yapar mısınız bizim için, benim için?"

"Sizin için yeryüzünde yapılabilecek her şeyi yaparım Elizabeth."

"Nedenini açıklayamasam bile mi?"

"Nedeni filan boş ver."

"Tehlikeli olsa da mı?"

"Ne kadar tehlikeliyse, o kadar iyi."

Kız bir an tereddüt ettikten sonra kararını verdi.

"Pencereden aşağı sarkın. Aslında bakmıyormuş havasında dikkatle perona bakın."

Bay Rowland bir şekilde bu zor talimatı yerine getirmeye çalıştı.

"Gelen adamı görüyor musunuz –küçük, siyah sakallı– ince, açık renk pardösülü adamı? Onu izleyin, ne yaptığına nereye gittiğine bakın."

Bay Rowland, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Ya şimdi ne..."

Kız sözünü kesti.

"Size gereken talimatlar iletilecek. Onu izleyin ve bunu saklayın." Rowland'ın eline küçük mühürlü bir paket bıraktı. "Yaşamınız pahasına saklamalı ve korumalısınız. Her şeyin anahtarı bu."

Tren yola devam etti. Bay Roland, Elizabeth'in ince zarif bedeni kaybolana dek pencerede kalıp perona baktı. Küçük mühürlü paketi ise hâlâ sımsıkı avucunun içinde tutuyordu.

Yolculuğun geri kalan kısmı tekdüze ve olaysız geçti. Çok ağır bir trendi. Her yerde duruyordu. George her istasyonda başını trenden dışarı uzatıyor, avının inip inmediğini gözetliyordu. Bazen, tren bir istasyonda fazla kaldığı zamanlarda ise trenden iniyor, peronda dolaşıyor ve adamın hâlâ trende olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Trenin son durağı Portsmouth idi. Siyah sakallı yolcu da Portsmouth'ta trenden indi. Doğruca küçük ikinci sınıf bir otele giderek bir oda tuttu. Bay Rowland da aynı şeyi yaptı. İki oda da aynı koridor üzerindeydi ve aralarında yalnızca iki kapı vardı. Bu ayarlama George açısından uygundu. Birini izlemek konusunda acemiydi, ama kendini iyi gizleyerek Elizabeth'in güvenini boşa çıkarmamak konusunda da kararlı ve çok istekliydi.

Akşam yemeğinde de oturduğu masadan avını çok rahat görebiliyordu. Salon dolu değildi. George yemeğe gelenlerin çoğunun iş se-

yahatine çıkmış pazarlamacılar olduğunu düşündü, genelde büyük bir iştahla yemeklerini yiyen sakin, saygın kişilerdi. Yalnızca bir tek kişi dikkatini çekti, ufak tefek, kızıl saçlı ve bıyıklı, görünümünden atlarla ilgilenen biri olduğu anlaşılıyordu. George da adamın ilgisini çekmiş olmalıydı ki yemekten sonra birlikte bir kadeh içki içip bilardo oynamayı önerdi. Ancak George siyah sakallı adamın şapkasını takıp pardösüsünü giydiğini ve dışarı çıkmaya hazırlandığını görmüştü. Dolayısıyla nazikçe bu öneriyi reddetti. Bir dakika sonra sokaktaydı, bu kez de zor bir sanat olan izleme sanatını açık havada uygulamaya çalışacaktı. Takip uzun ve yorucuydu, bir sonuca da ulaşmadı. Portmouth'un sokaklarında yaklaşık dört kilometre dolaştıktan sonra adam doğruca otele döndü. Bu arada George'un ayaklarının üzerine basacak hali kalmamıştı. İçinde belli belirsiz bir uyanma başlamıştı. Acaba adam, onun varlığını fark etmiş olabilir miydi? Tam otelin lobisinde durmuş, bunu düşünürken otelin dış kapısı açıldı ve kızıl saçlı adam içeri girdi. O da dolaşmaya çıkmış olmalıydı.

George o anda ön bürodaki güzel küçük resepsiyon görevlisinin kendisine seslendiğini fark etti.

"Bay Rowland'sınız, değil mi? Sizi görmek isteyen iki kişi var. İki yabancı. Koridorun sonundaki küçük odada bekliyorlar."

George şaşkınlık içinde sözü edilen odaya doğru yürüdü. İçeri girince oturan iki adam, onun odaya girmesiyle birlikte ayağa kalkıp hafifçe eğildiler.

"Bay Rowland? Bizim kim olduğumuzu anladığınızdan hiç kuşkumuz yok."

George iki adamı da tek tek süzdü. Onunla konuşan yaşlı olanıydı. Beyaz saçlı, oturaklı bir tipti ve İngilizcesi kusursuzdu. Diğeriyse daha uzun boylu, ince, sivilceli, genç bir adamdı. Sarışındı, Almanlara özgü yüz hatları çatık kaşları ve sert bakışlarıyla pekişiyordu.

Bu iki kişiden birinin Waterloo'da karşı karşıya geldiği yaşlı adam olmadığını görerek rahatlayan George en neşeli ve içten tavrını takındı.

"Lütfen oturun beyler. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bir içkiye ne dersiniz?"

Yaşlı adam elini kaldırarak bu öneriyi reddettiğini belirtti.

"Teşekkürler Lord Rowland, bizim için zahmet etmeyin. Zaten çok az zamanımız var, yalnızca sizden tek bir sorumuza cevap vermemizi isteyecek kadar."

"Beni asiller sınıfına soktuğunuz için teşekkürler," dedi George neşeyle. "Bir şey içmediğiniz için üzgünüm. Evet, sormak istediğiniz neydi?"

"Lord Rowland, Londra'dan ayrıldığınızda yanınızda bir hanımefendi vardı. Buraya vardığınızdaysa yalnızdınız. Şimdi sizden o hanımefendinin nerede olduğunu öğrenmek istiyoruz."

George ayağa kalktı.

"Sorunuzu anlamakta zorlanıyorum," dedi soğuk bir ifadeyle mümkün olduğunca okuduğu öykülerin kahramanlarına öykünerek. "İzninizle size artık iyi akşamlar dilemek istiyorum beyler."

"Bizi çok iyi anladınız. Çok çok iyi anladınız," diye bağırmaya başladı genç adam birden. "Alexa'ya ne yaptınız?"

"Sakin olun efendim," dedi yaşlı adam. "Lütfen sakin olun."

George, "Emin olun bu isimde birini tanımıyorum," dedi. Bir yanlışlık olmalı."

Yaşlı adam, onu dikkatle süzdü.

"Bu olabilir," dedi soğuk bir sesle. "Otelin kayıt defterini inceleme fırsatım oldu. Kendinizi Rowland's Castle'dan Bay G. Rowland olarak kaydettirmişsiniz."

George istemeyerek kızardı.

"Bu... bu... yalnızca... ufak bir şakaydı," dedi George panikle.

"Ya da küçük bir hile. Haydi, bizi fazla uğraştırmayın. Majesteleri neredeler?"

"Eğer Elizabeth'i kastediyorsanız..."

Genç adam yeniden büyük bir öfkeyle ileri fırladı.

"Küstah köpek! Nasıl böyle konuşursun. Majestelerinden bahsederken saygılı olmalısın."

Diğer adamsa soğukkanlılığını koruyarak ağır ağır, "Majesteleri Katonia Grand Düşesi Anastasia Sophia Alexandra Marie Helena Olga Elizabeth'i kastediyoruz," dedi.

Bay Rowland çaresizlik içinde, "Ah!" dedi.

Bu arada Catonia hakkında ne bildiğini anımsamaya çalışıyordu. Catonia'nın Balkanlar'da küçük bir krallık ve son zamanlarda orada bir devrim olduğunu anımsıyordu. Yeniden kendini toparladı.

"Herhalde aynı kişiden bahsediyoruz," dedi neşeyle. "Ancak *ben,* onu Elizabeth olarak tanıyorum."

"Bunun karşılığını ödeyeceksiniz," diye homurdandı genç adam. "Dövüşeceğiz."

"Dövüşmek mi?"

"Düello."

"Ben asla düello yapmam," dedi Bay Rowland kararlılıkla.

"Neden?" diye sordu diğer adam soğuk bir ifadeyle.

"Yaralanmaktan çok korkarım ben."

"Aha! Demek öyle. O zaman en azından haddinizi bildirmem gerekiyor."

Genç adam öfkeyle öne doğru bir hamle yaptı. Sonrasında olanları tam olarak görmek de tanımlamak da çok zordu. Adam havada yarım bir parende attıktan sonra büyük bir gürültüyle sırtüstü yere çakıldı. Kendini toparlayıp doğrulduğunda şaşkınlık içindeydi. Bay Rowland ise neşeyle gülümsüyordu.

"Söylemek istediğim buydu işte," dedi. "Yaralanmaktan her zaman korkmuşumdur. Bu yüzden de jiu jitsu öğrenmeyi uygun buldum."

Kısa bir sessizliğin ardından iki yabancı şaşkınlık içinde karşılarındaki yumuşak başlı adama baktılar. Sanki birden bu sıcakkanlılığın gerisinde tehlikeli birinin gizlenmiş olduğunu anlamışlardı. Genç Alman'ın yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Bunu ödeyeceksin," diye homurdandı.

Yaşlı adam soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Son sözünüz bu mu Lord Rowland? Bize majestelerinin nerede olduğunu söylemeyi reddediyorsunuz, öyle mi?"

"Bunu ben de bilmiyorum."

"Benden buna inanmamı beklemiyorsunuz herhalde."

"Bu sizin bileceğiniz şey, elimden bir şey gelmez."

Diğer adam başını sallayarak mırıldandı.

"Bu son değil. Tekrar karşılaşacağız."

Ve ardından iki adam oradan ayrıldılar.

George şakaklarını ovuşturdu. Olaylar cehennemi hızla gelişiyordu. Büyük olasılıkla birinci sınıf bir Kıta Avrupası skandalına bulaşmıştı.

Siyah sakallı adamın ne olduğunu araştırmak için umutla etrafa bakınırken bu da başka bir savaş olabilir, diye düşünüyordu.

Sonra onun lobinin köşesindeki bir koltukta oturduğunu görerek rahatladı. George da diğer köşeye oturdu. Aradan iki üç dakika kadar geçmemişti ki adam kalkarak yatmaya çıktı. George da onu izledi, adamın odasına girdiğini ve kapıyı arkasından kapadığını gördü. George rahat bir soluk aldı.

Bu gece dinlenmeye çok ihtiyacım var, diye düşündü. En azından bir gece.

Sonra birden aklına bir şey geldi. Ya siyah sakallı adam George'un onu izlediğini anladıysa? Ya o gece George uyuduğu bir sırada gizlice otelden sıvışırsa? Ve huzuru kaçtı.

Birkaç dakika düşünen Bay Rowland sonunda bu sorunla da nasıl baş edeceğini buldu. Çoraplarından birini yeterli uzunlukta renksiz elastik iplik elde edinceye kadar söktü, sonra sessizce odasından dışarı süzüldü, renksiz ipin bir ucunu yabancının kapısına arkası yapışkanlı bir kâğıtla yapıştırdı, sonra ipi yerden belli olmayacak şekilde kendi odasına kadar götürdü. İpin ucuna küçük gümüş bir zil taktı, bu bir geceki eğlenceden cebinde kalan küçük bir anıydı. Ayarlamaları büyük bir başarıyla tamamladıktan sonra yaptığı işi iyice inceleyerek tatmin oldu. Eğer siyah sakallı adam odasından çıkma girişiminde bulunursa George çalan zille uyarılacaktı.

Böylece bu konuyu da halletmiş oldu. Sonrasında zaman kaybetmedi. Küçük paketi özenle yastığının altına yerleştirdi. Bütün bunları yaparken düşüncelerine dalıp gitti. Aklında tek bir şey vardı:

"Anastasia Sophia Alexandra Marie Helena Olga Elizabeth. Kahretsin, bir şey vardı unuttuğu acaba şimdi o..."

Hemen uyuyamadı, durumu anlamak konusunda boşuna umutlanmıştı. Neler oluyordu? Kaçan mühürlü paket ve siyah sakallı adam arasında nasıl bir bağlantı vardı? Düşes kimden ya da neden kaçıyordu? İki yabancı mühürlü paketin onda olduğunu biliyorlar mıydı? Paketin içinde ne vardı?

Bunları düşünürken çözüme hiç de yakın olmadığını fark eden Bay Rowland istemese de uyuyakaldı.

Hafif bir zil sesiyle uyandı. Hemen harekete geçmeye hazır dinçlikte uyananların aksine durumu kavraması ve kendine gelmesi bir buçuk dakika sürdü. Sonra yerinden fırladı, ayağına terliklerini geçirdi, yavaşça odasının kapısını açtı ve koridora süzüldü. Koridorun diğer ucunda kaybolan bir gölge ona avının nerede olduğunu anlatmaya yetti. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde avının peşinden gitti. Tam zamanında koridorun sonuna ulaşmış, siyah sakallı adamın uzaktaki banyolardan birine girdiğini görmüştü. Bu çok şaşırtıcı bir durumdu,

çünkü adamın odasının tam karşısında da bir banyo vardı. George aralık duran kapıya yaklaşarak kapı aralığından içeri baktı. Adam küvetin yanında dizlerinin üstüne çökmüş, hemen yakınındaki süpürgelikte bir şeyler yapıyordu. Orada yaklaşık beş dakika kadar kaldı, sonra ayağa kalktı. George tam zamanında geri çekilmeyi başardı. Ardından da kapının arkasına sığınarak diğer adamın önünden geçip kendi odasına gitmesini izledi.

"Güzel," dedi George kendi kendine. "Banyonun gizemini yarın sabah araştırırım."

Yatağına döndü, paketin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için elini yastığın altına soktu. Bir dakika sonra örtünün altını üstüne getiriyor, sağa sola savuruyordu. Paket gitmişti!

Ertesi sabah önündeki yumurta ve sosisi yiyen üzüntüden perişan düşmüş, dersini almış bir George vardı kahvaltıda. Elizabeth'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Geri almak üzere ona emanet ettiği paketi koruyamamış, kaybetmişti. Banyo olayıysa büyük olasılıkla düzmeceydi. Evet, George kendini aptal yerine koymalarına izin vermişti.

Yemekten sonra yeniden merdivenlerden yukarı çıktı. Koridorda bir oda hizmetçisi durmuş şaşkınlık içinde etrafına bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu George nazikçe.

"Bu odada kalan beyefendi efendim, kendisini sekiz buçukta uyandırmamızı istedi. Uyandırmaya çalıştım ama cevap alamadığım gibi kapı da arkadan kilitli."

"Demeyin."

George göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Hemen odasına koştu. Gözlerine inanamadı. Gördüğü tüm düşüncelerini yalanlar nitelikteydi. Bir gece önce yastığının altından çalınan küçük paket tuvalet masasının üstünde duruyordu.

George paketi alıp inceledi. Evet, paket hiç kuşkusuz aynı paketti. Ama mührü kırılmıştı. Bir an duraksadıysa da sonra paketin kâğıdını

açtı. Eğer başkaları içinde ne olduğunu gördülerse onun da görmemesi için hiçbir neden yoktu. Ayrıca paketin içinde her ne varsa alınmış olması da olasıydı. Paketin kâğıdı açılınca içinde kuyumcuların kullandıkları türde küçük bir kutu çıktı. George kutuyu açtı. İçinde pamuk üzerine yerleştirilmiş basit, düz bir altın alyans vardı.

George alyansı alarak inceledi. İçinde yazı yoktu, onu başka herhangi bir evlilik yüzüğünden ayırt eden hiçbir özellik yoktu. George başını ellerinin arasına alarak inledi.

Delilik bu, diye düşündü. "Çılgınlık, başka bir şey değil. Tanrım, delireceğim bu böyle giderse.

Birden koridordaki oda hizmetçisinin dediklerini anımsadı ve aynı anda odanın penceresinin dışında oldukça geniş bir korkuluk olduğunu fark etti. Bu onun normalde yapacağı bir şey değildi, asla böyle tehlikeli bir girişimde bulunmazdı, ama öfkesi ve merakı her şeyin üstündeydi. Gözü bu gizemi çözecek bir ışık bulmaktan başka hiçbir şey görmüyordu. Pencerenin dışındaki korkuluğa çıktı. Birkaç saniye sonra siyah sakallı adamın penceresinin önündeydi, içeri bakıyordu. Pencere açıktı ve oda boştu. Biraz ileride yangın merdiveni vardı. Adamın nasıl kaçtığı anlaşılıyordu.

George açık pencereden içeri atladı. Kaybolan adamın eşyaları hâlâ odanın dört bir yanına saçılmıştı. Bunların arasında George'un kafa karışıklığına çözüm getirecek bir şeyler olabilirdi. Hırpalanmış bir yolculuk çantasından başlayarak etrafı araştırmaya başladı.

Bu araştırmaya ara vermesine neden olan bir sesti, çok hafif ama odanın içinden geldiğinde en ufak bir şüphe bile olmayan bir ses. George'un bakışları odadaki büyük gardıroba takıldı. Yerinden fırladı ve hışımla kapağı açtı. Aynı anda dolaptan fırlayan adam George'un boynuna sarıldı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Adamın kolay yutulur lokma olmadığı belli oluyordu. George'un özel taktiklerinin hemen hiçbiri işe yaramadı. Çok geçmeden ikisi de bitkin bir halde iki yana

düştüler ve George o anda ilk kez hasmının kim olduğunu gördü. Bu kızıl bıyıklı adamdı.

"Lanet olsun, siz de kimsiniz?" diye sordu soluk soluğa.

Adam cevap olarak cebinden bir kart çıkartarak ona uzattı. George kartı yüksek sesle okudu.

"Dedektif Müfettiş Jarrold, Scotland Yard."

"İşte böyle, beyefendi. Evet, şimdi de siz bana bu konuda neler bildiğinizi anlatmalısınız."

"Ben mi, anlatmalı mıyım?" dedi George düşünceli bir ifadeyle. "Biliyor musunuz müfettiş, sanırım haklısınız. Daha huzurlu bir yere gidelim mi?"

Barın sakin bir köşesinde George tüm bildiklerini anlattı. Müfettiş Jarrold ilgiyle ve içtenlikle dinledi.

"Çok ilginç, aynen dediğiniz gibi çok ilginç," dedi müfettiş, George sözlerini tamamladıktan sonra. "Benim de anlayamadığım, bir anlam veremediğim çok şey var, ama sanırım sizin bilmediğiniz bir iki noktayı aydınlatabilirim. Buraya Mardenberg (yani sizin de peşinde olduğunuz siyah sakallı adam) için geldim. Onu izlediğinizi fark edince şüphelendim. Sizi bir noktaya yerleştiremedim. Geçen gece siz odanızdan ayrıldığınızda gizlice odanıza girdim ve yastığınızın altından o küçük paketi aldım. Açtım ve içindekinin benim peşinde olduğum şey olmadığını görünce, ilk fırsatta yeniden odanıza koydum."

George düşünceli düşünceli, "Bu açıklamanız gerçekten bazı noktaları aydınlattı," dedi. "Yine de aptalca davrandığım ve kendimi rezil ettiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Sizin yerinizde olsam böyle düşünmezdim. Yeni başlayan biri için alışılmadık derecede iyiydiniz. Bu arada sabah banyoya girdiğinizi ve süpürgeliğin altına gizlenen her neyse, onu aldığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet. Ama bulduğum yalnızca sıradan bir aşk mektubuydu," dedi George sıkıntıyla. "Kahretsin, zavallı bir adamın özel yaşamına burnumu sokmuş olmak istemezdim."

"İzninizle mektubu görebilir miyim acaba?"

George cebinden katlanmış mektubu çıkarıp müfettişe uzattı. Müfettiş mektubu açtı.

"Aynen dediğiniz gibi Bay Rowland. Ancak bir noktalı i'den diğer noktalı i'ye kadar olan satırların üzerini çizerseniz mektup tamamen farklı bir anlam kazanıyor. Sonuç çok farklı. Tanrım, bu Portsmouth Limanı'nın savunma planı."

"Ne?"

"Evet. Bir süredir gözümüz bu adamın üstündeydi, ama bize göre çok fazla zeki çıktı. Pis işlerinin çoğunu bir kadına yaptırıyor."

"Bir kadına mı?" diye sordu George kısık, titrek bir sesle. "Kadının adı ne?"

"Bir sürü adı var. Ancak genel olarak bilinen ismi Betty Brighteyes. Göz kamaştıracak kadar güzel ve çekici bir kadın."

"Betty Brighteyes," diye yineledi George. "Teşekkürler müfettiş."

"Beni bağışlayın ama hiç iyi görünmüyorsunuz."

"İyi değilim. Hastayım. Aslına bakarsanız ilk trenle şehre geri dönmeyi düşünüyorum."

Müfettiş saatine baktı.

"Korkarım bu ağır bir tren olacaktır Bay Rowland. Bence ekspresi bekleseniz iyi olur."

"Sorun değil," dedi George sıkıntılı bir ifadeyle." Hiçbir tren dün buraya geldiğim trenden daha yavaş olamaz."

Bir kez daha birinci sınıf kompartımanına girip oturduğunda George haberlere bakmak için gazeteyi açtı. Birden doğruldu, gözleri önündeki gazeteye takılıp kalmıştı.

"Dün Londra'da romantik bir evlilik gerçekleşmiş olup Axminster markisinin ikinci oğlu Lord Roland Gaigh, Katonia grand düşesi ile gizlice evlendi. Tören basından ve herkesten gizli olarak gerçekleştirildi. Grand düşes ülkesindeki devrimden bu yana Paris'te amcasıyla yaşamaktadır. Lord Roland, düşes ile Katonia'daki İngiliz Konsolosluğu'nun sekreterliğini yaptığı sırada tanışmış ve ilişkileri o tarihten bu yana devam..."

"İyi de ben..."

Bay Rowland duygularını ifade edecek sözcükleri bulamıyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Öylesine boşluğa dalıp gitti. O sırada tren küçük bir istasyonda durdu ve bir kadın bindi. Onun tam karşısına oturdu.

"İyi günler George," dedi kadın en tatlı sesiyle.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı George şaşkınlıkla. "Elizabeth."

Kız, ona sevgiyle gülümsedi. Her zamankinden de daha sevimliydi.

"Tanrım, açıkla bana," diye bağırdı George başını ellerinin arasına alarak. "Bak doğruyu söyle. Sen Grand Düşes Anastasia mısın yoksa Betty Brighteyes mi?"

Genç kız gözlerini ona dikti.

"İkisi de değilim. Ben Elizabeth Gaigh'im. Şimdi artık sana her şeyi açıklayabilirim. Ve tabii tüm olanlar için de senden özür dilemeliyim. Bak şöyle açıklayayım Lord Roland, benim ağabeyim ve oldu bitti Alexa'ya deliler gibi âşıktı..."

"Yani grand düşese mi?"

"Evet, aile içinde ona, Alexa diyorlar. Neyse, dediğim gibi Roland ona delicesine âşıktı, tabii o da ona. Ama sonra devrim oldu, Alexa Paris'e geldi. Tam nikâh için gün almışlardı ki Stürm, yani şansölye geldi ve Alexa'yı götürüp kuzeni Prens Karl ile evlenmeye zorladı. Prens Karl iğrenç derecede sivilceli ve kötü biri..."

George, "Sanırım onunla karşılaştım," dedi.

"Alexa ondan nefret ediyor. Prens Usric, yani amcası ise onun Roland ile görüşmesini yasakladı. Sonunda Alexa Londra'ya kaçtı, ben de peşinden gelip onunla buluştum. İskoçya'da bulunan Roland'a da telgraf çektik. Tam nikâh dairesine taksi ile gittiğimiz sırada başka bir takside kiminle burun buruna geldik, biliyor musunuz... Prens Usric ile. Tabii ki bizi izledi. Bizi yakalarsa dünyayı bize cehennem edeceğinden hiç şüphemiz yoktu, ayrıca Alexa'nın yasal vasisi de o. Tam şaşkına dönmüş ve ne yapacağımızı bilemez bir durumdayken aklıma olağanüstü bir fikir geldi. Kimlik değiştirecektik, ben onun yerine o benim yerime geçecekti. Günümüz kızlarında burnun şekli dışında farklılıkları ayırt etmek neredeyse olanaksız. Alexa'nın kırmızı şapkasını taktım, kahverengi pelerin mantosunu giydim. O da benim gri mantomu giydi. Sonra taksiye Waterloo'ya gitmesini söyledik. Ben istasyonda indim ve doğruca içeri koştum. İhtiyar Usric kırmızı şapkayı izledi, dışarıdaki takside oturan diğer kişinin kim olabileceği aklına bile gelmedi. Tabii ki yüzümü görmemesi gerekiyordu. Böylece kompartımanınıza girdim ve merhametinize sığındım."

George, "Buraya kadarı tamam," dedi. "Peki ya sonrası?"

"Biliyorum. Bunun için sizden özür dilemem gerekiyor. Umarım bundan dolayı bana kızmaz, gücenmezsiniz. Bakın, bunun gizemli bir macera olması konusunda o denli istekliydiniz ki, aynen kitaplardaki gibi bir şekilde şeytana uydum ve kendimi engelleyemedim. Peronda tekin görünmeyen bir adam seçtim ve sizden onu izlemenizi istedim. Sonra da size o paketi verdim."

"İçinde nikâh yüzüğü olan o paketi mi kastediyorsunuz?"

"Evet. O yüzüğü Alexa ile birlikte satın almıştık. Roland İskoçya'dan ancak nikâh saatinde gelebilecek öncesinde zamanı olmayacaktı. Londra'ya döndüğümde onu artık istemeyeceklerini biliyordum, geç kalmış olacaktım, sanırım perde halkası ya da öyle bir şey kullanmışlardır."

George, "Anlıyorum," dedi. "Her şey gibi, öğrenince bu da basit. İzninle Elizabeth."

İleri doğru uzanarak kızın sol elindeki eldiveni çekip çıkardı. Yüzük parmağının boş olduğunu görünce de rahat bir soluk aldı.

"İşte bu iyi," dedi. "Böylece bu yüzük de ziyan olmayacak."

"Ama!" diye haykırdı Elizabeth. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki."

George, "Benim ne kadar iyi ve güvenilir bir insan olduğumu biliyorsun ya," dedi. "Bu arada, birden aklıma geldi, sen de Lady Elizabeth Graig'sin değil mi?"

"Oh! George, sen snob musun?"

"Aslına bakarsan öyle sayılırım. Kral George'u bir hafta sonu görmeyi düşlemişimdir hep. Ama konu o değil. Amcamı düşünüyordum, beni yanından uzaklaştıran amcamı. O korkunç bir snoptur. Seninle evlendiğimi ve aileye asalet unvanı geleceğini öğrenirse, en kısa zamanda beni işlerine ortak etmeyi isteyeceğinden eminim."

"Ah George, o çok mu zengin?"

"Elizabeth sen paragöz müsün?"

"Hem de çok. Para harcamayı seviyorum. Ama asıl babamı düşünüyorum. Beş kız, hepsi güzel ve asil. O da zengin bir damat özlemindeydi."

George, "Hımm," dedi. "Bu cennette evlenip dünyada yaşamak gibi bir şey olacak. Rowland's Castle'da yaşayalım mı evlendikten sonra? Karım sen olunca beni belediye başkanı yapacaklarından eminim. Ah, Elizabeth, sevgilim. Bu belki demiryolu kurallarına aykırı ama seni hemen burada öpmek istiyorum."

ALTI PENNY'LİK BİR ŞARKI SÖYLE

I

Sir Edward Palliser Queen Anne Çıkmazı 9 Numara'da yaşıyordu. Westminster'ın göbeğinde yirminci yüzyılın karmaşasından uzak, sakin bir köşeydi burası. Eski dünyanın huzurlu atmosferinin halen hüküm sürmekte olduğu bir yer. Sir Edward Palliser'e çok yakışan, tam ona uygun bir yer.

Sir Edward Palliser döneminin en ünlü avukatlarından biriydi. Artık aktif olarak çalışmıyor, zamanının büyük bir kısmını benzersiz bir kriminoloji kütüphanesi oluşturmakla geçiriyordu. Kendisi aynı zamanda "Seçilmiş Ünlü Suç Dosyalarından İçtihatlar" adlı kitabın da yazarıydı.

O akşam Sir Edward kütüphanesindeki şöminenin başında oturmuş, çok özel olarak getirttiği siyah kahvesini yudumluyor ve zaman zaman başını sallayarak Lombroso'nun[1] bir eserini inceliyordu. Dâhice teoriler ama hepsi geçerliliğini yitirmiş, demode...

(1) İtalyan kriminolog (d. 6 Kasım 1835 – ö. 19 Ekim 1909). Bazı insanların doğuştan suça eğilimli olduğunu, bu kişilerin birtakım ruhsal anormallikler sergilediğini ve suçlu insanların, kafa yapılarından hemen tanınabileceğini iddia etmiştir. Ona göre, doğuştan suçlu kişiler ile ilkel ataları arasında kalıtımsal bir bağ vardır.

O sırada kapı sessizce açıldı. İyi eğitimli sadık uşağı yumuşak halının üstünde neredeyse parmağının ucunda yürüyerek ünlü avukata yaklaştı ve çok özel bir şey söyleyecekmişçesine fısıldadı. "Genç bir hanımefendi sizinle görüşmek istiyor efendim."

"Genç bir hanımefendi mi?"

Sir Edward şaşırmıştı. Bu onun alışık olduğu, normal bir durum değildi. Sonra gelenin yeğeni Ethel olabileceğini düşündü, ama hayır, öyle olsa Armour söylerdi.

Merakla sordu. "Gelen hanımefendi ismini vermedi mi?"

"Hayır, efendim, ama onunla görüşmek isteyeceğinizden emin olduğunu söyledi."

"İçeri al," diyen Sir Edward Pallister iyice meraklanmıştı.

Otuz yaşlarında uzun boylu, ince esmer bir kadın olan ziyaretçi siyah bir tayyör giymiş, düzgün kesimli saçlarının üzerine de şık, küçük siyah bir şapka oturtmuştu. Sir Edward'ın elini sıkarken yüzünde kendinden emin, tanıdık bir ifade vardı. Armour geri çekilerek sessizce kapıyı arkasından kapadı.

"Sir Edward, sanırım beni tanıdınız? Magdalen Vaughan."

"Şey, elbette." Sir Edward da samimiyetle elini uzattı.

Onu çok iyi anımsıyordu. Amerika'dan *Siluric* gemisiyle yaptığı yolculuk. O tatlı kız çocuğu, aslında çocuktan biraz daha fazlasıydı ama. Yaşlı bir adam olarak ona büyük sevgi gösterdiğini anımsıyordu. Küçük kız o sırada o kadar genç, canlı, hayat doluydu ki –ona duyduğu hayranlık ve onu kahramanlaştırmasıyla– o sırada altmışına yaklaşan yaşlı adamın yüreğini sımsıcak duygularla doldurmuştu. Bunları anımsamak ve avucundaki elin sıcaklığı yaşlı adamı bir anda çok mutlu etmişti.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi içtenlikle. "Oturmaz mısınız?"

Oturması için bir koltuk çekti. Neşeli, doğal ve kayıtsız olmasına rağmen genç kızın neden gelmiş olabileceğini merak ediyordu. Havadan sudan konuşmaları son bulduğunda kısa bir sessizlik oldu.

Kız yumruklarını sıktı, sonra sinirle oturduğu koltuğun kolçaklarını kavradı ve diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Sir Edward, sizden bana yardım etmenizi istiyorum."

Sir Edward, şaşırmıştı, mırıldandı.

"Evet, konu neydi?"

Kız coşkuyla konuşmaya başladı.

"Bana eğer bir gün yardıma ihtiyacım olursa –şu dünyada benim için yapabileceğiniz bir şey olursa– elinizden geleni yapacağınızı söylemiştiniz."

Evet, bunu söylemişti. Bu ayrılırken söylenen –lafın gelişi– bir vaatti.

Bunu söylediği anda sesinin titrediğini, kızın elini dudaklarına götürdüğünü anımsıyordu.

"Eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa, unutmayın, bunu seve seve yapmaya..."

Evet, insanlar genellikle ayrılık anlarında böyle şeyler söylerlerdi... Ancak çok ender, gerçekten çok ender durumlarda bu sözlerini tutmak zorunda kalırlardı. Özellikle de bunca yıldan sonra –kaç yıl geçmişti bu sözün üzerinden– dokuz ya da on? Bir an için dikkatle kızı süzdü, hâlâ çok güzel bir kızdı, ama o sırada Sir Edward'a sevimli gelen tarafı yok olmuş, taze dokunulmamış, saf gençliği kaybolmuştu. Yüzü şimdi çok daha ilginçti, belki genç bir adam için çok daha çekici ve güzeldi ama, Sir Edward Atlantik yolculuğunun sonunda duyduğu sıcaklık ve yakınlığı duymaktan çok uzaktı.

Yüzü ciddileşti, dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Sevgili genç bayan, elbette elimden gelen bir şey varsa size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, ancak korkarım bugünlerde pek kimseye yardımcı olabilecek gücüm yok."

Sir Edward sözünden geri adım atmanın yolunu hazırlıyor olsa da genç kadın bunu fark etmedi. O anda yalnızca tek bir şeyi, kendi gereksinimini görebilecek durumdaydı. Sir Edward'ın sözlerinden yardımcı olacağını çıkararak bundan mutluluk duydu.

"Başımız çok büyük dertte Sir Edward?"

"Biz mi? Evlendiniz mi?"

"Hayır, ağabeyimin ve benim. Ah, bu anlamda, tabii William ve Emily'nin de. Size bunu açıklamalıyım. Benim –bir teyzem var– Bayan Crabtree. Ondan gazetelerde bahsedildiğini duymuş olmalısınız. Korkunç bir şey bu. O öldürüldü, cinayete kurban gitti."

"Ah!" Konu Sir Edward'ın ilgisini çekmeye başlamıştı, bu yüzünden de anlaşılıyordu. "Yaklaşık bir ay önce olmuştu bu olay, öyle değil mi?"

Kız başıyla onayladı.

"Tam olarak, üç hafta."

"Evet, anımsıyorum. Kendi evinde başının arkasından bir darbe almıştı. Bunu yapan da bulunamamıştı."

Magdalen Vaughan yeniden başıyla onayladı.

"Adamı yakalayamadılar, asla yakalayamayacaklarını düşünüyorum. Bakın, yakalayacak biri olmayabilir de."

"Nasıl yani?"

"Evet, bu korkunç. Gazetelerde bundan hiç bahsedilmedi. Ancak polis böyle düşünüyor. Onlar da o akşam eve giren biri olmadığını biliyorlar."

"Yani..."

"Bu durumda katilin dördümüzden biri olması gerekir. Farklı bir şey olamaz. İçimizden biri –ama kim– bilmiyoruz... kim olduğunu bil-

miyoruz. Her gün yüz yüze bakıyor ve her birimiz karşımızdakinden şüpheleniyor, acaba kim diye düşünüyoruz. Ah, keşke dışarıdan giren biri olsaydı, ama bunun nasıl olabileceğini..."

Sir Edward onu dikkatle süzdü, konuya duyduğu ilgi giderek artıyordu.

"Yani ailenizin bireyleri şüphe altında, bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, söylemek istediğim aynen bu. Tabii polis bunu açık açık söylemedi. Çok nazik ve anlayışlı davrandılar. Ama evin altını üstüne getirdiler, her birimizi ayrı ayrı sorguladılar, Martha'yı ise tekrar tekrar sorguladılar... Kim olduğunu bilmedikleri için bir şey yapmıyorlar, ama gözleri üzerimizde. Çok korkuyorum, Tanrım, ölesiye korkuyorum..."

"Zavallı yavrum. Haydi, bence abartıyorsun."

"Hayır, abartmıyorum. Aramızdan biri, öyle olmalı."

"Peki, kastettiğin dört kişi kim?"

Magdalen doğruldu ve çok daha sakin bir havada konuştu.

"Ben ve Matthew. Lily teyze büyük teyzemizdi. Büyükannemin kız kardeşi. On dört yaşımızdan beri onunla birlikte yaşıyoruz. (Biliyorsunuz, Matthew ile ben ikiziz.) Sonra William Crabtree var. Yeğeni yani erkek kardeşinin çocuğu. Onlar da yani karısı Emily ve o da bizimle birlikte yaşıyorlardı."

"Teyzeniz onlara bakıyordu, öyle mi?"

"Öyle denebilir. William'ın kendine ait az da olsa parası var ama güçlü değil, çalışmıyor, evde yaşamak zorunda. Sakin, kendi halinde bir insan. Onun böyle bir şey yapmış olamayacağından eminim, ah! Bunu düşünmek bile benim için korkunç!"

"Henüz durumu anlayabilmiş değilim. Acaba bana olayları teker teker anlatabilir misiniz, tabii sizin için çok üzücü olmayacaksa."

"Oh –hayır– anlatayım. Her şey hâlâ aklımda, olanlar açık ve net. Çay için toplanmıştık, herkes kendi işini yapıyordu. Ben elbise diki-

yordum, Matthew bir makalesini daktilo ediyordu, zaman zaman gazetecilik yapıyor da, William da pullarıyla uğraşıyordu. Emily çaya inmemişti, başı ağrıdığı için ilaç alıp yatmıştı. Hepimiz oradaydık ve kendi işlerimizle meşguldük. Sonra Martha altı buçukta akşam yemeğini hazırlamaya gitti, o sırada Lily teyze ölüymüş. Kafası –ah bu korkunç– parçalanmış."

"Peki, cinayet aleti bulundu mu?"

"Evet. Her zaman kapının yanındaki masada duran ağır bir kâğıt ağırlığı. Polis üzerinde parmak izi aradı ama yoktu. Temizlenmişti."

"İlk tahminler?"

"Tabii ki dışarıdan birinin yapmış olduğunu düşündük. Yazı masasının birkaç çekmecesi hırsızlık süsü vermek için açılmış, karıştırılmıştı, sanki özellikle bir şey aranmış gibi. Doğal olarak hırsız girdiğini düşündük. Sonra polisler geldi, son bir saat içinde öldürülmüş olduğunu söylediler ve Martha'ya bu süre içinde eve kimlerin girip çıktığını sordular. Martha gelen giden olmadığını söyledi. Tüm pencereler içeriden kilitliydi ve hiçbir zorlama izi yoktu. Bunun üzerine evde kimlerin olduğunu sordular ve bize sorular sormaya başladılar..."

Sustu. Göğsü inip inip çıkıyordu. Korku dolu gözlerle yalvarırcasına Sir Edward'a bakıyor, onun gözlerinde teselli bulmaya çalışıyordu.

"Bu arada, teyzenizin ölümünden kimler yararlanıyor?"

"Çok basit. Hepimiz eşit derecede yararlanıyoruz. Bıraktığı servet dördümüz arasında eşit olarak pay edilecek."

"Peki, varlıklarının toplam değeri ne kadar?"

"Avukat veraset vergileri ödendikten sonra elimizde yaklaşık on sekiz bin sterlin kalacağını söyledi."

Sir Edward'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bu çok ciddi bir meblağ. Sanırım hepinizin servetinin büyüklüğünden haberiniz vardı."

Magdalen başını salladı.

"Hayır, bu bize de sürpriz oldu. Lily teyze para konusunda oldukça dikkatliydi. Hatta cimriydi diyebilirim. Yalnızca bir tek hizmetçisi vardı ve sürekli ekonomiden söz ederdi."

Sir Edward düşünceli düşünceli başını salladı. Magdalen sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi.

"Bana yardım edeceksiniz, değil mi?"

Tam öykü ilgisini çekmeye başlamışken bu sözcükler Sir Edward üzerinde şok etkisi yaptı.

"Sevgili genç bayan, ne yapabilirim ki? Eğer iyi bir avukat istiyorsanız, size isim verebilirim..."

Kız sözünü kesti, cümlesini tamamlamasına fırsat vermedi.

"İstediğim öyle bir yardım değil! Bana kişisel olarak yardımcı olmanızı istiyorum, dost olarak."

"Çok hoş bir öneri ama..."

"Sizden benimle evimize gelmenizi istiyorum. Sorular sormanızı. Kendi gözlerinizle görmenizi ve bir karara varmanızı."

"Ama sevgili yavrum..."

"Unutmayın, bana söz verdiniz. Nerede –ne zaman– yardıma ihtiyacım olursa demiştiniz..."

Yalvaran gözlerini avukata dikmişti. Sir Edward utanmış, tuhaf bir şekilde de duygulanmıştı. Kızın bu dayanılmaz samimiyeti, içtenliği, on yıl önceki bir söze, sanki bağlayıcılığı varmışçasına inanması, bel bağlaması... Böyle şeyler söylememiş kaç kişi vardı ki şu dünyada, *klişe* sözcükler! Ve bunlardan kaçı söylediğini yapmak zorunda kalmıştı ki? Hiç şüphesiz yok denecek kadar azı!

Ağır ağır, "Bu konuda size benden çok daha fazla yardımcı olabilecek çok insan olduğundan eminim," dedi.

"Evet, elbette ki çok arkadaşım var. (Kızın bu konudaki naif özgüveni yaşlı adamın hoşuna gitmişti.) Ama onlardan hiçbiri zeki değil,

sizin kadar zeki değil. İnsanları sorgulamaya alışıksınız. Ve deneyimleriniz sizin *anlamanızı* sağlayacaktır."

"Neyi anlamamı?"

"Suçlu olup olmadıklarını?"

Sir Edward kendi kendine hüzünle gülümsedi. Evet, birçok olayda gerçeği çok önceden anlamış olmakla ne kadar övünse azdı. Ama –yine de– bazı durumlarda kişisel görüşünün jürininkiyle uyuşmadığı da olmuştu. Magdalen gergin, sinirli bir havada şapkasını alnından geriye iterek etrafına bakındı.

"Burası ne kadar sessiz. Bazen bu sessizlikten rahatsız olmuyor musunuz? Biraz ses, biraz hareket aramıyor musunuz?"

Cul-de-sac... çıkmaz. Her ne kadar kızın bu sözleri farkında olmadan, söylenmiş sözcükler olsa da onu can evinden vurmuştu. Bir çıkmaz. Ama her zaman bir çıkış vardı –aynen geliş olduğu gibi– yeniden dünyaya dönmenin bir yolu vardı... İçinde bir coşku, tuhaf bir heyecan hissetti. Genç kadının basit, koşulsuz güveni içinde bambaşka duygular uyandırmış, doğasının belki de en iyi tarafını ortaya çıkarmıştı, olayın kendisi ise onun içindeki kriminalisti uyandırmıştı. Bu bahsedilen insanları görmek istiyordu. Kendi gözüyle bir karara varmak istiyordu.

"Eğer gerçekten de yardımcı olabileceğimden eminseniz..." dedi. "Ama hiçbir şeyi garanti edemem."

Kızın sevinçten havalara uçmasını bekliyordu ama Magdalen bu sözcükleri inanılmaz bir soğukkanlılıkla karşıladı.

"Biliyordum, bunu yapacağınızı biliyordum. Her zaman sizin gerçek bir dost olduğunuzu düşündüm. Benimle geliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Sanırım yarın gelmem daha iyi olacak. Lütfen bana Bayan Crabtree'nin avukatının ismini ve adresini de verir misiniz? Ona da birkaç sorum olacak."

Kız bir kâğıda istenilenleri yazarak kâğıdı uzattı. Sonra ayağa kalktı ve ürkek bir tavırla çekinerek mırıldandı.

"Çok teşekkür ederim. Size minnettarım. Görüşmek üzere."
"Peki ya sizin adresiniz."
"Ah ne kadar aptalım. 18 Palatine Walk, Chelsea."

II

Ertesi gün öğleden sonra saat üçte Sir Edward Palliser ağır, ölçülü adımlarla Palantine Walk 18 Numara'ya ulaştı. Bu arada çok şey öğrenmişti. O sabah Scotland Yard'a gitmiş, eski dostu olan başkan yardımcısıyla konuşmuştu. Ayrıca müteveffa Bayan Crabtree'nin avukatıyla da kısa bir görüşme yapmıştı. Sonuç olarak şimdi koşulları daha net ve açık olarak görebiliyordu. Bayan Crabtree'nin para konusundaki yaklaşımları bir hayli tuhaftı. Hiçbir zaman çek defteri kullanmamıştı. Bunun yerine avukatına mektup yazıyor ve onun için gerekli olan miktarın beş sterlinlik banknotlar halinde hazır edilmesini istiyordu. Hemen her zaman aynı miktarda para istiyordu. Bir yıl içinde dört kez üç yüz sterlin. Parayı almaya kendisi tek güvenli nakil aracı olarak nitelendirdiği dört tekerlekli bir arabayla geliyordu. Bunun dışındaysa evden hiç çıkmıyordu.

Sir Edward, Scotland Yard'da bu finans konusunun üzerine çok dikkatle gidildiğini öğrendi. Bayan Crabtree bir sonraki taksidin ödeneceği günden neredeyse hemen önce ölmüştü. Önceki üç yüz sterlin ise büyük olasılıkla tamamen harcanmıştı ya da hemen hemen harcanmıştı. Ancak bu konuda kesin bir yargıya varmak neredeyse olanaksızdı. Evin masrafları kontrol edildiğinde Bayan Crabtree'nin her dönemdeki harcamalarının üç yüz sterlinden önemli bir miktarda az olduğu görülmüştü. Öte yandan onun ihtiyacı olan arkadaşlarına ve akrabalarına beş sterlin göndermek gibi bir alışkanlığı olduğu da biliniyordu. Öldüğü anda evde az mı yoksa çok mu para olduğu kesinlikle tartışmaya açık bir konuydu. Tek bilinen nakit paranın bulunamadığıydı.

Sir Edward, Palatine Walk'a yaklaşırken kafasını kurcalayan ana konulardan biri de buydu.

Ona kapıyı ufak tefek, yaşlı kadın açtı. Kadının yüzünden dikkatli ve atik biri olduğu anlaşılıyordu. Sir Edward doğruca dar koridorun sol tarafındaki büyük bir ikili odaya alındı. Onu burada Magdalen karşıladı. Sir Edward şimdi genç kızın yüzündeki gergin ifadeyi öncesinden çok daha net bir şekilde seçebiliyordu.

"Benden soru sormamı istediniz ve bunu yapmaya geldim," dedi gülümseyerek genç kızın elini sıkarken. "Öncelikle teyzenizi en son kimin gördüğünü ve gördüğü saati bilmek istiyorum."

"Çaydan sonra beş sularında. Martha, onu sağ gören son kişi. O öğleden sonra kitapların parasını ödemişti. Teyzeme paranın üstünü ve makbuzları götürdü."

"Martha'ya güvenir misiniz?"

"Ah, kesinlikle. Sanırım –otuz yıldır– Lily teyzemin yanında. Tanıdığım en dürüst kişidir o."

Sir Edward onaylarcasına başını salladı.

"Başka bir soru daha kuzininiz Bayan Crabtree niçin ağrı kesici bir ilaç almıştı?"

"Şey, herhalde başı ağrıdığı için."

"Muhakkak, benim asıl sormak istediğim başının ağrıması için özel bir neden var mıydı?"

"Şey, bir anlamda evet. Öğlen yemeği sırasında biraz tatsızlık çıktı. Emily çok kolay heyecanlanan sinirli bir tiptir. Lily teyze ile zaman zaman kavga ederlerdi."

"O öğlen de mi ettiler?"

"Evet. Lily teyze ufak tefek bazı şeyler yüzünden sinirliydi. Kavga hiç yoktan çıktı sonra tartışmaya başladılar. Emily aslında öyle düşünmese de ağzına geleni söyledi. Evden ayrılacağını ve bir daha asla dönmeyeceğini, bu evde yediği bir lokmanın bile fazla görüldüğünü filan...

Lily teyze de er geç onun ve kocasının eşyalarını toplayıp gideceklerini ayrıca bunun çok da iyi olacağını söyledi. Aslında ikisi de bunları kastetmek istememişlerdi, inanın. Bu kesinlikle olanaksız."

"Bay ve Bayan Crabtree toplanıp gidemeyecekleri için mi?"

"Yalnızca o kadar değil. William, Emily teyzeyi sever. Gerçekten sever."

"O gün başka tartışma olmadı mı?"

Magdalen kızardı.

"Beni mi kastediyorsunuz? Manken olmak için ayak diretmemi mi?"

"Teyzeniz bunu kabul etmiyor muydu?"

"Hayır."

"Neden manken olmak istiyordunuz Bayan Magdalen? Yaşamınızın daha hareketli ve cazip olması için mi?"

"Her şey burada yaşamaktan iyidir."

"O zaman belki. Ama şimdi çok büyük bir gelire sahip olacaksınız, değil mi?"

"Ah evet. Şimdi durum çok farklı."

Durumu son derece rahat ve kolay kabullenmişti.

Yaşlı adam gülümsedi, ama konunun üzerine daha fazla gitmedi.

"Peki ya erkek kardeşiniz? O da kavga etmiş miydi?"

"Matthew mü? Yoo hayır."

"Öyleyse onun teyzenizin ortadan kalkmasını istemesi için bir nedeni olduğu söylenemez, öyle mi?"

Yaşlı kurt, genç kızın yüzünde beliren anlık korkuyu fark etmişti.

Avukat aynı kayıtsız havada, "Ah evet," dedi. "Onun da borçları vardı, değil mi?"

"Evet, zavallı Matthew."

"O zaman bu durum çok işine yaramıştır."

"Evet..." Genç kız iç çekti. "Bu onun açısından bir rahatlama oldu."

Kız hâlâ bir şeyin farkında değildi. Avukat hızla konuyu değiştirdi.

"Kuzeniniz ve erkek kardeşiniz evdeler mi?"

"Evet, onlara geleceğinizi söyledim. Onlar da size yardımcı olmaya pek hevesliler. Ah Sir Edward içimden bir ses sizin korktuğumuz gibi bir durum olmadığını –içimizden birinin katil olmadığını– bunu dışarıdan birinin yaptığını ortaya çıkaracağınızı söylüyor."

"Mucize yaratamam. Belki gerçeği ortaya çıkarabilirim, ama gerçeğin sizin istediğiniz gibi olmasını sağlayamam."

"Öyle mi, ama bana siz her şeyi –her şeyi– yapabilirmişsiniz gibi geliyor."

Kız odadan çıktı. Avukat bir şekilde huzursuz olmuştu.

Bu da ne şimdi, diye düşündü. Ne anlama geliyor? Onlar için bir savunma duvarı oluşturmamı mı bekliyor benden? İyi de kime karşı?"

İçeri elli yaşlarında bir adamın girmesiyle bu düşünceleri yarıda kaldı. İriyarı, güçlü bir tip olmasına rağmen beli hafifçe bükülmüş, hafiften kamburlaşmıştı. Giysileri düzgün değil, saçları dağınıktı. Yumuşak, iyi huylu ama dalgın biriymiş gibi görünüyordu.

"Sir Edward Palliser? Nasılsınız? Beni Magdalen gönderdi. Bize yardımcı olmak istemeniz çok büyük bir iyilik. Kanımca gerçeğin ortaya çıkarılması çok zor hatta olanaksız. Bir şey bulunamayacak yani demek istediğim bunu yapan ahlaksızı yakalayamayacaklar."

"Öyleyse siz bunu yapanın bir hırsız, yani dışarıdan gelen biri olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmalı, başka bir olasılığı düşünmek bile istemiyorum. Aileden biri olamaz. Bu zamane hırsızları çok akıllı ve becerikliler. Kedi gibi neredeyse düz duvara tırmanıyorlar ve istedikleri gibi evlere girip çıkıyorlar."

"Bu olay olduğunda siz neredeydiniz Bay Crabtree?"

"Pullarımla ilgileniyordum, yukarıdaki küçük oturma odamda."

"Bir şey duydunuz mu?"

"Hayır, ama odama çekildiğimde zaten hiçbir zaman bir şey duymam. Adeta dünyayla bağlantımı keserim. Belki çok aptalca ama öyle işte."

"Bahsettiğiniz oturma odası buranın üstü mü?"

"Hayır, arka tarafta."

Kapı yeniden açıldı. Ufak tefek ince bir kadın içeri girdi. Elleri sinirden titriyordu. Heyecanlı ve sıkılmış görünüyordu.

"William neden beni beklemedin ki? Sana 'bekle' demiştim."

"Çok affedersin tatlım. Unuttum. Sir Edward Palliser, size karımı tanıştırayım."

"Çok memnun oldum Bayan Crabtree. Nasılsınız. Buraya bazı sorular sormak üzere gelmemin sizi rahatsız etmediğini umarım. Hepinizin olayın bir an önce aydınlatılmasını istediğinizi düşünüyorum."

"Elbette, ancak benim size anlatabileceğim hiçbir şey yok, öyle değil mi William? Uyuyordum Martha'nın çığlıklarıyla uyandım."

Elleri titremeye devam ediyordu.

"Odanız nerede Bayan Crabtree?"

"Buranın hemen üstü. Ama hiçbir şey duymadım, nasıl duyabilirdim ki? Uyuyordum."

Avukat ondan bir şey öğrenemezdi. Hiçbir şey bilmiyordu –hiçbir şey duymamıştı– uyuyordu. Bunları korkan bir kadının inatçılığı ve hırçınlığıyla yineleyip duruyordu. Evet, Sir Edward bunun olacağını zaten çok iyi biliyordu, belki de bildiği tek gerçek buydu.

Sir Edward Pallister sonunda Martha'ya da sormak istediği bazı şeyler olduğunu söyleyerek yanlarından ayrıldı. William Crabtree ona mutfağa kadar eşlik etmeyi önerdi. Koridorda hızla kapıya doğru giden genç, uzun boylu, esmer bir delikanlıyla neredeyse çarpışıyorlardı.

"Bay Matthew Vaughan?"

"Evet, bakın bekleyecek zamanım yok. Bir randevum var."

"Matthew!" Kız kardeşinin sesi merdivenlerde yankılandı. "Ama Matthew! Söz vermiştin..."

"Biliyorum canım. Ama yapamam. Bir arkadaşımla buluşmalıyım. Ayrıca bu kötü olayı tekrar tekrar konuşup anımsamanın ne anlamı var. Zaten polise her şeyi defalarca anlattık. Bu şovdan bıktım artık."

Ön kapı hızla çarpıldı. Bay Matthew Vaughan gitmişti.

Sir Edward mutfağa gitti. Martha ütü yapıyordu. Onu görünce işine ara verdi. Sir Edward içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

"Bayan Vaughan benden kendisine yardımcı olmamı istedi," dedi. "Umarım size birkaç soru sormamın bir sakıncası yoktur."

Kadın, ona dikkatle baktı, sonra başını salladı.

"Onlardan hiçbiri yapmadı efendim. Ne düşündüğünüzü biliyorum ama öyle değil. Buradakiler iyi, dürüst insanlar."

"Bunda hiçbir şüphem yok. Ancak iyi olmaları kanıt olarak yeterli değil, bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Öyle olabilir. Adalet komik bir şey zaten. Kanıt mı arıyorsunuz, buyurun. Tanık benim, benim haberim olmadan onlardan hiçbiri bir şey yapamazdı."

"Ama hiç kuşkusuz..."

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum efendim. Bakın, dinleyin..."

Tam üstlerinde bir gıcırtı duyuldu.

"Merdivenler efendim, ne zaman biri çıkıp inse böyle gıcırdarlar işte. Ne kadar sessiz olmaya çalışırsanız çalışın gıcırdamalarını önleyemezsiniz. Bayan Crabtree yatağında yatıyordu, dünyayı duymayacak bir halde pullarına kaptırmıştı kendini, Bayan Magdalen dikiş makinesinin başındaydı, bu üçünden biri aşağı inmiş olsa hiç şüphesiz duyardım. Ama inmediler."

Kadının özgüvenli konuşması yaşlı avukatı etkilemişti.

İyi bir tanık, diye düşündü. Ağırlığı olabilir.

"Fark etmemiş olabilirsiniz."

"Ederdim. Nasıl diyeyim, istemesem de fark ederdim. Bir kapı kapanıp biri dışarı çıktığında bunu fark etmeniz gibi bir şey bu."

Sir Edward konuyu değiştirdi.

"Üçü için durumun dediğiniz gibi olduğunu kabul edelim. Peki ya dördüncü kişi? Bay Matthew Vaughan da yukarıda mıydı?"

"Hayır, aşağıdaki küçük odadaydı. Bitişikte. Yazı yazıyordu. Bunu da buradan rahatlıkla duyabilirsiniz. Daktilo sesi bir an bile kesilmedi. Buna yemin edebilirim. Ne kadar rahatsız edici bir sestir, bilirsiniz."

Sir Edward bir an düşündü.

"Cesedi bulan sizdiniz, değil mi?"

"Evet efendim. Başı kanlar içinde yatıyordu. Bay Matthew'un daktilo sesinden kimse bir şey duyamamıştı."

"Eğer sizi doğru anladıysam eve gelen biri de olmadı?"

"Benim haberim olmadan nasıl gelmiş olabilir ki? Zil burada mutfakta çalar. Evin başka kapısı da yok."

Sir Edward, kadının yüzüne dikkatle baktı.

"Bayan Crabtree'ye sadakatle bağlıydınız, değil mi?"

Kadının yüzünde asla yadsınamayacak bir sıcaklık, bir yumuşama oldu.

"Kesinlikle öyle efendim. Ama Bayan Crabtree, neyse, şimdi bundan bahsetmek istemiyorum. Genç bir kızken başım çok kötü belaya girmişti efendim Bayan Crabtree bana destek oldu, yanımda durdu, her şey geçtikten sonra bana iş verdi, beni yanına aldı. Onun için ölürdüm, evet, ölümü göze alırdım onun için."

Sir Edward içtenliği hemen anlardı. Martha söylediklerinde samimiydi. Doğruyu söylüyordu.

"Demek dışarıdan birinin gelmediğinden eminsiniz?"

"Kimse gelmedi."

"Bildiğiniz kadarıyla demiştim. Ama eğer Bayan Crabtree birini bekliyorsa, gelene kapıyı zil çalmadan kendisi açtıysa..."

"Ah!" Martha çok şaşırmış görünüyordu.

Sir Edward, kadının üstüne gitti.

"Sanırım bu olabilir."

"Evet olabilir, ama yine de olduğunu sanmıyorum. Yani..."

İyice afallamıştı. Bunu inkâr edemiyor, ama bir yandan da etmek istiyordu. Neden? Acaba gerçeğin farklı olduğunu bildiği için mi? Durum bu muydu? Bir evde dört insan ve aralarından biri suçlu? Martha suçluyu korumaya çalışıyor olabilir miydi? Merdivenler gıcırdamış mıydı? Biri yavaşça aşağıya inmiş miydi ve Martha da bunu biliyor muydu?

Martha dürüst bir insandı, Sir Edward bundan emindi.

Israrlı gözlerini kadından ayırmayarak baskıyı arttırdı.

"Sanırım Bayan Crabtree bunu yapmış olabilir," dedi. "Bulunduğu odanın penceresi sokağa bakıyor. Her kimi bekliyorsa pencerenin önünde bekliyor olabilirdi. Geldiğini görünce de dışarı antreye çıkmış ve zili çalmasına fırsat vermeden onu içeri almıştır. Belki de bu kişiyi kimsenin görmesini istemiyordu."

Martha şaşırmıştı. Çelişki içinde olduğu anlaşılıyordu. Sonunda istemeyerek yaşlı avukata hak verdi.

"Evet, olabilir efendim. Bu hiç aklıma gelmemişti. Yani onun birini bekliyor olabileceği, evet bu olabilir."

Bunun isteklerine uygun bir fikir olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Onu sağ gören son kişi sizdiniz, değil mi?"

"Evet efendim. Çay servisini kaldırdıktan sonra. Ona istediği kitapları ve verdiği paranın üstünü götürdüm."

"Size parayı beş sterlinlik banknotlar halinde mi vermişti?"

"Tek bir beş sterlin efendim." Martha'nın sesinde tuhaf bir korku vardı. "Kitaplar asla beş sterlinden fazla tutmaz. Ben bu konuda çok dikkatliyimdir."

"Bayan Crabtree parasını nerede saklardı?"

"Bunu tam olarak bilemiyorum efendim. Ama sanırım üzerinde taşırdı siyah kadife bir torbanın içinde. Ama tabii yatak odasındaki kilitli çekmecelerden birinin içinde saklıyor da olabilir. Sık sık anahtarlarını kaybetmesine rağmen bazı şeyleri saklayıp kilitlemekten çok hoşlanırdı."

Sir Edward başını salladı.

"Ne kadar parası olduğunu biliyor muydunuz, beş sterlinlik olarak?"

"Hayır efendim, bu konuda bir şey söyleyemem."

"Peki. Birini beklediğini düşündürecek herhangi bir şey söylemiş miydi?"

"Hayır efendim."

"Bundan emin misiniz? Son söylediklerini bir düşünün."

Martha düşündü.

"Şey, kasabın fazlasıyla kaba saba ve ahlaksız bir adam olduğunu, çayı demlerken gereğinden çok fazla çay koyduğumu söylemişti. Sonra yine Bayan Crabtree'nin margarin yememekte ısrar etmesinin saçmalıktan başka bir şey olmadığını söyledi. Ayrıca ona para üstü olarak getirdiğim altı penny'lerden birinden hiç hoşlanmadığını söyledi –hani şu üzerinde meşe yaprağı olan yeni altı penny'lerden– kötü olduğunu söyledi, onu ikna etmekte bir hayli zorlandım. Sonra balıkçının mezgit yerine morina balığı gönderdiğini söyledim –tabii çok tepki verdi– neyse, hepsi bu kadar işte efendim."

Martha'nın konuşmaları Sir Edward'ın ölen kadın hakkında başka hiçbir şekilde öğrenemeyeceği kadar bilgi edinmesini sağlamıştı. Kayıtsız bir havada, "Sanırım Bayan Crabtree zor bir kadınmış," dedi.

"Biraz öyle ama bakın, pek dışarı çıkmazdı ve buraya tıkılıp kalmış biri olarak kendine biraz eğlence araması doğaldı. Aşırı titiz ve müşkülpesent biriydi, ama yumuşak kalpliydi asla bir dilenciyi bir şey

vermeden kapıdan geri çevirmezdi. Biraz sert ve yaygaracı olabilirdi ama çok sevecen ve yardımsever bir tarafı da vardı."

"Arkasından üzülen biri olmasına sevindim."

Yaşlı hizmetçi soluğunu tuttu.

"Yani siz, yoo, hayır, hepsi onu severlerdi –gerçekten– içlerinden severlerdi. Bazen tartışırlardı, ama aslında bunun pek önemi yoktu."

Sir Edward başını kaldırdı. Bir gıcırtı olmuştu.

"Bayan Magdalen aşağı geliyor."

"Bunu nereden bildiniz?"

Yaşlı kadın kızardı.

"Onun ayak sesini tanırım," diye mırıldandı.

Sir Edward hemen mutfaktan çıktı. Martha haklıydı. Magdalen de bu arada merdiven sahanlığına ulaşmıştı. Umutla yaşlı avukata baktı.

Sir Edward, "Henüz bir ilerleme kaydedemedim," dedi genç kadının umutla kendisine baktığını fark edince. "Acaba teyzenizin öldüğü gün aldığı mektuplar konusunda bir bilginiz var mı?"

"Hepsi bir arada duruyorlar. Polis de onları dikkatle inceledi."

Magdalen avukatı büyük salona götürdü. Büfenin kilitli çekmecelerinden birini açarak eski tip gümüş bir klipsle kapanan büyük siyah bir kadife torba çıkardı.

"Bu teyzemin çantası. Her şey aynen onun öldüğü gün olduğu şekilde bu torbanın içinde. Onu olduğu gibi sakladım."

Sir Edward, ona teşekkür etti ve torbanın içindekileri masanın üstüne boşalttı. Aynen tahmin ettiği gibi çantadakiler eksantrik yaşlı bir kadının çantasından çıkması beklenenlerdi.

İki tane altı penny, iki zencefilli bisküvi, gazeteden "Joanna Southcott'un kutusu" adlı bölümden kesilmiş iki gazete kupürü, aceleyle not edilmiş işsizlikle ilgili önemsiz bir şiir, bir *Old Moore* almanak, büyükçe bir parça kâfur, gözlükler ve üç mektup. Kendisini "Kuzen Lucy" diye adlandıran birinden gelen eğri büğrü bir yazıyla yazılmış

bir mektup saat tamiriyle ilgili bir fatura ve bir yardım kuruluşunun yardım isteği.

Sir Edward çantadakileri teker teker dikkatle inceledi, sonra çantayı yeniden toplayarak iç çekti ve Magdalen'e uzattı.

"Teşekkürler Bayan Magdalen. Korkarım burada pek bir şey yok."

Ayağa kalktı ve pencerenin yanına gitti. Buradan ön kapıya çıkan merdivenler çok iyi görülüyordu. Sonra Magdalen'in elini avuçlarının arasına aldı.

"Gidiyor musunuz?"

"Evet."

"Ama –şey– her şey yoluna girecek mi?"

Çok ciddi bir ifadeyle, "Hiçbir yasa adamı bu denli çabuk bir yargıya varamaz," diyen Sir Edward hızla oradan ayrıldı.

Yolda yürürken düşünüyordu. Bir bilmeceyle karşı karşıyaydı ve çözümü bulamamıştı. Bir şeye ihtiyacı vardı, ufak bir şeye. Ona yol gösterecek minik bir ipucuna.

O anda omuzuna konan bir elle irkildi. Bu Matthew Vaughan'dı. Genç adam soluk soluğaydı.

"Sizi izledim Sir Edward. Özür dilemek istiyorum. Yaklaşık yarım saat önceki kaba davranışlarımdan dolayı çok özür dilerim. Korkarım şu sıralar moralim çok bozuk, bir hayli sinirliyim. Bu olayı inceleyerek bize yardımcı olmanız çok büyük bir iyilik. Bana ne isterseniz sorabilirsiniz. Eğer size bir şekilde yardımcı olabilirsem..."

Sir Edward bir anda şaşkınlıktan donakaldı. Ama bunun nedeni Matthew değildi. Bakışları yolun karşı tarafında bir noktaya takılıp kalmıştı.

Matthew yineledi.

"Eğer size bir şekilde yardımcı olabilirsem..."

Sir Edward, "Bunu zaten yaptınız genç adam," dedi. "Beni bu noktada durdurarak ve dikkatimi belirli bir noktaya yoğunlaştırmamı

sağlayarak. Eğer siz olmasaydınız bunu atlayıp geçerdim, bundan hiç kuşkum yok."

Yolun karşı tarafındaki küçük lokantaya doğru yürüdü.

Matthew şaşkınlık içinde, "Yirmi dört karakuş mu?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Bu tuhaf bir isim, ama sanırım yemekleri çok iyi."

"Bunu denemeyi göze almak gibi bir niyetim yok," diyen Sir Edward gülümseyerek ekledi. "Sizin yaşınızdan bile çok geride kalan çocukluk günlerimden aklımda kalan çok iyi anımsadığım bir ninni var. Eğer doğru anımsıyorsam ninni aynen şöyleydi: *'Altı penny'lik bir şarkı söyle, çavdar dolu bir cep, yirmi dört karakuş, pişirilmiş bir tartta...'* filan... Gerisi bizi zaten ilgilendirmiyor."

Birden döndü.

Matthew Vaughan merakla sordu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Eve, dostum."

Birlikte konuşmadan eve doğru yürüdüler. Matthew şaşkınlık içinde konuşmadan yürüyen yaşlı adama bakıyordu. Sir Edward eve girdi, doğruca büfeye gitti, çekmeceyi açarak siyah kadife torbayı aldı ve açtı. Matthew'a baktı. Genç adam istemeyerek odadan çıktı.

Sir Edward gümüş sikkeyi masanın üstüne koydu. Sonra kendi kendine memnuniyetle başını salladı. Yanılmamıştı.

Zili çaldı. Avucunun içinde bir şey gizliyordu.

Zile cevap veren Martha oldu.

"Martha, eğer yanılmıyorsam bana müteveffa hanımınızla şu yeni altı penny'lerden biri ile ilgili olarak tartışma yaşadığınızı anlatmıştınız."

"Evet efendim."

"Ah! İlginç olan ne biliyor musunuz Martha, bu torbadaki bozuk paralar arasında yeni tek bir altı penny yok. Yalnızca iki altı penny var, ikisi de eski."

Martha, ona şaşkınlık içinde baktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz değil mi? O akşam bu eve biri gelmiş, hanımınızın yeni altı penny'yi verdiği biri... Bence o bu altı penny'yi şunun karşılığında verdi..."

Ani bir hareketle elini ileri doğru uzatarak avucunu açtı. Avucunda edebi değeri olmayan o işsizlikle ilgili şiir vardı.

Kadının yüzündeki ıstıraba bir kez bakmak bile yeterliydi durumu anlamak için.

"Oyun bitti Martha, gördüğün gibi biliyorum. Artık bana her şeyi anlatabilirsin."

Kadın hemen oracıktaki bir sandalyeye çöktü gözyaşları sel gibi yüzünden aşağı boşaldı.

"Bu doğru zil tam olarak çalmadı, aslına bakarsanız çalıp çalmadığından emin olamadım, en iyisi gidip bakmak diye düşündüm. O tam kafasına vurduğu anda kapıdaydım, beş sterlinlik rulo, hanımefendinin tam önünde masanın üstünde duruyordu –ona bunu yaptıran da bu olmalı– ve onu içeri alan hanımefendinin kendisi olduğu için hanımefendinin evde yalnız olduğunu düşünmesi. Bağıramadım bile. Kalakalmıştım, sonra döndü. Gördüm onu, o benim oğlumdu..."

"O her zaman kötü bir çocuk olmuştur. Elime geçen tüm parayı her zaman oğluma vermeye çalıştım. İki kez hapse girdi. O gece de beni görmeye gelmiş olmalı. Hiç kuşkusuz Bayan Crabtree, kapıya bakmadığımı görünce kendisi açmış. Oğlan da panikleyip ona işsizlikle ilgili el ilanlarından birini uzatmıştır. Size hanımefendinin yardımsever bir insan olduğunu söylemiştim. İçeri girmesini istemiştir ve bir altı penny vermiş olmalı. Bütün bu süre boyunca da beş sterlinlik rulo masanın üstünde duruyordu herhalde, ona para üstünü verdikten sonra kaldırmıştır sanırım. Sonra şeytana uydu ve eline geçen ağır cismi hanımefendinin kafasına indirdi."

"Peki ya sonra?"

"Ah efendim, ne yapabilirdim ki? O benim kanımdan, canımdan. Babası da kötüydü –oğlum da ona çekmiş– ama sonuç olarak benim oğlum. Hemen evden çıkardım, mutfağa döndüm ve her zamanki gibi tam zamanında akşam yemeğini hazır etmeye koyuldum. Bunu yapmış olmam çok kötü, değil mi? Bana soru sorduğunuzda da size yalan söylememeye çalıştım ama..."

Sir Edward ayağa kalktı.

"Zavallı kadın," dedi duyarlı bir sesle. "Sizin adınıza çok üzgünüm. Yine de yasaların gereği yapılacaktır, bunu biliyorsunuz değil mi?"

"O ülke dışına kaçtı efendim. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Eğer öyleyse idamdan kurtulmak için bir şansı olabilir, ama emin değilim. Şimdi lütfen bana Bayan Magdalen'i gönderir misiniz?"

"Ah Sir Edward. Muhteşem bir insansınız, gerçekten olağanüstüsünüz," dedi Magdelen kısaca olanları dinledikten sonra. "Hepimizi kurtardınız. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Sir Edward, ona gülümseyerek sevgiliyle elini okşadı.

"Bir dahaki sefere bir dosta ihtiyacınız olduğunda..." dedi.

"Doğruca size geleceğim."

Yaşlı adam panikle haykırdı.

"Hayır, hayır, bunu asla yapmanızı istemiyorum. Daha genç birine gitmelisiniz."

Ustalıkla minnettarlıklarını ifade etmek isteyen ev halkından kendini kurtarıp bir taksiye bindi ve rahat bir soluk aldı.

On yedi yaşın duru saflığı ve cazibesi bile gözünde değildi o anda.

Hiçbir şey kriminoloji konusunda iyi düzenlenmiş bir kütüphane kadar cazip olamazdı onun için.

Taksi Queen Anne Close'a doğru girdi.

Onun çıkmazına.

EDWARD ROBINSON'UN ÇAPKINLIĞI

I

"Kollarını bir anda ileri doğru uzatan Bill, genç kızın ayaklarını yerden kesti ve onu göğsüne bastırdı. Genç kız derin derin iç çektikten sonra dudaklarını genç adamın dudaklarına değdirdi, düşlerinde bile görmediği bir öpüşmeydi bu..."

Bay Edward Robinson *Aşk Kralsa* adlı kitabı iç çekerek yanına bıraktıktan sonra metronun penceresinden dışarıyı seyretmeye başladı. Stamford Brook'tan geçiyorlardı. Edward Robinson, Bill'i düşünüyordu. Bill, ünlü kadın romancının olağanüstü fit ve sağlıklı kahramanının adıydı. Edward, onun kaslarına, sert, haşin görünümüne ve tutkulu ilişkilerine imreniyordu. Yeniden kitabı aldı ve gururlu Marchesa Bianca'nın tasvirini okudu (dudaklarını bırakan kadın) öylesine büyüleyici bir güzelliği ve öylesine karşı konulamaz bir çekiciliği vardı ki en güçlü erkekler bile onun aşkından deliye dönüyor, çaresizce ve tüm direnme güçlerini kaybetmiş bir halde önünde diz çöküyor, bu güzelliğe teslim oluyorlardı.

"Tabii," dedi Edward kendi kendine. "Tabii bütün bunlar boş laflar, hepsi masal. Hepsi saçma. Yine de acaba..."

Hüzünlü gözlerle ve özlemle etrafını süzdü. Acaba gerçekten böylesine romantik ve macera dolu bir dünya var mıydı gerçek yaşamda? Kadınların güzellikleriyle erkekleri büyüledikleri? Kişiyi bir alev gibi saran, yakıp tutuşturan aşkların yaşandığı?

Edward, "Ama gerçek yaşam bu işte," diye mırıldandı. "Bütün bu adamlar gibi ben de bu yaşantıyı sürdürmeliyim."

Gençti, kendini şanslı bir adam da sayabilirdi. Çok iyi bir işi vardı, gelişmekte olan büyük bir şirketler grubunda kâtip olarak çalışıyordu. Sağlığı iyiydi, bakması gereken birisi yoktu ve Maud ile de nişanlıydı.

Ancak Maud'u düşündükçe içi kararıyordu. Kabul etmek istemese de Maud'dan korkuyordu. Onu sevmişti –evet– ilk karşılaştıklarında onun ucuz dört penny'lik bluzunun arka tarafından görünen beyaz boynuna nasıl hayran olduğunu hâlâ anımsıyordu. Sinemada arkasına oturmuştu. Sinemaya birlikte gittiği arkadaşı onu tanıyordu ve onları tanıştırmıştı. Maud'un üstün nitelikleri olduğundan hiç şüphe yoktu. Güzeldi, akıllıydı, fazlasıyla hanımefendiydi ve her zaman her konuda haklıydı. Herkesin ideal bir eş olacağını söylediği tipte bir genç kızdı.

Edward, Marchesa Bianca gibi birinin ideal eş olup olmayacağını merak ediyordu. Aslında bir şekilde bu konuda şüphesi vardı. Onu kırmızı dudakları ve insanın aklını başından alan vücuduyla, cinsel güç sembolü, yiğit Bill'in düğmesini dikerken düşünemiyordu bile. Hayır Bianca yalnızca romantik bir aşk romanının kahramanıydı ve gerçek olamazdı.

O ve Maud birlikte mutlu olacaklardı. O, kadar aklı başındaydı ki...

Ancak yine de genç kızın bu denli düzgün, sağduyulu –hatta katı– olmamasını dilerdi. Onun biraz "ateşli ve cilveli" olmasını belki de...

Maud'u bundan alıkoyan aslında sağduyulu ve öngörülü olmasıydı. Aklı başında biriydi. Edward da sağduyulu ve öngörülü bir insandı, ama bazen – örneğin o bu Noel'de evlenmek istiyordu. Bunu Maud'a da

söylemişti. Ancak genç kız biraz daha beklemenin daha doğru olacağını belirtmişti, bir ya da iki yıl. Maaşı yüksek değildi. Bir defasında da ona pahalı bir yüzük armağan etmek istemiş, ama genç kız dehşete kapılarak onu hemen geri vermesini ve daha ucuz bir yüzük almasını söylemişti. Nitelikleri gerçekten kusursuzdu, lakin Edward'ın bazen onun erdemlerinin daha az, kusurlarının daha fazla olmasını istediği bile oluyordu. Erdemlerine verdiği tepki onu çılgınca eylemlere sürüklüyordu.

Örneğin... Yüzü suçluluk duygusuyla hafifçe kızardı. Maud'a anlatmalıydı bunu, hem de hemen anlatmalıydı. Bu sır, bu gizli günahı onu tuhaf davranışlara sürüklüyordu. Ertesi gün üç günlük Noel tatilinin ilk günüydü. Maud onlara giderek o günü ailesiyle birlikte geçirmelerini önermişti. O ise aptalca bir davranışla, hatta onun şüphesini uyandıracak bir beceriksizlikle bundan kurtulmaya çalışmış, önceden taşrada yaşayan bir dostuna Noel'i onunla birlikte geçirmeye söz verdiğine ilişkin uzun bir öykü anlatmıştı.

Aslında taşrada akrabası filan yoktu. Gizli günahı da bu yalandı işte.

Birkaç ay önce, Edward Robinson birkaç yüz bin genç adamla birlikte haftalık gazetelerden birinin düzenlediği bir yarışmaya katılmıştı. Yarışmada on iki kız isminin popülerlik derecesine göre sıralanması gerekiyordu. Edward'ın olağanüstü parlak bir fikri vardı. Kendi tercihlerinin yanlış olacağından emindi, benzer birçok yarışmada buna tanık olmuştu. Önce on iki ismi kendi değerlendirmesine göre sıralamış, sonra bunları bir en tepeden bir en alttan alarak bir kez daha sıralamıştı.

Sonuçlar açıklandığında Edward on ikide sekiz bilmiş ve 500 sterlinle ödüllendirilmişti. Bu sonuç başlı başına bir şans olarak nitelendirilebilirdi ama Edward inatla bunun kendi "sisteminin" başarısı olduğunu düşünüyordu.

Şimdi sıra bu 500 sterlin ile ne yapacağındaydı? Maud'un ne diyeceğini çok iyi biliyordu. "Yatırım yap, biriktir. Gelecek için ufak ufak da olsa bir birikimimiz olsun." Onun haklı olduğunu biliyordu. Ancak bir yarışmadan para kazanmak farklı bir duyguydu.

Eğer bu para ona miras olarak kalmış olsa Edward hiç düşünmeden tahvil ya da bono alırdı. Ancak yalnızca kalem oynatarak tamamen şans eseri kazanılan bir paranın küçük bir çocuğa verilen harçlıktan hiçbir farkı yoktu, tamamen kişiye özeldi ve istenildiği şekilde harcanabilirdi.

Her gün işe giderken önünden geçtiği, zenginlere özgü mağazada gördüğü, uzun parlak burunlu, küçük iki kişilik, üzerindeki etikette 465 sterlin yazan arabayı almak onun için hep ulaşılamaz bir düş olmuştu.

"Eğer zengin olsaydım," diyordu Edward mağazanın önünden her geçişinde. "Eğer zengin olsam seni alırdım."

Şimdi artık o güce sahipti –evet zengin değildi– ama en azından bu düşünü gerçekleştirebilecek paraya sahipti. Bu parayı ödemeyi göze aldığı anda o araba, o parlak sevimli şey onun olacaktı.

Maud'a bu paradan bahsetmek istemişti. Bir anlatsa kendini her tür yoldan çıkmaya karşı garanti altına almış olacaktı. Maud'un yüzündeki dehşet ve hoşnutsuzluk karşısında asla çılgınlık yapacak cesareti bulamayacaktı. Ancak bu kararını değiştiren yine Maud'un kendisi oldu. Onu sinemaya götürmüş, salondaki en iyi koltukları almıştı. Maud ise ona nazikçe ama kararlılıkla bu davranışının yanlış olduğunu savurganlık yaptığını iki kırk penny yerine üç altı ödemenin doğru olmadığını, her iki yerden de filmin aynı şekilde izlendiğini söylemişti.

Edward, onun bu yaklaşımını sessizlikle karşıladı. Maud ise onu etkileyebildiğini görmekten mutluydu. Edward'ın bu savurgan tutumunu sürdürmesine izin verilemezdi. Onu seviyordu, ama bu konularda zayıf olduğunun farkındaydı, onu doğru yolu bulacağı şekilde etkile-

meyi görev sayıyordu. Solucandan farksız tavırlarını memnuniyetle izliyordu.

Edward gerçekten de solucandan farksızdı. Aynen solucanlar gibi kıvraktı. Maud'un sözlerine kırılmıştı, bir şey söylememişti, ama o anda o arabayı almaya da karar vermişti.

"Kahretsin," dedi kendi kendine. "Yaşamımda bir kez olsun kendi istediğimi yapacağım. Maud istediği kadar kızabilir."

Gerçekten de hemen ertesi sabah içindeki lordlara yakışır ürünlerin parlak emaye boyalarının ayna kaplı duvarlara yansıyıp göz kamaştırdığı, metal kısımlarının ise pırıl pırıl parladığı camdan bir sarayı andıran mağazaya kadar yürüdü. Kendisini bile şaşırtan bir rahatlıkla arabasını satın aldı. İnanılır gibi değildi, ama şu dünyada araba satın almaktan daha kolay bir şey yoktu.

Arabayı almasının üzerinden dört gün geçmişti. Arabasıyla etrafta dolaşmıştı, dışardan her ne kadar sakin görünse de içi kaynıyor, büyük bir sevinç hissediyordu. Maud'a ise hiçbir şey söylememişti. Dört gün süreyle öğlen yemeği saatinde bu sevimli nesneyi kullanma dersleri almıştı. İyi bir öğrenciydi.

Ertesi gün Noel'di ve arabasıyla şehir dışına kırlara gidecekti. Ona yalan söylemişti ve gerekirse yine söyleyecekti. Bu yeni uzun burunlu, parlak şey onu ruhen ve bedenen esir almıştı. Uzun zamandır özlem duyduğu ve asla ulaşamadığı her şeyin, romantizmin, maceranın kısaca her şeyin yerini almıştı sevgili arabası. Ertesi gün ise o ve sevgilisi birlikte yola çıkacaklardı. Sert ve soğuk havadan hızla geçecek, Londra'nın karmaşasını ve sıkıntısını geride bırakacak, yeni, temiz ufuklara açılacaklardı...

Edward o anda, kendisi bilmese bile, şair olmaya o kadar yakındı ki...

Yarın...

Elindeki kitaba bakarak –*Aşk Kralsa*– güldü ve kitabı cebine soktu. Araba, Marchesa Bianca'nın kırmızı dudakları ve Bill'in büyüleyici cesareti, hepsi birbirine girmişti.

Yarın...

Havadan bir şeyler bekleyenler için kötü sayılabilecek hava koşulları Edward'ın umurunda değildi, hatta onun için elverişli bile sayılabilirdi. Bu hava ona düşlerindeki günü armağan ediyordu, pırıl pırıl parlayan donmuş zemin, masmavi bir gökyüzü ve çuhaçiçeği sarısı güneş.

Böylece büyük bir macera hevesi ve çılgınca bir cesaretle Edward Londra'nın dışına çıktı. Hyde Park'ın köşesinde sorun, Putney Köprüsü'nde ise beklenmedik bir aksilik yaşadıysa da bunlar genellikle vitesin geçmemesinden, frenlerin tam kavramamasından ve diğer araçların sürücülerinin ağızlarına geldiği şekilde küfretmekten çekinmemelerinden kaynaklanıyordu. Bir acemi olarak hiç de kötü araba kullanmadığını düşünüyordu ve böylece bir süre sonra araba meraklılarının gerçek sürüş keyfini yaşadıklarını söyledikleri geniş yollardan birine çıktı. O gün yolun bu kısmında pek sıkışıklık yoktu. Edward arabasını sürdü sürdü, bembeyaz soğuk bir dünyada hız yapmanın, bu pırıl pırıl parlayan araca sahip olmanın coşkusunu yaşadı.

Çılgın bir gündü, öğlen yemeği için eski tip bir handa mola verdi. Sonra bir başkasında da kahve içmek için durdu. Sonra eve doğru döndü, yeniden Londra'ya, Maud'da, kaçınılmaz açıklamalara, suçlanmalara geri dönüştü bu...

İç çekerek kendini bu düşüncelerden sıyırmaya çalıştı. Yarın bunlarla ilgilenecekti. Ama önünde uzun bir gün vardı. Bundan daha güzel ne olabilirdi? Karanlığın içinde önündeki yolu gündüz gibi aydınlatan farlarla süzülmek... Bu her şeyden güzel, her şeyden iyiydi.

Akşam yemeği için bir yerde duracak zamanı olmadığına karar verdi. Karanlığın içinde araba kullanmak çok özel, dikkat isteyen bir şeydi. Londra'ya geri dönmek düşündüğünden de daha uzun sürmüş-

tü. Hinhead'den geçip Devil's Punch Bowl'a[1] ulaştığında saat sekizdi. Mehtap vardı ve iki gün önce yağan kar henüz erimemişti.

Arabayı durdurdu ve etrafına baktı. Gece yarısına kadar Londra'ya dönmese ne olurdu? Bu güzelliklerden bir an önce kendini koparıp dönmeye hiç niyeti yoktu.

Arabadan indi ve doğal amfitiyatronun kenarına yaklaştı. Hemen yanında kıvrıla kıvrıla aşağı inen bir yol vardı. Edward dayanamayarak yola koyuldu. Sonraki yarım saati başıboş bir şekilde karlar arasında yürüyerek geçirdi. Böyle bir şeyi hayal bile etmemişti yaşamı boyunca. Ve bu ona, yukarıdaki yolda sadık bir biçimde bekleyen parlak dostunun armağanıydı.

Yeniden yukarı tırmandı, arabaya bindi ve arabayı hareket ettirdi. Hâlâ şiirsellikten yoksun, tekdüze bir yaşamın içinde insanın belki de bir kez karşılaşabileceği bu büyüleyici dingin güzelliğin sarhoşluğu içindeydi.

Sonra, birden iç çekerek kendine geldi. Elini günün başlangıcında atkısını yerleştirdiği yan cebe uzattı.

Ama atkı orada değildi. Yan cep boştu. Hayır tam olarak boş değildi –sert ve keskin bir şey vardı– aynen çakıl taşı gibi bir şey.

Edward elini yan cebin biraz daha derinine daldırdı. Bir an sonra bilincini kaybetmiş bir insan gibi boş boş bakıyordu çevresine. Elinde tuttuğu, parmaklarından aşağı sarkan nesne ay ışığında yüzlerce yıldız bir araya gelmişçesine pırıldıyor, alev alev yanıyordu. Bu elmas bir gerdanlıktı.

Edward gözlerini gerdanlıktan ayıramadan baktı, baktı. Yanılması olanaksızdı. Binlerce sterlin değerindeki elmas gerdanlık (taşların hemen hepsi nohut büyüklüğündeydi) öylesine arabanın yan cebine sokuşturulmuştu.

(1) Şeytanın punch kâsesi. Hinhead köyü yakınındaki doğal amfitiyatro ve kayalık arazinin oluşturduğu olağanüstü güzellikteki alan. Tarihle dolu bu mekân, pek çok yazara ilham kaynağı olmuştur ve yerel efsanelerde anılmaktadır.

İyi de bunu oraya koyan kimdi? Şehirden hareket ettiğinde büyük olasılıkla orada yoktu. Karlar arasında yürüdüğü sırada biri gelip çaresizce onu oraya bırakmış olmalıydı. İyi de neden? Neden bunun için onun arabasını seçmişti? Gerdanlığın sahibi hata mı yapmıştı? Yoksa bu –bu olabilirdi– çalıntı bir gerdanlık mıydı?

Tam kafasının içinde bu olasılıklar adeta dans ettiği sırada Edward birden kaskatı kesilerek donup kaldı. Sırtından aşağı soğuk terler boşaldı. Bu onun arabası değildi.

Çok benzediği kesindi. Aynı parlak kırmızı gövde –aynen Marchesa Bianca'nın dudakları gibi– aynı uzun ve parıldayan burun, ne var ki Edward'ın kendi arabası olmadığını anlaması hiç zor olmadı. Bunun için yüzlerce küçük işaret vardı. Arabanın yenilikten kaynaklanan parlaklığı yer yer bozulmuştu, belli belirsiz ufak çizikler, yıpranma ve aşınma izleri. Bu durumda...

Edward daha fazla düşünmeden hemen geri dönmeye girişti. Ancak dönmek onun başarılı olabildiği bir nokta değildi. Vitesi geriye takmasıyla birlikte kafası karıştı ve direksiyonu yanlış yöne kırdı. Sık sık gazla freni birbirine karıştırdı ve bunun sonucu da hiç hoş olmadı tabii. Bir türlü doğru yöne gidemedi. Ama sonuçta başardı ve araba homurdanarak yeniden tepeye tırmanmaya başladı.

Edward arabasını park ettiği noktadan biraz uzakta ikinci bir arabanın daha olduğunu anımsıyordu. O sırada buna dikkat etmemişti. Yürüyüşten dönerken aşağı indiği yoldan farklı bir yol izlemişti. Bu ikinci yol onu doğruca kendi arabasından daha arkada bir noktaya çıkarmıştı. Diğer araba olmalıydı.

Yaklaşık on dakika kadar sonra arabasını park ettiği noktadaydı. Ancak burada yolun kenarında araba filan yoktu. Sahibi her kimse Edward'ın arabasını almış olmalıydı, kim bilir belki o da bu benzerlikten dolayı yanılmıştı.

Edward elmas gerdanlığı cebinden çıkararak parmaklarının arasında gezdirdi.

Şimdi ne yapmalıydı? En yakın polis merkezine mi gitmeliydi? Yaşadıklarını anlatmak, gerdanlığı teslim etmek ve kendi arabasının plakasını bildirmek, yapması gereken bu muydu acaba?

Bu arada arabasının plakası neydi? Edward düşündü, düşündü, ancak kesinlikle anımsayamıyordu. Birden büyük bir duygusal çöküntü hissetti. Ürperdi. Polise gitmiş olsa kendini aptal durumuna düşürecekti. Plakada bir sekiz rakamı vardı, tek anımsayabildiği buydu. Tabii ki bunun pek önemi yoktu, sonuçta plaka... Çaresizlik içinde elmaslara baktı. Ya onun arabayı ve elmasları çaldığını düşünürlerse –oh hayır, öyle düşünmezlerdi– iyi de ya düşünürlerse... Sonuçta nasıl olur da aklı başında, sağduyulu biri böylesine değerli bir elmas gerdanlığın bir arabanın yan cebine bırakıldığına inanabilirdi ki?

Edward arabadan indi ve arkasına geçti. Plakası XR10061 idi. Bu onun arabasının plakası olmadığı gibi hiçbir şey çağrıştırmıyordu da. Sonra sistematik bir şekilde içini araştırmaya başladı. Elmas gerdanlığı bulduğu cepte aradığı şeyi buldu, kurşun kalemle birkaç satır karalanmış ufak bir kâğıt... Sokak lambasının ışığında kâğıtta yazanları kolayca okudu.

"*Benimle Greane Köyü, Salter's Yolu'nun köşesinde, saat onda buluş.*"

Greane adını anımsıyordu. O gün sabahın erken saatlerinde yoldaki trafik tabelasında görmüştü. Greane denilen o köye gidecek, Salter's Yolu'nu bulacak, bu notu yazan kişiyle buluşacak ve ona durumu anlatacaktı. Bunu yapmak polise gidip aptal durumuna düşmekten çok daha iyiydi.

Yola koyulduğunda neşeli bile sayılabilirdi. Sonuçta bu da bir maceraydı. Her gün yaşanan sıradan bir durum değildi. Elmas gerdanlık da bunu daha heyecanlı ve gizemli hale getiriyordu.

Greane'ı bulmakta zorlanmadı, Salter's Yolu'nu bulmak daha da zor oldu, ama iki evin kapısını çalıp sorduktan sonra bunu da başardı.

Sonuçta buluşma saatinden birkaç dakika önce Salter's Yolu'na sapması gereken dar yola girmiş, ağır ağır ilerliyordu. Sonunda sola doğru keskin bir dönemeci döndü ve durdu. Aynı anda karanlıkların arasından biri çıktı.

"Nihayet!" diye bağırdı genç bir kız. "Nerede kaldın?"

Kız konuşurken tam sokak lambasının altına gelmişti. Edward'ın bir an soluğu kesildi. Hayatı boyunca gördüğü en güzel kadındı.

Çok gençti, karanlık bir gece kadar siyah saçları ve olağanüstü güzellikte kırmızı dudakları vardı. Üzerindeki kalın, geniş pelerini geriye doğru savurmasıyla birlikte giydiği muhteşem gece elbisesi ortaya çıktı, kusursuz vücudunun tüm hatlarını gösteren kırmızı bir balık tuvalet... Boynuna ise çok ender ve pahalı olduğu hemen anlaşılan bir dizi inci takmıştı.

Kız birden şaşırıp kaldı.

"Nasıl yani?" diye haykırdı. "Sen Gerald değilsin?"

Edward hemen, "Evet," dedi. "İzin verirseniz açıklayayım." Cebinden elmas gerdanlığı çıkararak genç kıza uzattı. "Benim adım Edward ve..."

Ama daha fazlasını açıklayamadı.

Kız el çırparak sözünü kesti.

"Edward, tabii ya! Çok sevindim. Jimmy aptalı bana telefonda arabayla Gerald'ı göndereceğini söylemişti. Buraya gelmen çok sportmence bir davranış. Seni görmek için ölüyordum. Düşünsene, altı yaşımdan beri hiç görüşmedik. Gerdanlığı sağlam bir şekilde getirdiğini görüyorum. Ama onu hemen cebine sok. Köy polisi her an gelip görebilir. Bırr, hava çok soğuk, buz gibi! İzin ver içeri gireyim."

Edward aynen bir düşteymişçesine kapıyı açtı, kız hemen yanına atladı. Kızın kürkü bir an yanağına süründü, yağmur sonrası menekşelerin kokusunu anımsatan seçkin parfümü burnuna doldu.

Ne bir planı vardı, ne de bir şey düşünebiliyordu. Bir anda, bilinçli bir şekilde istemeden, kendini çılgınca bir maceranın içinde bulmuştu. Kız ona, Edward diye hitap etmişti – sözü geçen Edward olmasa ne fark ederdi ki? Nasıl olsa kız kısa bir süre sonra bunu fark edecekti. O zamana kadar kendini bu oyunun akışına bırakacaktı. Arabayı vitese aldı, gaza bastı ve yola koyuldular.

Kız birden güldü. Gülüşü de kendisi kadar çarpıcıydı.

"Arabalar konusunda pek bilgin olmadığı hemen anlaşılıyor," dedi. "Sanırım orada bunlardan pek yok."

Edward acaba orada derken nereyi kastediyor, diye düşünüyordu. Yüksek sesle, "Pek yok," dedi.

Kız, "İzin verirsen arabayı ben kullanayım," dedi. "Anayola çıkana dek bu yollarda araba kullanmak bir hayli zor."

Edward memnuniyetle yerini verdi.

Birden olağanüstü bir hızla gecenin karanlığını yarıp ilerlemeye başladılar. Edward bu pervasızlık karşısında belli etmese de dehşete düşmüştü.

"Hız yapmayı severim. Ya sen? Biliyor musun, Gerald'a hiç benzemiyorsun. Hiç kimse sizin kardeş olduğunuza inanmaz. Sen asla benim tahmin ettiğim gibi değilsin."

"Sanırım son derece sıradan bir insanım. Konu bu değil mi?"

"Sıradan değil, değişik. Seni tam olarak çözemedim. Bu arada Jimmy nasıl. Sanırım canı çok sıkkındır."

"Yoo, Jimmy çok iyi."

"Bunu söylemek kolay, insanın ayağının burkulması hiç kolay değil. Neler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu konuda kesinlikle karanlıktayım. Beni aydınlatırsan sevinirim."

"Ah, her şey bir düşten farksızdı aslında. Jimmy ön kapıya gitti, kız elbiseleri giymişti. Ona bir iki dakika verdim sonra pencereye tır-

mandım. Agnes Larella'nın hizmetçisi oradaydı, Agnes'in elbiselerini ve mücevherlerini, filan topluyordu. Sonra merdivenlerin aşağısında büyük bir gürültü oldu, çığlıklar, feryatlar duyuldu. Herkes yangın var diye bağırıyordu. Hizmetçi kız hızla dışarı kaçtı, içeri atladım, gerdanlığı aldım, büyük bir hızla yeniden dışarı fırlayarak bahçeden geçtim ve Punch Bowl'a döndüm. Gerdanlığı ve notu geçerken arabanın yan cebine sakladım. Sonra otelde Louise'e katıldım ve kar botlarımı değiştirdim tabii. Benim için kusursuz bir tanık. Dışarı çıktığımdan bile haberi yoktu."

"Peki ya Jimmy?"

"Sen, onun hakkında benden çok daha fazlasını biliyorsun."

Edward kayıtsızca, "O bana hiçbir şey anlatmadı," dedi.

"O mu, bir şekilde ayağı üzerindeki paçavralara takılmış ve burkulmuş. Onu arabaya taşımışlar ve Larella'nın şoförü eve bırakmış. Çok ilginç bir düşünsene ya şoför elini arabanın yan cebine soksaydı."

Edward da onunla birlikte güldü, ama kafası çok meşguldü. Şimdi durumu biraz olsun anlıyordu. Larella ismi ona tanıdık geliyordu ve bu isim onda zenginlik sözcüğünü çağrıştırıyordu. Bu kız ve Jimmy adında biri –ki onu asla tanımıyor, bilmiyordu– birlikte gerdanlığı çalmayı planlamış ve bunu başarmışlardı. Jimmy burkulan bileği ve yanında Larella'nın şoförüyle kıza telefon etmeden önce arabanın yan cebine bakmayı başaramamıştı, herhalde bunu yapmayı istememişti de. Ancak bu bilinmeyen "Gerald'ın" ilk fırsatta bunu yapacağında hiç şüphe yoktu. Bunu yaptığı anda da bulacağı Edward'ın atkısı olacaktı.

"Çok iyi gidiyor," dedi kız heyecanla.

O sırada yanlarından tramvay geçti. Londra'nın kenar mahallelerindeydiler. Trafik sıkışıklığına girip girip çıkıyorlardı. Edward'ın yüreği ağzındaydı. Kız olağanüstü bir sürücüydü, ama çok fazla risk alıyordu!

On beş dakika içinde buz gibi soğuk ve ıssız bir meydanda görkemli bir evin önünde durdular.

"Ritson'a gitmeden önce giysilerimizi burada değiştirebiliriz," dedi kız.

"Ritson mu?" diye haykırdı Edward şaşkınlıkla. Londra'nın bu çok ünlü ve pahalı gece kulübünün adı bile onda saygıyla karışık bir dehşet uyandırmaya yetmişti.

"Evet, Gerald sana söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi," dedi Edward sıkıntıyla. "Peki ya giysilerim?"

Kız kaşlarını çattı.

"Sana *bir şey* anlatmadılar mı? Uygun bir şeyler buluruz. Bir şekilde bu işin altından kalkmamız gerekiyor."

Onlara kapıyı düzgün giyimli ve saygılı bir uşak açtı. İçeri girmeleri için yana çekildi.

"Bay Gerald Champneys sizi telefonla aradılar. Sizinle konuşması gerektiğini belirtti ama mesaj bırakmadı."

Onunla konuşmak istediğinden eminim, diye düşündü Edward içinden. Her neyse, şimdi en azından adımı tam olarak biliyorum. Edward Champneys. İyi de bu kız kimdi? Ona lady diye hitap ediyorlardı. Neden gerdanlığı çalmak istemişti ki? Briç borçları için mi?"

Son zamanlarda okuduğu *romanlarda* öykünün güzel ve çekici kahramanı hep briç borçları yüzünden çaresizliğe düşüyor ve suç işliyordu.

Edward görkemli uşak tarafından evin diğer bir bölümüne götürüldü ve yumuşak tavırlı bir valeye teslim edildi. Yarım saat sonra yeniden evin antresindeydi, ama bu kez üzerine tıpatıp oturan son derece şık ve ünlü bir terzinin elinden çıktığı hemen anlaşılan geceye uygun bir takım elbiseyle.

Tanrım! Ne geceydi!

Arabaya binip ünlü Ritson'a gittiler. Genel olarak Edward'ın Ritson'la ilgili tek bildiği buradaki şu ya da bu kişiyle ilgili olarak okuduğu skandal haberlerle sınırlıydı. Öyle ya da böyle Ritson'a uğrayan, asla tanımadığı yalnızca ismini bildiği kişilere ilişkin magazin haberleriydi bunlar. Dolayısıyla o andaki tek korkusu tanınmak değil gerçek Edward Champney'in karşısına çıkmasıydı. Ancak gerçek Edward Champney'in büyük olasılıkla yıllar önce yurtdışına gitmiş olduğu düşüncesiyle teselli buldu, rahatladı.

Duvarın dibindeki bir masaya oturup kokteyllerini yudumlamaya başladılar. Kokteyl! Basit ve sıradan Edward için hızlı yaşamın sembolüydü. Kız birden omuzlarını örten muhteşem, işlemeli bir şalı yana atıp ayağa kalktı.

"Haydi, dans edelim."

Edward'ın kusursuz yapabildiği bir şey varsa o da dans etmekti. O ve Maud dans salonunda piste çıktıklarında ışıklar onların üzerine yönelir, birçokları da hayranlıkla onları izlerlerdi.

"Ah neredeyse unutuyordum," dedi kız birden. "Gerdanlık?"

Elini uzattı. Şaşkınlık içindeki Edward gerdanlığı cebinden çıkararak kıza uzattı. Kızın gerdanlığı alıp boynuna takmaktaki soğukkanlılığı Edward'ı daha da şaşırttı.

"Evet, şimdi artık dans edebiliriz," dedi kız yumuşak, tatlı bir sesle.

Ve dans ettiler. Ritson'da o anda onların dansından daha kusursuz bir şey yoktu.

Oldukça uzun bir sürenin ardından masalarına dönerken hovarda görünümlü, yaşlı bir beyefendi gülerek Edward'ın yanındaki kıza yaklaştı.

"Ah –Lady Noreen– dans ve siz, her zaman dans, dans! Evet, evet. Yüzbaşı Folliot bu gece buradalar mı?"

"Jimmy bir kaza geçirdi, bileğini burktu."

"Ne diyorsunuz? Bu nasıl oldu?"

"Ayrıntıları bilmiyorum."

Kız gülerek yaşlı adamın yanından uzaklaştı.

Edward da onu izledi. Başı dönüyordu. Şimdi artık biliyordu. Bu kız Lady Noreen Elliot, ünlü Lady Noreen'in ta kendisiydi, İngiltere'nin en çok konuşulan kızı. Güzelliği, cesareti dillere destandı, Parlak Gençler adlı bir kuruluşun da lideriydi. Kraliyet Süvari Birliği Soylular Bölüğü'nden Yüzbaşı James Folliot, V. C. ile yakın tarihte nişanlandığı tüm gazetelerin manşetlerinde yer almıştı.

Hâlâ gerdanlığın onda olmasına bir anlam veremiyordu. Bunu öğrenmek için kendini ele verme riskini göze alması gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı.

Yeniden oturduklarında bu konuya değindi.

"İyi de neden, Noreen? Bana nedenini açıklar mısın?"

Kız dalgın dalgın gülümsedi, gözleri çok uzaklara dalıp gitmişti, hâlâ dansın büyüsüne kapılmış gibiydi.

"Sanırım senin için bunu anlamak çok zor. İnsan hep aynı şeyleri yaşamaktan bıkıyor eninde sonunda, hep aynı. Hazine avı oyunu da başlangıçta çok ilginç ve hoş olabiliyor, ama insan sonunda buna da her şey gibi alışıyor. "Soygun" fikri benimdi. Elli sterlin koyuyorsun ve iddiaya giriyorsun. Bu üçüncü iddia. Jimmy ve ben Agnes Larella'yı soyduk. Kurallar şöyle. Soygunun üç gün içinde yapılması ve ganimetin en az bir saat topluma açık bir yerde kullanılması gerekiyor. Aksi takdirde iddiayı kaybediyorsun ve yüz sterlin ödüyorsun. Jimmy'nin bileğini burkması büyük şanssızlık, ama iddiayı kazanmayı başaracağız."

"Anlıyorum," diyen Edward derin bir soluk aldı. "Anlıyorum."

Noreen birden ayağa kalktı, şalına sarındı.

"Beni arabanla bir yerlere götür. Rıhtıma ya da doklara, heyecanlı ve ürkütücü bir yere. Bir dakika..." Elini boynunun arkasına götürerek klipsi açtı, boynundaki gerdanlığı çıkardı. "Sende kalsın. Gerdanlık için öldürülmek istemiyorum."

Ritson'dan birlikte çıktılar. Araba karanlık ve dar bir yan sokakta duruyordu. Tam köşeyi dönecekleri anda başka bir araba kaldırımın kenarına yaklaştı ve genç bir adam arabadan dışarı atladı.

"Tanrıya şükür, seni buldum Noreen," diye bağırdı heyecanla genç adam. "Kıyamet kopacak. Sersem Jimmy yanlış arabayı almış. Tanrı bilir şu anda elmaslar nerede? Başımız büyük dertte, bunun sonu kötü olacak."

Noreen şaşkınlık içinde ona baktı.

"Ne diyorsun sen –elmaslar bizde, onları aldık– en azından Edward aldı."

"Edward mı?"

"Evet." Başıyla hemen yanında duran adamı işaret etti.

İşte şimdi başım gerçekten büyük dertte, diye düşündü Edward. Bire on bahse girerim ki bu sözde kardeşim olması gereken Gerald.

Genç adam, onu şaşkınlıkla süzdü.

"Ne diyorsun sen?" dedi genç adam ağır ağır. "Edward İskoçya'da."

"Oh!" diye çığlık atan genç kız Edward'ı dikkatle süzdü. Bir an yüzü bembeyaz oldu. "Oh!"

Sonra kendine geldi ve kısık sesle ekledi.

"Öyleyse sen... gerçek bir..."

Edward'ın durumu kavraması birkaç saniye sürdü. Kızın gözlerinde korku vardı, yoksa yanılıyor muydu, bu saygı, bir tür hayranlık olabilir miydi? Acaba açıklamalı mıydı? Yumuşamanın, dize gelmenin anlamı yoktu. Oyunu sonuna kadar oynayacaktı.

Saygıyla, törensel bir havada reverans yaptı.

Tam bir kibar soyguncu havasında...

"Bu güzel akşam için size çok teşekkür ederim Lady Noreen."

O anda gözü diğer adamın atladığı arabaya takıldı. Parlak kırmızı kaputuyla kendi arabasıydı bu. Onun arabası!

"Ve size iyi geceler dilerim."

Bir hamlede arabasına atladı ve gaza bastı. Araba ileri doğru atıldı. Gerald donup kalmıştı, ama kız çok daha atikti. Araba önlerinden geçerken hızla üzerine atıldı ve ön kaputa tutundu.

Araba savruldu, köşeye çarptı ve durdu. Hâlâ sıçramanın etkisiyle soluk soluğa olan Noreen elini Edward'ın koluna koydu.

"Onu bana vermelisin, lütfen onu bana ver. Onu Agnes Larella'ya geri vermeliyim. Biraz anlayışlı ol, sportmence davran, birlikte güzel bir gece geçirdik –dans ettik– arkadaş olduk. Onu bana vermeyecek misin? Bana?"

İnsanı güzelliğiyle büyüleyen, kendinden geçiren bir kadın. Demek böyle kadınlar da vardı...

Aslında Edward da bir an önce gerdanlıktan kurtulmak istiyordu. Bu karşısına çıkan çok büyük bir fırsattı. Tanrı'dan başka ne dileyebilirdi ki?

Gerdanlığı cebinden çıkardı ve kendine uzanan elin ortasına bıraktı.

"Evet, arkadaş olduk," dedi gülümseyerek.

"Ah!" Genç kızın gözleri parladı, ışıldadı.

Sonra şaşırtıcı bir biçimde başını Edward'a doğru eğdi. Edward onun başını tuttu, dudakları bir an yaklaştı...

Sonra kız birden arabadan aşağı atladı. Kırmızı araba büyük bir hızla ileri doğru atıldı.

Romantizm!

Macera!

II

Noel sabahı saat tam on ikide Edward Robinson, Clapham'daki bir evin küçük salonuna güleryüzle ve "iyi Noeller" dileyerek giriyordu.

Elindeki çobanpüsküllerini yeniden düzenlemeye çalışan Maud onu soğuk bir ifadeyle karşıladı.

"Arkadaşınla taşrada iyi bir gün geçirdin mi bari?" diye sordu.

Edward, "Bak canım, sana söylemek istediğim iki şey var," dedi. "Sana yalan söyledim. Bir yarışmaya katıldım ve 500 sterlin kazandım. O parayla bir araba satın aldım. Buna karşı çıkacağını bildiğim için sana söylemedim. Bu bir. Artık bir arabamız var ve bu konuda söylenebilecek başka bir şey yok. İkinci söylemek istediğime gelince, artık yıllarca beklemek gibi bir niyetim yok. Şu andaki koşullarım ve gelecekle ilgili beklentilerim hiç fena değil, seninle hemen önümüzdeki ay evlenmek istiyorum. Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Oh!" dedi Maud.

Bu –bu ustalıkla, büyük bir özgüvenle konuşan– Edward mıydı? Gerçekten o olabilir miydi?

Edward, "Evet, cevabın?" dedi. "Evet ya da hayır."

Maud, onu hayranlıkla süzdü. Gözlerinde saygı ve hayranlık vardı, sanki büyülenmiş gibi bakıyordu. Bu bakışlar bir an için Edward'ı da kendinden geçirdi, onu çileden çıkaran sabırlı anne bakışı yoktu artık karşısındaki gözlerde.

Lady Noreen de ona bir gece önce aynen böyle bakmıştı. Ancak Lady Noreen çok uzaklara, romantizm diyarına Marchesa Bianca ile el ele çekilip gitmişti. Ama bu gerçekti. Bu onun kadınıydı.

"Evet ya da hayır?" diye yineleyerek Maud'a bir adım daha yaklaştı.

"E-e-vet," diye kekeledi Maud. "Ama –ah– Edward, sana ne oldu böyle? Bugün çok farklısın."

"Evet," dedi Edward. "Yirmi dört saat için solucandan insana dönüştüm ve buna değdi de."

Aynen Süpermen Bill'in yapacağı şekilde Maud'u güçlü kollarıyla kavradı.

"Beni seviyor musun Maud? Bana beni sevdiğini söyle..."

"Oh Edward!" dedi Maud soluk soluğa. "Sana tapıyorum..."

KAZA

"...Söylüyorum sana –bu aynı kadın– bundan hiç şüphem yok."

Kaptan Haydock, arkadaşının istekli ve sabırsız yüzüne bakarak iç çekti. Evans'ın bu denli iyi niyetli ve coşkulu olmamasını diliyordu. Denizde geçirdiği uzun meslek yaşamı kaptana kendisini ilgilendirmeyen konulardan uzak durmayı öğretmişti. Emekli Cinayet Masası Müfettişi Evans'ın yaşam felsefesi ise ondan çok farklıydı.

"Alınan bilgi üzerine hemen harekete geçmek..." geçmişte onun yaşam düsturu olmuş ve geçen yıllarla birlikte bu ilke gelişerek bilgiyi kendin bul boyutuna ulaşmıştı. Müfettiş Evans çok zeki, uyanık bir polisti ve aldığı terfileri kesinlikle hak etmişti. Polis teşkilatından emekli olmasına ve taşrada düşlerinin evinde yaşamaya başlamasına rağmen, profesyonel içgüdüleri hâlâ aktifti.

"Ben bir kez gördüğüm yüzü asla unutmam," diye belirtti ısrarla. "Bayan Anthony... evet, bu kesinlikle Bayan Anthony. Eğer sen Bayan Merrowdene diyorsan da, ben onu çok önceden tanıyorum."

Kaptan Haydock tedirgin olmuştu. Evans gibi Merrowdene'ler de onun en yakın komşularıydı ve Bayan Merrowdene'in eski bir *cause célèbre*'in[1] kahramanı olarak tanınması olasılığı onu rahatsız ediyordu.

"Üzerinden çok uzun zaman geçti," dedi kısık sesle.

(1) Kötü anılan bir olay – adı çıkmış.

"Dokuz yıl," dedi Evans mesleğinden kaynaklanan bir titizlikle. "Dokuz yıl ve üç ay. Olayı anımsıyorsun değil mi?"

"Tam olarak değil, şöyle böyle."

"Anthony'nin arsenik yediği[1] ortaya çıkmış ve suçsuz bulunmuştu."

"Neden olmasın ki?"

"Hiçbir nedeni yok. Mahkemeler kanıta göre karar verirler. Ve bu doğru da."

"O zaman sorun yok," dedi Haydock. "Neden endişelendiğine gerçekten hiç anlam veremiyorum."

"Endişelenen kim ki?"

"Senin endişelendiğini düşünmüştüm."

"Kesinlikle hayır."

"Her şey olup bitmiş," diye toparladı Haydock konuyu. "Eğer Bayan Merrowdene yaşamının bir döneminde yargılanmak ve cinayetten suçsuz bulunmak gibi büyük bir şanssızlık yaşadıysa..."

"Aklanmak genellikle şanssızlık olarak nitelendirilemez," diye belirtti Evans.

Kaptan Haydock sinirlenmeye başlıyordu.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Eğer zavallı kadın böylesine üzücü bir deneyim yaşadıysa eski defterleri karıştırmak bize düşmez, öyle değil mi?"

Evans cevap vermedi.

"Haydi ama Evans. Kadın masumdu, bunu sen de az önce söyledin."

"Masum olduğunu söylemedim. Suçsuz bulunduğunu, aklandığını söyledim."

"Aynı şey değil mi?"

---

(1) 1851 yılında tıp dünyası, Avusturya'nın bir bölgesinde yaşayan (Styria) köylülerin sağlık amaçlı olarak arsenik yediklerini Viyana'da yayımlanan bir tıp dergisinden öğrenmişlerdir. Birçok kişi için öldürücü olan dozlardaki arsenik bu kişiler üzerinde etkili olmamaktadır.

"Her zaman değil."

Piposunu oturduğu koltuğun yan tarafına hafifçe vurarak açmaya çalışan Kaptan Haydock birden durup merakla dikeldi.

"Hey dostum, ne oluyor," diye sordu. "Söylemek istediğin bir şey mi var, bir şey mi ima ediyorsun? Yoksa onun suçsuz olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Tam olarak bunu söyleyemem. Yalnızca, bilmiyorum. Anthony'nin arsenik yemek gibi bir alışkanlığı vardı. Bunu ona karısı sağlıyordu. Günün birinde yanlışlıkla çok yüksek dozda aldı ve öldü. Acaba bu onun hatası mıydı yoksa karısının mı? Hiç kimse bu konuda kesin şeyler söyleyemedi ve jüri de haklı olarak onun bilinçli bir şekilde kötü bir şey yapmadığına karar verdi. Buraya kadar sorun yok, ben de bir hata göremiyorum. Yine de – *bilmek* isterdim..."

Kaptan Haydock dikkatini yeniden piposuna yöneltti.

"Neyse," dedi rahatlayarak. "Bu bizim sorunumuz değil."

"Bundan emin değilim."

"Neden ki..."

"Bir dakika beni dinlersen, bu Merrowdene denen adam, akşam laboratuvarındaydı, bazı deneyler yapıyordu anımsıyorsun, değil mi?"

"Evet. Arsenik için Marsh Testi.[1] Hatta senin bu konuda engin bilgin olacağını söyleyip sırıtmıştı. Emin ol böyle bir şeyi asla söylemezdi eğer bir an için bile olsa kafasında böyle bir düşünce..."

Evans, onun sözünü kesti.

"Bilseydi söylemezdi demek istiyorsun herhalde. Kaç yıllık evliler – sanırım altı demiştin, değil mi? Neyin üzerine istersen bahse girerim karısının bir zamanların ünlü cinayet zanlısı Bayan Anthony'si olduğunu bilmiyordur."

Kaptan Haydock sert bir tavırla ve kararlılıkla, "Ve de bunu asla benden öğrenmeyecek," dedi.

(1) 1836 yılında, kimyacı James Marsh tarafından geliştirilen bir yöntemdir. Bu test ile ölen kişilerde arsenik zehirlenmesi olup olmadığının tespiti yapılır.

Evans bunu umursamadan sözlerini sürdürdü.

"Yine sözümü kestin. Marsh testinden sonra Merowdene test tüpünde bir madde ısıttı, metalik tortuyu suda çözdü ve sonra gümüş nitrat ekleyerek çökeltti. Bu tipik bir klorat testi. Küçük basit bir test. Ama masanın üzerinde açık duran bir kitapta şunları okuma şansım oldu: "*H_2SO_4 kloratları Cl_4O_2 katkısıyla ayrıştırır. Eğer ısıtılırsa şiddetli patlamalar oluşabilir, bundan dolayı karışımın serin bir yerde saklanması ve yalnızca çok küçük miktarlarda kullanması önerilir.*"

Haydock, arkadaşına dikkatle baktı.

"İyi tamam da ne var bunda?"

"Şöyle açıklayayım. Benim mesleğimde biz de deney yapardık, cinayetle ilgili deneyler. Bulguları bir araya toparlarsın, değerlendirirsin, elersin, önyargılardan ve tanıkların yanlış beyanlarından arındırırsın, sonuca varmaya çalışırsın. Ama cinayet için başka bir deney daha vardır –neredeyse hiç şaşmayan ama– oldukça riskli ve tehlikeli deney. Deneyin temel felsefesi şudur: Bir katil çok ender olarak tek bir cinayetle yetinir. Eğer ona zaman ve fırsat tanırsan bir cinayet daha işleyecektir. Bir adamı yakalarsın, karısını öldürdü mü öldürmedi mi bilemezsin, durum adam açısından pek de o kadar karanlık değildir. Adamın geçmişine bakarsın, eğer birden çok fazla karısı olduğunu görürsen –bir de bunlardan bir kaçı ölmüşse– ve bu ölümler şüpheli ölümlerse? O zaman gerçeği bilirsin işte. Yasal olarak demek istemiyorum, gerçeği anlarsın. Bahsettiğim vicdanen tatmin olmak. Artık adamın bir kez daha cinayet işlemesi büyük olasılıktır. Bunu bir kez saptadın mı kanıt aramaya başlarsın."

"Yani?"

"Asıl önemli noktaya şimdi geliyorum. Bakabileceğin bir geçmiş varsa sorun yoktur. Ama diyelim ki katili ilk cinayetinde yakaladın? O zaman bu testten bir sonuç alamayacağın kesindir. Peki ama ya bu kişi aklanırsa ve yaşamını başka bir isim altında sürdürürse, yeni bir yaşa-

ma başlarsa? Katil cinayeti tekrarlayacak mıdır yoksa tekrarlamayacak mıdır, bilemezsin?"

"Bu korkunç bir düşünce."

"Hâlâ bunun bizi ilgilendirmediğini mi söyleyeceksin?"

"Evet, öyle. Neden Bayan Merrowdene'in gerçekten suçsuz olabileceğini düşünmüyorsun? Bunun için bir nedenin var mı?"

Eski müfettiş bir an için susup düşündü. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı.

"Sana onun geçmişine bakıp bir şey bulamadığımızı söylemiştim. Bu tam olarak doğru değil. Kızın bir üvey babası vardı. Kız on sekiz yaşındayken bazı genç adamlara ilgi duymuş ve bir beraberliği olmuş ama üvey baba her defasında otoritesini kullanarak onları ayırmış. Sonra bir gün kızla üvey babası bir hayli tehlikeli kayalık bir uçurumun kenarında dolaşmaya çıkmışlar. Bir kaza olmuş –üvey baba çok fazla kenara yaklaşmış– toprak çökmüş ve adam düşüp ölmüş."

"Yani sence..."

"Bu bir kazaydı. *Kaza*! Anthony'nin yüksek dozda arsenik alması kazaydı. Eğer başka bir adamın olduğu ortaya çıkmasa kadın belki yargılanmazdı bile, bu arada adam tüydü. Jüri tatmin olsa bile adamın korktuğu ve kaçtığı kesin. Bak sevgili dostum Haydock, sana söylüyorum –bu kadın her nerede ortaya çıkarsa– her an bir *kaza* olabileceğinden korkuyorum."

Yaşlı kaptan omuzlarını silkti.

"Bu olayın üzerinden dokuz yıl geçmiş. Neden şimdi –senin deyiminle– bir başka 'kaza' olsun ki?"

"Şimdi olacak demedim ki. Günün birinde demek istedim. Gerekli koşullar oluşursa."

Kaptan Haydock yeniden omuz silkti.

"Her neyse, bunu nasıl önlemeyi düşündüğünü anlayamıyorum."

Evans çaresizlik içinde mırıldandı.

"Öyle bir düşüncem yok zaten."

Kaptan Haydock, "Neyse, bu konuyu burada bıraksak iyi olacak," dedi. "Artık gitmem gerekiyor. Başka insanların işlerine burnunu sokmanın hiçbir anlamı yok."

Ancak bu öğüt eski müfettiş için geçerli değildi. Sabırlı ancak kararlı bir adamdı. Arkadaşından ayrıldıktan sonra şehre indi, kafasında bu tür başarılı bir kaza girişimi için olası yerleri saptamaya çalıştı.

Pul almak için postaneye döndüğünde ilgi odağı olan George Merrowdene ile burun buruna geldi ve çarpıştı. Eski bir kimya profesörü olan ufak tefek, dalgın görünümlü adam nazik ve sağduyulu bir kişi olsa da sanki gerçekte değil, hayal dünyasında yaşıyordu. Müfettişi tanıdı, onu içtenlikle selamladı, eğilip yere düşen mektuplarını topladı. Evans da eğildi, hareketleri çok daha çevik olduğu için mektupları profesörden daha hızlı toparladı ve özür dileyerek adama uzattı.

Bunu yaparken ister istemez mektuplara baktı ve en üstteki zarfta yazan adres dikkatini çekti. Yeniden tüm şüpheleri uyanmıştı. Çok tanınmış bir sigorta şirketinin adresiydi bu.

Hemen öyle ayarladı ki art niyetsiz, saf bir adam olan George Merrodene ile birlikte köye doğru yürümeye başladılar. Dalgın profesör nasıl olup da eski polis müfettişiyle sohbet etmeye başladıklarını ve de konunun hayat sigortasına geldiğini anlayamadı bile.

Aslına bakılırsa Evans konuya girmekte zorlanmadı. Merrowdene kendiliğinden karısı lehine hayat sigortası yaptırdığını anlatmaya başladı. Evans'tan söz konusu firmanın güvenilir olup olmadığı konusunda bilgi almaya çalıştı.

"Çok yanlış bazı yatırımlar yaptım," dedi. "Sonuç olarak servetim bir hayli küçüldü. Eğer bana bir şey olursa karım çok kötü durumda kalabilir. Bu sigorta karımın geleceği açısından önemli."

Evans kayıtsız bir havada, "Peki o buna karşı çıkmadı mı?" diye sordu. "Biliyor musunuz, bazı kadınlar bunu asla kabul etmiyorlar. Uğursuzluk getireceğine filan inanıyorlar."

"Ah, Margaret çok gerçekçidir," dedi Merrowdene gülümseyerek. "Pek batıl inançları da yoktur. Aslına bakarsanız sanırım bu onun fikriydi. Benim gelecek için endişelenmemi istemiyordu."

Evans istediği bilgiyi almıştı. Diğer adamın yanından ayrılırken pis pis sırıtıyordu. Müteveffa Bay Anthony de ölümünden birkaç hafta önce karısının lehtar olduğu bir hayat sigortası yaptırmıştı.

Evans içgüdülerine güvenirdi. Düşündüklerinde haklı olduğundan emindi. Ancak nasıl davranması gerektiği farklı bir konuydu. İsteği elleri kanlı bir katili içeri atmak değil bir cinayetin işlenmesini önlemekti. Bu çok daha farklı ve de zor bir şeydi.

Bütün gün çok düşünceliydi. O gün köyün en büyük toprak sahibinin evinde Primrose League Panayırı düzenleniyordu. Oraya gitti, para havuzundan para avlamaya ve bir domuzun kilosunu tahmin etmeye çalıştı, hepsi birbirinin aynı görünümdeki hindistancevizlerinin arasında en büyüğünü bulmaya çalıştı. Hatta yarım penny karşılığında cam küreye bakan Zara'nın çadırına bile girdi. Tabii bunu yaparken çalıştığı günlerde falcılara karşı yaptıklarını anımsayarak güldü.

Kadının tekdüze bir ses tonuyla söylediklerini pek umursadığı söylenemezdi, ama yine de cümlenin sonuna kadar oturup dinledi.

"... Ve çok yakın bir zamanda –çok çok yakın bir zamanda– ölümle yaşam arasında kalacaksın... Birinin ölümüyle yaşamı arasında."

Kısaca, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Bir karar, bir karar vermeniz gerekecek. Çok dikkatli olmalısınız... çok çok dikkatli... Eğer bir hata yaparsanız... en ufak bir hata bile..."

"Evet?"

Falcı kadın ürperdi. Müfettiş Evans bunun saçmalık olduğunu biliyordu ama yine de etkilenmişti.

"Sizi uyarıyorum... hata yapmamalısınız. Eğer yaparsanız, sonucunu açıkça görebiliyorum... ölüm..."

"Yani hata yaparsam bunun sonucu ölüm mü olacak? Söylemek istediğiniz bu mu?"

"Evet."

"Bu durumda," dedi Evans ayağa kalkıp yarım penny'yi uzatırken. "Yanlış yapmamalıyım, değil mi?"

Bunları söylemek kolaydı, çok da rahat konuşmuştu, ama çadırdan çıkarken dişleri kenetlenmişti. Sözde kolaydı, ama bir şeyi yaparken bundan emin olmak, hiç kolay değildi. Hata yapmamalıydı. Bir yaşam –çok değerli bir yaşam– bir insanın yaşamı buna bağlıydı.

Bu konuda ona yardımcı olabilecek biri de yoktu. Uzakta dostu Haydock'u gördü. Ondan yardım alamazdı. "Oluruna bırak!" Onun ilkesi buydu. Ve bu noktada farklı bir şey yapması düşünülemezdi.

Haydock bir kadınla konuşuyordu. Kadın ondan ayrılarak Evans'a doğru geldi. Müfettiş, onu hemen tanıdı. Bu Bayan Merrowdene idi. Evans ani bir kararla kadının tam karşısına çıktı.

Bayan Merrowdene oldukça güzel bir kadındı. Gür, düzgün kahverengi saçları, uzun kirpikleri ve çok güzel, sakin ifadeli kahverengi gözleri vardı. Ortadan ayırdığı ve kulaklarının üzerinden arkaya doğru tarayıp topladığı saçlarıyla İtalyan Madonnası'nı andırıyordu. Oldukça derinden gelen boğuk bir sesi vardı.

Kadın, Evans'a gülümsedi. Adeta meydan okuyan bir gülümsemeydi bu.

Evans kayıtsız bir havada, "Demek sizdiniz, Bayan Anthony, pardon, Bayan Merrowdene?" dedi.

Aslında içinden geçenleri belli etmek istemese de, bunun için çaba harcasa da bu dil sürçme numarasını özellikle yapmıştı. Kadının gözlerinin büyüdüğünü gördü, soluğunun hızlandığını duydu. Ama bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Hâlâ ona gururla ve ısrarla bakmayı sürdürüyordu.

Kadın, "Kocamı arıyordum," dedi sakince. "Onu bir yerlerde gördünüz mü?"

"Onu son gördüğümde şu yönde ilerliyordu."

Yan yana bahsedilen yönde ilerlediler, bu arada nazik bir şekilde nezaketle sohbet ediyorlardı. Müfettiş, kadına hayranlığının arttığını hissediyordu. Ne kadındı! Bu ne özgüvendi böyle? Ne kontrol, ne soğukkanlılık! İlginç bir kadındı, ama aynı zamanda da çok tehlikeli bir kadın. Evans bundan emindi, Bayan Merrowdene kesinlikle çok tehlikeli bir kadındı.

İçgüdüsel olarak attığı adımdan hoşnut olmasına rağmen huzursuzdu. Kadına onu tanıdığını açıkça belli etmişti. Bu onun tedbirli davranmasına, bir şekilde savunmaya geçmesine neden olacaktı. Belki hemen bir girişimde bulunamayacak, buna cesaret edemeyecekti, ama Merrowdene açısından durum hâlâ riskliydi. Bir şekilde onu uyarabilseydi...

Küçük adamı dalgın dalgın piyangodan kazandığı porselen bebeği ne yapacağını düşünürken buldular. Karısının eve dönme önerisini hararetle kabul etti. Bayan Merrowdene, müfettişe döndü.

"Bizimle gelip sakin bir ortamda çay içmek ister miydiniz, Bay Evans?"

Kadının sesinde belli belirsiz bir meydan okuma mı vardı? Evans olduğunu düşündü.

"Teşekkürler Bayan Merrowdene. Çok isterim."

Havadan sudan konuşarak hep birlikte eve kadar yürüdüler. Güneş parlıyor, hafif bir rüzgâr esiyordu. Çevrelerindeki her şey güzel, huzurlu ve düzenliydi.

Eski yapım incelikli ve gösterişli köşke ulaştıklarında Bayan Merrowdene, hizmetçilerin panayıra katılmak için izinli olduklarını söyledi. Doğruca şapkasını çıkarmak üzere odasına gitti. Döndüğünde çayı demleyerek küçük ispirto ocağının üstüne koydu. Şöminenin hemen yanındaki raftan da üç küçük kâse ve küçük pasta tabakları aldı.

"Çok özel bir Çin çayımız var," dedi. "Ve bu çayı her zaman Çin usulü, fincandan değil kâseden içiyoruz."

Konuşmayı kesip bir kâseye çay doldurdu ve kızgınlıkla haykırarak kâseyi bir başkasıyla değiştirdi.

"George –bu çok yanlış– bunu yapmamalısın. Yine bu kâseleri kullanmışsın."

"Çok üzgünüm tatlım," dedi profesör utanarak özür dilercesine. "Ölçüleri o kadar uygun ki. Yeni sipariş ettiklerim henüz gelmediler."

"Bir gün bu yüzden hepimizi zehirleyeceksin," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Mary bunları laboratuvarda bulup buraya getiriyor ve içlerinde dikkatini çekecek bir şey olmadığı sürece yıkamak aklına bile gelmeden yerlerine yerleştiriyor. Daha geçen gün bunlardan birini potasyum siyanür için kullanmışsın. Gerçekten George bu yaptığın çok tehlikeli."

Merrowdene kızmış gibiydi.

"Laboratuvardan bir şeyler almak Mary'nin işi değil, o işini yapsın, kendi üzerine vazife olmayan şeylerle de ilgilenmesin. Her şeyi ellemekten vazgeçmeli."

"Çaydan sonra kâselerimizi genellikle ortada bırakıyoruz. Kız nereden bilsin. Lütfen mantıklı ol hayatım."

Profesör kendi kendine mırıldanarak laboratuvarına gitti. Bayan Merrowdene gülümseyerek kaynayan suyu çayın üstüne boşalttıktan sonra ispirto ocağının ateşini kıstı.

Evans şaşırmıştı. Yine de kafasının içinde ufak da olsa bir kıvılcım çaktı. Şu ya da bu nedenle Bayan Merrowdene kozunu oynuyordu. "Kaza" böyle mi olacaktı? Acaba bütün bunlardan böyle açıkça bahsetmesi şimdiden tanığını hazırlamak mıydı? Böylece bir gün sözünü ettiği "kaza" olursa, Evans, onun lehinde tanıklık etmek zorunda kalacaktı. Eğer öyleyse bu yaptığı aptallıktı, çünkü bundan çok daha önce...

Birden soluğunu tuttu. Kadın çayı üç kâseye boşaltmıştı. Bunlardan birini Evans'ın önüne koydu, birini kendinin. Birini ise kocasının

genellikle oturduğu şöminenin hemen yanındaki küçük sehpanın üstüne. Bu son kâseyi koyarken dudaklarında tuhaf sinsi bir gülümseme belirmiş ve bu da müfettişin gözünden kaçmamıştı. Bu gülümsemeydi beklediği...

Evans bunu biliyordu.

İlginç bir kadın, tehlikeli bir kadın. Ne bekleme, ne hazırlık. O akşam –hemen o akşam– hem de onun tanıklığında. Kadının pervasızlığı soluğunu kesmişti.

Zekice, hem de çok zekiceydi. Evans hiçbir şeyi kanıtlayamayacaktı. Kadın, onun kendisinden şüphelendiğini hesaba katmamıştı – öyle olmadığını sanıyordu– çünkü henüz çok "erkendi" seri düşünebilen ve harekete geçebilen bir kadınla karşı karşıyaydı.

Derin bir soluk aldıktan sonra öne doğru eğildi.

"Bayan Merrowdene, ben tuhaf takıntıları olan bir insanım. Bundan dolayı beni bağışlarsınız değil mi?"

Kadın merakla onu süzüyordu. En ufak bir şüphe bile yoktu bakışlarında.

Evans yerinden kalktı, kadının önündeki kâseyi alarak şöminenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde duranın yerine koydu. Oradakini ise alarak kadının önüne bıraktı.

"Sizin bunu içtiğinizi görmek istiyorum."

Bakışları karşılaştı. Sakin ve anlaşılmaz bakışlardı bunlar. Kadının yüzünün rengi yavaş yavaş soldu.

Elini uzattı, kâseyi aldı. Evans soluğunu tutmuş bekliyordu. Tabii yanlış yapmış da olabilirdi.

Kadın kâseyi dudaklarına götürdü, son anda birden titreyerek öne doğru eğildi ve hızla kâsenin içindeki çayı hemen yanındaki fujer saksının içine boşalttı.

Sonra arkasına yaslandı ve meydan okuyan bakışlarla Evans'a baktı.

"Evet, oldu mu?"

Sesi değişmişti. Hafif bir alay, bir meydan okuma vardı bu seste.

Evans, ona sakince, ciddiyetle cevap verdi.

"Çok zeki bir kadınsınız Bayan Merrowdene. Sanırım beni anladınız. Bunun asla, tekrarı olmamalı. Ne demek istediğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Kadının sesi sakin ve herhangi bir tınıdan uzaktı. Başını kabul ettiğini belirtir şekilde salladı. Akıllı bir kadındı, asılmak istemiyordu.

Evans, "Sizin ve kocanızın sağlığına," diyerek önündeki kâseyi kaldırdı ve çayı dudaklarına götürdü. Bir dikişte içti.

Ama sonra yüzü değişti. Büzüştü, korkunç bir hal aldı... Ayağa kalkmaya çalıştı, bağırmaya çalıştı... Vücudu katılaştı, yüzü mosmor oldu. Oturduğu koltukta geriye doğru yığıldı, kol ve bacakları titreyerek sarsıldı.

Bayan Merrowdene öne doğru eğildi, onu seyrediyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ona doğru konuştu, yumuşak ve bir o kadar da sevecen bir sesle...

"Hata yaptınız Bay Evans. George'u öldürmek istediğimi sandınız... Çok aptalca davrandınız – çok çok aptalca..."

Kadın orada bir dakika daha öylesine oturup ölü adama baktı, yoluna çıkan ve onu sevdiği adamdan ayırmakla tehdit eden adama.

Gülümsemesi giderek gülme halini aldı. Her zamankinden çok Madonna'ya benziyordu. Sonra sesini yükseltti ve seslendi.

"George, George!... Ah, hemen buraya gel! Korkarım çok kötü bir kaza oldu... Zavallı Bay Evans..."

JANE İŞ PEŞİNDE

I

Jane Cleveland *Daily Leader* adlı gazetenin sayfalarını hızla karıştırdıktan sonra iç çekerek gazeteyi kenara koydu. Bu iç çekiş benliğinin en derinlerinden geliyordu. Nefretle önündeki mermer masaya, onun üzerindeki yumurtalı ekmekle küçük çaydanlığa baktı. Aç olmaması değildi bu bakışın nedeni. Konu bunun tamamen dışındaydı. Jane çok açtı. O anda da kendini iyi pişmiş bir biftek, yanında kızarmış patates ve sotelenmiş yeşil fasulye karşılığında bir buçuk sterlin ödemiş gibi hissediyordu. Ancak o günler çoktan geçip gitmişti.

Mali açıdan tehlikeli durumda olan bir genç kızın seçici olma şansı olamazdı. Şimdilik yumurtalı ekmek ve çay sipariş edebilecek kadar şanslıydı. Ancak yarın bunu yapabileceği kesin değildi. Tabii eğer...

Yeniden *Daily Leader* gazetesinin iş ilanlarının bulunduğu sayfayı açtı. Açıkça söylemek gerekirse Jane işsizdi ve bu durumu giderek vahimleşiyordu. Daha şimdiden kaldığı köhne pansiyonu yöneten, kibarlık taslayan ev sahibi bu genç bayandan şüphelenmeye başlamıştı.

"Yine de," dedi Jane kendi kendine öfkeyle çenesini kasarak. Bu onun her zaman yaptığı bir alışkanlıktı. "Zekiyim, güzelim ve iyi eğitimliyim. Bir iş için daha fazla ne istenebilir ki?"

Daily Leader'daki ilanlarda deneyimli steno daktilo, işyerleri için küçük de olsa sermeye katkısı yapabilecek yöneticiler, tavuk çiftliğinin kârına ortak olacak bakıcı kadınlar (Bunun için de yine küçük de olsa sermaye gerekiyordu.) ve çok sayıda aşçı, temizlikçi ya da oda hizmetçisi aranıyordu.

"Oda hizmetçisi olmayı hiç düşünmedim," dedi kendi kendine. "Hem zaten olmak istesem bile deneyim arayacaklardır. Diyelim ki bu ilanlardan birine deneyimsiz ama istekli bir genç kız olarak başvurdum –ne olur– hiç kimse deneyimsiz, yalnızca istekli bir kıza iş öğrenmesi için para ödemek istemeyecektir."

Yeniden iç çekti, gazeteyi katlayıp önüne koydu ve sağlıklı bir genç olarak yumurtayı büyük bir iştahla yedi.

Son lokmasını da yuttuktan sonra gazeteyi çevirdi ve çayını yudumlarken son bir umutla Diğer ve Kişisel İlanlar sütunlarını incelemeye başladı.

Eğer birkaç bin sterlini olsaydı, işi bir hayli kolay olabilirdi. En azından yedi benzer fırsat vardı, üstelik her biri yılda en az üç bin sterlinlik bir gelir vaat ediyordu. Jane dudak büktü.

"Eğer iki bin sterlinim olsaydı," diye mırıldandı. "Ondan ayrılmak da kolay olmazdı."

Bu konuda deneyimli olmanın da rahatlığıyla ilan sütununu gözleriyle yukarıdan aşağı kadar hızla taradı.

İkinci el elbiseler için muhteşem fiyatlar veren bir kadın vardı. "Hanımefendilerin giysileri kendi evlerinde incelenerek alınır." Bunun dışında sözde HER ŞEYİ alan eskici ilanları vardı, ama bunlar da her nedense genellikle DİŞ alıyorlardı. Görev nedeniyle yurtdışında yaşamaya gittikleri için kürklerini gülünç fiyatlarla satmaya çalışan hanımefendiler! Elli sterlinden iki bin sterline kadar değişik miktarlarda para arayan sıkıntıda bir rahibin, ağır şartlarda çalışan bir kadının ve

engelli bir subayın verdikleri ilanlar. Sonra birden Jane'in gözü bir ilana takılıp kaldı. Çay fincanını masaya bıraktı ve ilanı tekrar tekrar okudu.

"Bu işte bir tuzak var, bundan eminim," dedi kendi kendine. "Bu gibi şeylerde her zaman bir tuzak vardır. Çok dikkatli olmalıyım. Ama yine de..."

Jane Cleveland'ı böylesine ilgilendiren ilan aynen şöyleydi.

Eğer yirmi beş – otuz yaş arası genç bir bayansanız, koyu mavi gözleriniz, sarı saçlarınız, siyah kirpik ve kaşlarınız, kalkık bir burnunuz, ince bir yapınız, bir metre 68 cm boyunuz ve taklit yeteneğiniz varsa ve Fransızca konuşabiliyorsanız bugün öğleden sonra saat beş atlı arasında Endersleigh Caddesi 7 Numara'ya başvurmanız durumunda sizi büyük bir fırsatın beklediğini görebilirsiniz.

"Saf kızları tuzağa böyle düşürüyorlar işte," diye mırıldanan Jane, çok dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Aslında çok fazla nitelik arıyorlar, öyle olmayabilir de. Acaba... Bir bakalım.

Ve incelemeye başladı.

"Yirmi beş-otuz yaş arası, yirmi altıyım. Koyu mavi gözler, bu tamam. Sarı saçlar ve siyah kaşlar, kirpikler, tamam. Kalkık düzgün burun, tamam, yeterince düzgün. En azından kemerli ya da gaga değil. İnce yapılı, inceyim hatta bugünün kızlarına göre bile. Boyum bir altmış beş, ama sonuçta topuklu ayakkabı da giyebilirim. Taklit yeteneğim var, olağanüstü sayılmaz fakat insanların seslerini taklit edebilirim. Fransızcayı ise bir Fransız kadar iyi konuşabiliyorum. Kısacası aradıkları benim. Başvurduğum için keyiften dört köşe olmaları gerekir. Haydi, Jane Cleveland, git ve kazan."

Jane kararlılıkla ilanı yırtıp aldı ve çantasına koydu. Sonra sesinde yeni bir heyecanla hesabı istedi.

Beşe beş kala, Jane Endersleigh Caddesi'nin çevresini keşfe koyulmuştu bile. Endersleigh Caddesi, Oxford Circus yakınında iki geniş caddenin arasına sıkışmış dar bir sokaktı. Sıkıcı, tekdüze ama saygın bir yerdi.

7 numaralı ev de hiçbir şekilde sokaktaki diğer evlerden farklı bir yer değildi. İşyerine dönüştürülmüş sakin bir binaymış gibi görünüyordu. Jane buraya yaklaşınca belki de hayatında ilk kez Londra'daki tek mavi gözlü, sarı saçlı, kalkık burunlu, ince yapılı, yirmi beş otuz yaş arasındaki genç kızın kendisi olmadığını çok iyi anladı. Herhalde Londra bu nitelikteki kızlarla doluydu ve bunlardan elli altmış kadarı da Endersleight Sokağı 7 Numara'nın önünde toplanmışlardı.

"Bu da bir yarışma," dedi Jane kendi kendine. "Hemen kuyruğa girsem iyi olacak."

Bunu yaptığı sırada sokağın köşesinden üç kız daha döndüler. Diğerleri de onları izledi. Jane durum değerlendirmesi yaparak kendini oyalamaya başladı. Hatta bundan keyif bile aldı. Yakınındaki diğer adayları dikkatle inceledi ve her defasında da bir kusur bulmayı başardı, siyah yerine sarı kirpikler, koyu maviden çok koyu gri gözler, doğal olmayan sarı saçlar, farklı şekillerde burunlar ve ancak çok fazla iyi niyetli olursanız ince olarak nitelendirilebilecek vücutlar. Jane'in morali düzeldi.

Bence buradaki herkesten şansım çok daha fazla, diye düşündü. Acaba iş ne? Umarım bir güzeller korosu filandır.

Kuyruk ağır ağır ancak düzenli bir şekilde ilerliyordu. Birden evin içinden bir grup kız dışarı çıktı. Kızlardan bazıları kafalarını hışımla arkaya atıyor bazılarıysa yapmacık yapmacık gülümsüyorlardı.

Reddedilmişler, diye düşündü Jane neşeyle. Tanrı yardımcım olsun ama eminim ben içeri girene dek aradıklarını bulamayacaklar.

Kızlardan oluşan kuyruk ilerlemeyi sürdürüyordu. Genellikle küçük aynalara heyecanla bakılıyor, son bir kez burun ucu pudralanıyordu. Rujlar özgürce sokak ortasında tazeleniyordu.

Jane daha güzel bir şapkam olmasını isterdim, diye düşündü.

Sonunda sıra ona geldi. Evin kapısından içeri girince sağda, üzerinde Cuthbertsons yazan camlı bir kapı vardı. Adaylar teker teker bu kapıdan içeri alınıyorlardı. Jane'in sırası geldi. Derin bir soluk alıp içeri girdi.

Girdiği yer sekreterler için düzenlenmiş bir büroydu. Odanın sonunda bir cam kapı daha vardı. Jane'e oradan gitmesi söylendi. Jane denileni yaptı ve kendini küçük bir odada buldu. Odanın ortasında oldukça büyük bir yazı masası vardı ve arkasında orta yaşlı, kalın gür bıyıklı, yabancıya benzeyen keskin bakışlı bir adam oturuyordu. Jane'i dikkatle süzdükten sonra sol taraftaki kapıyı işaret etti.

"Orada bekleyin lütfen."

Jane denileni yaptı. Girdiği oda boş değildi. Beş kız dimdik oturmuş, dikkatle birbirlerini süzüyorlardı. Jane olası adaylar arasına seçilmiş olduğunu anlamıştı. Keyfi yerine geldi. Ancak yine de bu beş kızın da ilandaki koşullara tıpatıp uyduklarını kabul etmesi gerekiyordu.

Zaman ilerliyordu. Dışardaki bürodan durmadan kızlar gelip geçiyordu. Kızlardan birçoğu koridora açılan başka bir kapıdan gönderiliyor, ancak arada sırada bir kız seçilmiş adayların arasına katılıyordu. Saatler altı buçuğu gösterirken odada on dört kız olmuşlardı bile.

Jane içerideki ofiste mırıltı tonunda bazı konuşmalar duydu. Sonra kapı açıldı ve Jane'in kafasında "albay" diye isim verdiği, bıyıkları ve favorileriyle askeri anımsatan, yabancı görünümlü bir adam bulundukları odanın kapısına geldi.

Adam, "Hepinizle teker teker görüşmek istiyorum," dedi. "Lütfen buraya geldiğiniz sırayla içeri girin."

Jane listede altıncıydı. O çağrılıncaya kadar upuzun yirmi dakika geçti.

Jane odaya girdiğinde "albay" ellerini arkasında kenetlemiş bir halde odanın ortasında duruyordu. Hızlı bir soru – cevap yöntemiyle gerekli bilgileri aldı, Jane'in Fransızcasını test etti ve boyunu ölçtü.

"Olabilir madam," dedi bu işlemlerden sonra. "Uygun olabilirsiniz. Tam olarak bilemiyorum ama olabilir."

"İzninizle söz konusu işin ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu Jane açıkça.

Adam omuz silkti.

"Bunu size şimdi açıklayamam –eğer seçilirseniz– öğreneceksiniz."

Jane, "Gizemli bir işe benziyor," diye itiraz etti. "Her şeyi tüm açıklığıyla öğrenmeden kesinlikle hiçbir işi kabul etmem. Acaba bu sahne ile bağlantılı bir iş mi?"

"Sahne mi? Kesinlikle hayır."

"Oh!" Jane hayal kırıklığı yaşıyordu.

Adam, onu dikkatle süzdü.

"Zeki bir kızsınız, değil mi? Peki sır tutmayı bilir misiniz?"

Jane soğuk bir ifadeyle, "Zekâ ve sır tutma en belirgin niteliklerimdir," dedi. "Bu arada ücreti sorabilir miyim?"

"Sanırım yaklaşık iki bin sterlin verecekler, on beş gün için."

"Oh!" dedi Jane hafifçe.

Söylenilen rakamın yüksekliği karşısında şaşkına dönmüş, dili tutulmuştu.

Albay konuşmayı sürdürdü.

"Bir başka genç bayanı daha seçtim. İkiniz de bu iş için aynı derecede uygunsunuz. Tabii henüz görmediğim başkaları da olabilir. Size

bundan sonraki gelişmeler konusunda bilgi vermek isterim. Harridge's Otel'ini biliyor musunuz?"

Jane yutkundu. İngiltere'de yaşayıp da Harridge's Otel'i bilmeyen biri olabilir miydi? Bu ünlü otel Mayfair'in sessiz sakin yan sokaklarından birindeydi ve böylece genellikle kraliyet ailelerinin mensupları ya da tanınmış kimselerin oluşturdukları otel müşterileri buraya rahatça girip çıkabilmekteydiler. Daha o sabah Jane Ostrava Grand Düşesi Pauline'in o otele geldiğini gazetede okumuştu. Düşes Rus sığınmacılara yardım amacıyla düzenlenen büyük bir kermesin açılışını yapmak üzere gelmişti ve tabii ki Harridge's'de kalıyordu.

"Evet," dedi Jane, albayın sorusuna yanıt olarak.

"Çok iyi. Oraya gidin. Kont Streptitch'i sorun. Yukarı kartvizitinizi gönderin, kartınız vardı değil mi?"

Jane kartını uzattı. Albay kartı aldı, ucuna yalnızca bir P harfinden oluşan bir paraf attı. Sonra kartı Jane'e geri verdi.

"Bu kontun sizinle görüşmesini sağlayacaktır. Sizin benim tarafımdan gönderildiğinizi anlayacaktır. Son kararı o ve başka biri daha verecek. Eğer sizi uygun bulurlarsa, işin niteliğini açıklayacaklar. Yapılacak öneriyi kabul ya da reddebilirsiniz elbette. Bu kadarı sizin için yeterli mi?"

"Kesinlikle," diyen Jane odadan çıktı.

Yola çıktığında, buraya kadar tuzak kokusu almadım, diye düşünüyordu. Ama bir şey olmalı. Hiç kimse bunca parayı boşu boşuna vermez. Yasadışı bir şey olmalı. Başka bir şey olamaz.

Keyfi yerine gelmişti. Abartmamak koşuluyla Jane yasadışına o kadar da karşı değildi. Gazeteler son zamanlarda kadın çete üyesi haberleriyle doluydu. Bir ara eğer iş aramada bir sonuca varamazsa bunu denemeyi bile düşünmüştü.

Harridge's Otel'in büyük, görkemli lobisine az da olsa ürpererek girdi. Yeni bir şapkası olmasını her şeyden çok istiyordu o anda.

Yine de cesaretle resepsiyon bölümüne doğru yürüdü. Kartvizitini uzattı ve davranışlarında hiçbir çekinme belirtisi olmadan Kont Streptitch'le görüşmek istediğini söyledi. Resepsiyon görevlilerinin onu dikkatle ve kuşkuyla süzdüğünü fark etti. Adam kartviziti aldı, sonra oradaki küçük bir komi çocuğa, Jane'in duyamayacağı kadar kısık bir sesle talimatlarını verdi. Ardından yeniden Jane'e döndü ve komi çocuğu izlemesini söyledi. Jane komi çocukla birlikte asansöre bindi, sonra uzun bir koridorda yürüdü. Çiftli kanatlı bir kapının önüne geldiklerinde komi yavaşça kapıyı tıklattı.

Bir dakika sonra Jane büyük, görkemli bir odadaydı. Karşısında uzun boylu ince bir adam vardı. Adam beyaz eldivenli elinde Jane'in kartını tutuyordu.

"Bayan Jane Cleveland," diye okudu adam. "Ben Kont Streptitch'im."

Birden adamın dudakları gülmek istiyormuşçasına aralandı, iki sıra bembeyaz diş göründü. Ancak herhangi bir neşe belirtisi yoktu.

"Gazetedeki ilanımıza başvurduğunuzu anlıyorum," diye ekledi Kont. "Sevgili Albay Kranin de sizi buraya gönderdi."

Demek albaymış, diye düşünen Jane tahminindeki isabetlilikten mutluluk duydu ve konta yalnızca başını önüne eğerek cevap verdi.

"İzninizle size birkaç soru sormak istiyorum?" diyen kont cevabı beklemeden Jane'i aynen Albay Kranin'in olduğu gibi kısa bir soru-cevap yağmuruna tuttu. Jane'in cevapları onu tatmin etmiş olmalıydı. Bir ya da iki kez memnuniyetle başını salladı.

"Şimdi de sizden kapıya kadar gidip ağır ağır buraya gelmenizi isteyeceğim matmazel."

Herhalde mankenlik yapmamı isteyecekler, diye düşündü Jane istenileni yaparken. Ama mankenlik için de iki bin sterlin ödemezler ki. Yine de şimdilik sanırım en iyisi hiçbir şey sormamak.

Kont Streptitch kaşlarını çatmış düşünüyordu. Beyaz parmaklarıyla önündeki masada adeta piyano çalıyordu. Birden ayağa kalktı, bitişik odanın kapısını açtı ve oradaki biriyle konuştu.

Sonra koltuğuna döndü. Kısa boylu orta yaşlı bir kadın geldi ve kapıyı arkasından kapadı. Kadın şişman ve son derece çirkindi, ancak yine de önemli bir kişi havası vardı.

Kont, "Evet, Anna Michaelovna," dedi. "Onun hakkındaki düşüncen?"

Kadın, Jane'i tepeden tırnağa dikkatle süzdü. Jane herhangi bir şekilde selam verme girişiminde bulunmadı.

"Olabilir," dedi kadın neden sonra. "Kelimenin tam anlamıyla bir benzerlik olduğu söylenemez. Ancak yapı ve renk benzerliği çok iyi, hatta diğerlerinden de iyi. Peki ya sen ne düşünüyorsun Feodor Alexandrovitch?"

"Seninle aynı fikirdeyim Anna Michaelovna."

"Fransızca konuşabiliyor mu?"

"Fransızcası mükemmel."

Jane kendini giderek daha kötü hissediyordu. Bu tuhaf insanlar onun insan olduğunun farkında değillermiş gibi davranıyorlardı.

Kadın, Jane'e bakarak kaşlarını çattı ve, "Peki sır tutmayı bilebilecek mi?" diye sordu.

Kont Streptitch, Jane'e dönerek Fransızca, "Prenses Poporenski," dedi. "Sır tutup tutamadığınızı soruyor."

Jane doğrudan prensese cevap verdi.

"Söz konusu olan iş bana açıklanmadığı sürece benden herhangi bir konuda söz vermemi beklememelisiniz."

"Küçük kızımızın verdiği cevap beklentilerimi karşılıyor," dedi prenses. "Bence o zeki bir kız Feodor Alexandrovitch, hatta diğerlerinden çok daha zeki. Peki, küçüğüm, bana yürekli bir kız olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Bilemiyorum," dedi Jane şaşkınlıkla. "Canımın yanmasından hoşlanmam ama dayanabileceğimi sanıyorum."

"Ah! Kastettiğim o değildi. Senin de kastettiğin tehlike değildi, öyle değil mi?"

"Oh!" dedi Jane. "Tehlike. Sorun değil. Tehlikeyi severim."

"Ve yoksulsun. Çok para kazanmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Bir deneme süresi belirleyebiliriz," dedi Jane daha hevesli bir şekilde.

Kont Streptitch ve Prenses Poporensky karşılıklı bakıştılar. Sonra birden ikisi de onayladıklarını belirtircesine başlarını salladılar.

"Ona işi açıklayayım mı, Anna Michaelovna?" diye sordu kont.

Prenses başını salladı.

"Majesteleri bunu kendileri yapmak istiyorlar."

"Ama bu gereksiz ve de doğru değil."

"Talimat bu. Siz kızı hazır eder etmez onu huzura çıkaracağım."

Streptitch omuz silkti. Bundan memnun olmadığı anlaşılıyordu. Ancak talimatlara karşı gelmek gibi bir niyeti olmadığı da anlaşılıyordu. Jane'e döndü.

"Prenses Poporensky sizi Majesteleri Grand Düşes Pauline'e takdim edecek. Hiç heyecanlanmayın."

Jane heyecanlı değildi. Gerçek bir grand düşesle tanışmanın düşüncesi bile onu mutlu etmeye yetmişti. Jane'in içindeki sosyalist şimdiden yok olmuştu. O anda şapkası için endişelenmeyi bile bırakmıştı.

Prenses Poporensky önden ilerledi, koşullar elverişli olmamasına rağmen kadının yürüyüşünde belirgin bir asalet ve saygınlık vardı. Bir

anlamda antre sayılabilecek bitişik odadan geçtiler ve prenses karşı duvardaki bir kapıyı tıklattı. İçeriden gelen sesin üzerine prenses kapıyı açtı ve içeri girdi. Jane de hemen ardından.

"İzninizle size Bayan Jane Cleveland'ı tanıştırmak istiyorum," dedi prenses resmi, saygılı bir ses tonuyla içeri girince.

Odanın diğer ucundaki büyük koltukta oturmakta olan genç bir kadın yerinden sıçrayarak yanlarına geldi. Gözlerini Jane'e dikip bir iki dakika kadar dikkatle inceledi ve ardından neşeyle güldü.

Ve, "Bu muhteşem Anna," diye haykırdı sevinçle. "Bu denli başarılı olabileceğimiz aklıma bile gelmemişti. Haydi, bir de yan yana gelip bakalım."

Jane'i kolundan tutarak karşı duvara, asılı boy aynasının karşısına sürükledi.

"Görüyorsun değil mi?" diye haykırdı sevinçle. Tam bir uyum."

Aslında Jane de Grand Düşes Pauline'e baktığı ilk anda bir şeyler anlamaya başlamıştı. Grand düşes genç bir kadındı, Jane'den en fazla bir ya da iki yaş büyük olabilirdi. Onun gibi sarı saçları ve ince bir bedeni vardı. Biraz daha uzun olabilirdi, hepsi o. Şimdi yan yana dururken bu benzerlik daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. En ufak ayrıntıya kadar, tenleri tamamen aynıydı.

Grand düşes ellerini çırptı. Çok neşeli bir kadına benziyordu.

"Daha iyisi olamazdı," dedi. "Feodor Alexandrovitch'i benim adıma kutlamalısınız. İşini gerçekten çok iyi yaptı."

Prenses kısık sayılabilecek bir sesle, "Madam, şu an itibariyle bu genç bayan kendisinden ne istendiğini bilmiyor," dedi.

"Doğru," dedi grand düşes sakinleşerek. "Bunu unuttum. Neyse, ben, onu bu konuda aydınlatırım. Bizi yalnız bırak Anna Michaelovna."

"Ama madam..."

"Bizi yalnız bırak dedim."

Grand düşes ayağını hırsla yere vurdu. Anna Michaelovna istemeyerek de olsa odadan çıkmak zorunda kaldı. Grand düşes oturdu ve Jane'e de oturmasını işaret etti.

"Bu yaşlı kadınlar bazen çok sıkıcı olabiliyorlar," dedi Pauline. "Ama onlara katlanmak gerekiyor, onlarsız olmuyor. Anna Michaelovna birçoklarından çok daha iyi. Neyse bayan... şey, Jane Cleveland'dı değil mi? Bu ismi sevdim. Seni de öyle. Sempatik bir kızsın. İnsanları sempatik bulursam hemen söylerim."

"Bu çok akıllıca bir davranış madam," diyen Jane belki de ilk kez konuşmuştu odaya girdiğinden beri.

"Ben akıllı bir kadınım," dedi Pauline soğukkanlılıkla. "Neyse, şimdi sana durumu açıklayayım. Aslında açıklanacak pek fazla bir şey de yok. Ostrova'yı duymuşsundur. Ailemden hemen herkes öldü, komünistler idam ettiler. Ben soyumun son temsilcisiyim. Kadınım, tahta geçmem olanaksız. Öyle olmasa beni sağ bırakırlar mıydı sanıyorsun. Yine de nereye gidersem gideyim suikast girişimleriyle karşılaşıyorum. Saçma değil mi? Bu votka düşkünü ayyaş vahşilerde mantık diye bir şey yok."

"Anlıyorum," diyen Jane kendisinden ne isteneceğini anlamaya başlıyordu.

"Yaşamımın çok büyük bir kısmını inzivaya çekilmiş olarak geçiriyorum, genellikle de gerekli önlemleri alabileceğim yerlerde. Ama zaman zaman halka açık törenlere katılmam gerekebiliyor. Örneğin burada olduğum sürece bazı halka yarı-açık etkinliklere katılmam gerekiyor. Aynı şekilde Paris'e geri döndüğümde de. Macaristan'da bir malikânem var. Orada spor olanakları muhteşem."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Spor en büyük tutkum. Neyse, aslında bunu sana anlatmamalıyım, ama çok sempatik bir yüzün var –burada bazı planlar

yapıldı– anlayacağın gibi tamamen gizli planlar. Sonuç olarak önümüzdeki iki hafta boyunca herhangi bir suikast girişimiyle karşılaşmamam çok önemli."

"İyi de polis hiç şüphesiz gerekli önlemleri..." diye söze başlayan Jane'in sözü grand düşes tarafından kesildi.

"Polis mi? Ah evet, onlar da çok iyiler, benim için ellerinden geleni yapacaklarına inanıyorum. Ayrıca bizim de – kendi ajanlarımız var. Herhangi bir suikast girişiminden önceden haberim olması olasılığı çok yüksek. Ama olmaması da mümkün."

Omuzlarını silkti.

"Şimdi anlamaya başlıyorum," dedi Jane ağır ağır. "Sizin yerinize geçmemi istiyorsunuz?"

"Yalnızca gerek olursa..." dedi düşes sabırsızlıkla. "Ama bir şekilde el altında olman gerekiyor, anlıyorsun değil mi? Önümüzdeki on beş gün boyunca sana iki, üç ya da belki dört kez ihtiyacım olabilir. Ve bu hep halka açık belirli bazı etkinliklerde olacaktır. Tabii ki bunun ortaya çıkmaması için gerekli önlemler alınarak sonuçta beni temsil etmen olanaksız."

"Elbette," diye onayladı Jane.

"Bu arada bunu çok iyi yapacağından eminim. Feodor Alexandrovitch'in ilan vermeyi düşünmesi çok iyi bir fikir, öyle değil mi?"

Jane, "Diyelim ki suikastta uğradım?" dedi.

"Tabii ki bu risk her zaman var, ama gizli servisimizin verdiği bilgiye göre beni öldürmeyi değil kaçırmayı amaçlıyorlar. Yine de dürüst olmak isterim, her an için bir bomba yerleştirmeyi denemeleri de mümkün."

"Anlıyorum," dedi Jane.

Pauline gibi kaygısız, neşeli davranmaya çalışıyordu. Aslında para konusuna değinmeyi çok istiyordu, ama konuyu nasıl açmasının doğru olacağını bilemiyordu. Pauline, onu bu sıkıntıdan da kurtardı.

"Sana bunun karşılığında çok iyi para vereceğiz tabii ki," dedi grand düşes umursamaz bir tavırla. "Şu anda Feodor Alexandrovitch'in bu iş için tam olarak ne kadar vermeyi planladığını anımsamıyorum. Frank ya da kron olarak konuşmuştuk."

"Albay Kranin iki bin sterlinden bahsetmişti."

"Evet, öyleydi," dedi Pauline rahatlayarak. "Şimdi anımsadım. Umarım bu yeterlidir. Yoksa üç bin olmasını mı yeğlerdin?"

Jane çekinerek, "Eğer sizin için fark etmiyorsa üç bin olması benim için daha uygun elbette," dedi.

"İşten anlayan biri olduğunu görüyorum," dedi grand düşes nazikçe. "Keşke ben de olabilseydim. Ne var ki para konusundan hiç anlamıyorum. Benim olmasını istediğim olur, hepsi bu."

Bu Jane'e basit ama övgüye değer bir düşünce biçimi gibi geldi.

"Neyse, tabii ki senin de belirttiğin gibi tehlike her zaman olacak," diye ekledi Pauline. Düşünceli bir şekilde. "Aslında bana tehlikeden çekinen bir tipmişsin gibi gelmedi. Şahsen tehlikeden korkmam. Sakın bazen yerimi almanı istediğim için korkak olduğum gibi bir düşünce gelmesin aklına. Bak şöyle açıklayayım, Ostrova için benim evlenmem ve en az iki erkek çocuk sahibi olmam çok önemli. Ondan sonra bana ne olduğu umurumda bile değil."

Jane, "Anlıyorum," dedi.

"Peki, işi kabul ediyor musun?"

"Evet, ediyorum."

Pauline birkaç kez belirli bir tempoda elini çırptı. Hemen ardından Prenses Poporensky odaya girdi.

"Ona her şeyi açıkladım," dedi grand düşes. "İstediğimizi yapacak ve bunun karşılığında üç bin sterlin ödenecek. Feodor'a bunu not etmesini söyle. Bana gerçekten çok benziyor, öyle değil mi? Hatta benden daha güzel göründüğünü bile söyleyebilirim."

Prenses salına salına yürüyerek odadan çıktı. Döndüğünde yanında Kont Streptitch vardı.

Grand düşes, "Her şeyi konuştuk ve anlaştık, Feodor Alexandrovitch," dedi.

Adam hafifçe reverans yaptı.

"Acaba rolünü layıkıyla yapabilecek mi?" diye sordu Jane'i şüpheyle süzerek.

Jane birden, "Size bunu göstereyim," dedi ve grand düşese dönerek ekledi. "İzin verirsiniz değil mi madam?"

Grand düşes memnuniyetle başını salladı.

Jane ayağa kalktı.

"Bu muhteşem Anna," diye haykırdı sevinçle aynen daha önce grand düşesin de yaptığı gibi. "Bu denli başarılı olabileceğimiz aklıma bile gelmemişti. Haydi, bir de yan yana gelip duralım."

Pauline'in daha önce yaptığı gibi o da Pauline'i kolundan tutarak karşı duvara asılı boy aynasının karşısına sürükledi.

"Görüyorsun değil mi?" diye haykırdı sevinçle. Tam bir uyum."

Sözcükler, tavır, tonlama, her şeyiyle Pauline'in onunla tanıştığı anın kusursuz bir kopyasını canlandırmayı başarmıştı. Prenses başını salladı ve beğenisini belirtti.

"Gerçekten çok iyi. Bu insanların pek çoğunu kandırmaya yeterli olacaktır."

"Çok zekisiniz," dedi Pauline övgüyle. "Ben yaşamımı kurtarmak için bile başka birini taklit edemezdim."

Jane, ona inanıyordu. Pauline'in fazlasıyla kişilikli bir kadın olduğu zaten dikkatini çekmişti.

"Anna seninle ayrıntıları ayarlayacak," dedi grand düşes. "Onu yatak odama götür Anna giysilerimden bir kaçını denesin."

Prenses saygıyla reverans yaptı ve hemen ardından da Jane, Prenses Poporensky tarafından odadan çıkarıldı.

"Bu majestelerinin kermes açılışında giyecekleri kıyafet," dedi prenses yatak odasında siyah beyaz cüretkâr bir giysiyi göstererek. "Açılış üç gün sonra. Orada onun yerine geçmeniz gerekebilir. Hiç bilemiyoruz. Henüz bir bilgi almadık."

Anna'nın talimatıyla Jane kendi giysilerini çıkarıp siyah beyaz elbiseyi denedi. Ona tam uydu. Kadın beğeniyle başını salladı.

"Neredeyse tam oldu, yalnızca biraz uzun, o da sizin majestelerinden biraz kısa olmanızdan kaynaklanıyor."

Jane hemen, "Bu kolay," dedi. "Grand düşesin alçak topuklu ayakkabılar giydiği dikkatimi çekti. Ben yüksek topuklu giyerim, konu çözümlenir."

Anna, ona grand düşesin genellikle bu giysiyle kullandığı ayakkabısını gösterdi. Yılan derisi üstten bantlı bir ayakkabı. Jane ayakkabının modelini aklına kazıdı. Aynısını ama daha yüksek topuklusunu ayarlayacaktı.

"Başlangıçta sizin majestelerinden çok farklı, çarpıcı bir renkte ve farklı bir malzemeyle hazırlanmış bir giysi giymeniz çok daha iyi olacaktır. Böylece bir anda onun yerini almanız gerekliliği ortaya çıkarsa benzerliğiniz pek dikkat çekmeyecektir."

Jane bir an düşündü.

"Ateş kırmızısı deri bir giysi nasıl olur? Ayrıca çerçevesiz gözlükler de takarım. Bu da görünüşü büyük ölçüde değiştirir."

Her iki öneri de kabul gördü ve ayrıntılar üzerinde çalışmaya başladılar.

Jane otelden çantasında yüz sterlinlik banknotlarla ayrıldı. Gerekli giysileri satın alacak ayrıca kendisi için Blitz'de New York'tan Bayan Montresor olarak bir oda ayarlayacaktı.

Bundan iki gün sonra Kont Streptitch, onu otelde ziyaret etti.

"Muhteşem bir değişim," dedi saygıyla eğilerek.

Jane de eğilerek onu taklit etti. Yeni giysiler ve lüks yaşam çok hoşuna gitmişti.

"Bütün bunlar muhteşem," dedi iç çekerek. "Ama sanırım artık çalışmak ve paramı hak etme zamanım geldi."

"Bu doğru. Bize ulaşan bir bilgi oldu. Majestelerine kermesten oteline dönerken bir saldırı olabileceği ve kaçırma girişiminde bulunulabileceğine ilişkin bir duyum aldık. Bildiğiniz gibi kermes Londra'nın yaklaşık on kilometre dışında, Orion House'ta düzenleniyor. Majestelerinin kermese şahsen katılmaları gerekiyor, çünkü kermesi ayarlayan Anchester kontesi kendisini çok yakından tanıyor. Ancak ben yine de bir plan yaptım."

Jane dikkatle planın ayrıntılarını dinledi.

Birkaç soru sordu ve sonuçta kendisine düşen rolü tam anlamıyla kavradığını açıkladı.

Ertesi gün hava açık ve güneşliydi, tam Londra'daki en önemli etkinliklerden biri olan, ülkedeki Ostrova'lı sığınmacılara yardım amacıyla Anchester kontesinin Orion House'da düzenleyeceği kermese uygun bir gün...

İngiltere'de havaya asla güvenilemeyeceği için kermes yaklaşık beş yüz yıldır Anchester dükünün mülkiyetinde olan Orion House'un büyük salonlarında düzenlenmekteydi. Bu amaçla birçok değişik koleksiyon bağışlanmış ayrıca olağanüstü bir fikirle sosyetenin önde gelen yüz kadınının değerli inci kolyelerinden birer inci bağışlamaları istenmişti. Bu inciler ikinci gün açık arttırmayla satılacaktı. Bunun yanında sayısız özel gösteri ve atraksiyon da ziyaretçileri bekliyordu.

Jane oraya öncelikle Bayan Montresor olarak gitti. Ateş kırmızısı renkte deri bir giysi giymiş, kırmızı fötr bir şapka takmıştı. Ayaklarında ise yılan derisi yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Grand Düşes Pauline'in oraya gelmesi başlı başına büyük bir olaydı. Doğruca hazırlanan platforma götürüldü ve küçük bir çocuğun

verdiği bir demet kırmızı gülle karşılandı. Kısa ancak etkileyici bir konuşmanın ardından kermesin açılışını yaptı. Kont Streptitch ve Prenses Poporensky de ona eşlik ediyorlardı.

Jane'in daha önce gördüğü siyah beyaz elbiseyi giymişti, başına küçük siyah bir fötr şapka takmıştı. Şapkanın yan kısmına yerleştirilen çok sayıdaki beyaz tüy kenardan aşağı doğru sarkıyor, önceki ince gösterişli petek tül ise yüzünü yarı yarıya kapatıyordu. Jane kendi kendine gülümsedi.

Grand düşes kermesi dolaştı, her tezgâhı ziyaret etti, alışveriş yaptı, herkese karşı son derece sıcakkanlı ve güler yüzlü davrandı. Sonra oradan ayrılmaya hazırlandı.

O sırada Jane harekete geçmek üzere bekliyordu. Düşesin gitmeye hazırlanmasıyla birlikte Prenses Poporensky'nin yanına gitti ve grand düşesle tanıştırılmak istediğini belirtti.

"Ah evet," dedi grand düşes bu istek ona iletilince. "Bayan Montresor bu ismi anımsıyorum. Sanırım kendisi Amerikalı bir gazeteciydi. Bizim olayımızla çok yakından ilgilenmişti. Ona gazetesi için kısa bir röportaj vermekten mutluluk duyarım. Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Grand düşesin isteği üzerine hemen antrede küçük bir oda ayarlandı ve Kont Streptitch Bayan Montresor'ü getirmeye gönderildi. Kontun, Bayan Montresor'ü getirdikten sonra küçük odadan ayrılmasıyla birlikte Prenses Poporensky'nin de desteğiyle kıyafet değişimi gerçekleşti.

Üç dakika kadar sonra kapı açıldı ve grand düşes gül buketini yüzüne doğru tutarak dışarı çıktı.

Hafifçe reverans yapıp Lady Anchester'e de Fransızca olarak teşekkür ettikten sonra dışarı çıktı ve kendisini bekleyen arabaya bindi. Prenses Popolenski de yanına oturdu ve araba hareket etti.

"Evet," dedi Jane. "Oldu işte. Acaba Bayan Montresor şu anda nasıldır ve ne yapıyordur?"

"Hiç kimse onu fark etmeyecektir. Eminim oradan rahatça ayrılacak."

"Bu doğru," dedi Jane neşeyle. "Rolümü iyi oynadım, değil mi?"

"Size düşen rolü çok büyük bir sağduyuyla gerçekleştirdiniz."

"Kont niçin bizimle değil?"

"Kalması gerekiyordu. Birinin majestelerinin güvenliğini sağlaması gerek."

"Umarım kimse bombalamak gibi bir girişimde bulunmaz," dedi Jane endişeyle. "Hey! Anayoldan ayrılıyoruz. Bu da ne demek oluyor?"

Araba artan bir hızla yan yollardan birine saptı.

Jane ayağa fırladı ve şapkasını pencereden dışarı sallayarak şoförün dikkatini çekmeye çalıştı. Ama adam umursamadı bile. Gülümseyerek hızını arttırdı. Jane yeniden yerine oturdu.

"Ajanlarınız haklıymış," dedi gülerek. "Biz bunun için buradayız. Ben bunu ne kadar uzatabilirsem grand düşes o kadar güvende olacaktır. Her koşulda ona Londra'ya dönecek kadar zaman kazandırmalıyız."

Tehlikenin düşüncesi bile Jane'i heyecanlandırmaya yetmişti. Bomba olasılığından hiç hoşlanmamıştı, ama bu türde bir macera onun macera içgüdülerini harekete geçirmişti.

Araba birden acı bir frenle durdu. Aynı anda arabanın basamağına bir adam fırladı. Elinde tabanca vardı.

"Eller yukarı," diye gürledi.

Prenses Poporensky hemen ellerini kaldırdı, ancak Jane kibirli bir şekilde adamı süzerek ellerini kucağında tutmayı sürdürdü.

"Ona bu öfkesinin nedenini sor," dedi prensese dönerek kusursuz Fransızcasıyla.

Kadının bir şey söylemesine fırsat kalmadan adam arabaya bindi. Yabancı bir dilde bir sürü şey söyledi.

Jane hiçbir şey anlamıyordu. Yalnızca omuzlarını silkiyor, susuyordu. Bu arada şoför de arabadan inmiş diğer adama katılmıştı.

"Soylu hanımefendi acaba arabadan inerler mi?" dedi pis pis sırıtarak.

Jane çiçekleri yüzüne tutarak arabadan indi. Prenses Poporensky de onu izledi.

"Soylu hanımefendi lütfen bu yoldan ilerler misiniz?"

Jane, adamın aşağılayıcı, küstah tavırlarını umursamadı, kendi bildiği gibi arabanın durduğu yerden yaklaşık yüz metre ilerideki alçak, yayvan bir binaya doğru yürüdü. Bu yol evin bahçe kapısında biten bir çıkmazdı ve doğruca görünürde boş olan eve gidiyordu.

Adam hâlâ silahını kadınlara doğrultmuş bir halde hemen arkalarından geliyordu. Evin merdivenlerinden çıkmalarıyla birlikte öne fırlayarak kapıyı açtı ve sol taraftaki bir kapıyı işaret etti. Burası içinde özel olarak getirildiği anlaşılan bir masa ve iki sandalyeden başka hiçbir şey bulunmayan boş bir odaydı.

Jane odaya girerek oturdu. Anna Michaelovna da onu izledi. Adam kapıyı çarparak kapadı ve kilitledi.

Jane pencereye giderek dışarı baktı.

"Tabii ki bu pencereden dışarı atlayabilirim," dedi. "Ama uzaklaşmam olanaksız. Neyse, şimdilik en iyisi burada kalıp bu durumdan olabildiğince yararlanmak. Acaba bize yiyecek bir şeyler getirecekler mi?"

Bu sorusunun cevabını yaklaşık yarım saat kadar sonra aldı.

Büyük bir kâse buhar tüten çorba getirildi ve tam önlerindeki masaya bırakıldı. Yanında da iki parça kurumuş ekmek.

Kapı kapandıktan ve yeniden kilitlendikten sonra neşeyle, "Aslında soyluların alışık olduğu lükslükte değil," dedi. "Başlayacak mısınız yoksa başlayayım mı?"

Prenses Popolenski yemek fikrini dehşetle karşılayarak reddetti.

"Nasıl yemek düşünebilirim ki? Hanımımın nasıl bir tehlike içinde olduğunu bile bilmiyorken?"

Jane, "İyidir," dedi. "Ben asıl kendim için endişeleniyorum. Bu adamlar yanlış insanı kaçırdıklarını anladıklarında bundan hiç mutlu olmayacaklardır, bunu siz de biliyorsunuz. Hatta bundan dolayı çok öfkelenecekleri kesin. Kibirli grand düşes rolünü elimden geldiğince sürdürüp fırsat bulursam kaçmak niyetindeyim."

Prenses Poporensky yanıt vermedi.

Çok aç olan Jane çorbanın tamamını içti. Tuhaf bir tadı vardı ama en azından sıcaktı ve iştah açıcıydı.

Çorbanın ardından çok fazla uykusu olduğunu hissetti. Prenses Poporenski sessiz sessiz ağlıyordu. Jane rahatsız sandalyesinde mümkün olduğu kadar rahat bir pozisyon almaya çalıştı ve çok geçmeden kafası düştü.

Uyuyordu.

II

Jane birden uyandı. Çok uzun bir süre uyuyakalmış gibi bir hisse kapıldı. Başında bir ağırlık vardı ve kendini iyi hissetmiyordu.

Ama sonra gördüğü bir şey tüm duyularının bir anda uyanmasına neden oldu.

Üzerinde o ateş rengi deri elbise vardı.

Oturdu ve etrafına bakındı. Evet, hâlâ o boş evdeki odadaydı. Her şey o uyumadan hemen önce olduğu gibiydi, yalnızca iki şey dışında. Bunlardan birincisi Prenses Poporenski artık o karşısındaki koltukta oturmuyordu. İkincisi ise kendisindeki istençdışı, gizemli giysi değişikliğiydi.

Düş görmüş olamam, diye düşündü Jane. Eğer öyle olsa burada olmazdım.

Pencereden dışarı baktı ve ikinci önemli gerçeği fark etti. O uyumaya gittiğinde güneş pencereden içeri doluyordu. Şimdi ise ev güneşin aydınlattığı araba yoluna, evin karanlık, keskin gölgesi düşmüştü.

Evin yüzü batıya bakıyor, diye düşündü. "Ben uyumaya gittiğimde öğleden sonraydı. Şimdi ertesi günün sabahı olmalı. Demek o çorba ilaçlıydı. Bu yüzden, ah bilemiyorum. Her şey çılgınca görünüyor."

Ayağa kalkıp kapıya gitti. Kilitli değildi. Evi dolaştı. Boş ve sessizdi.

Ellerini ağrıyan başına götürdü ve düşünmeye çalıştı.

O anda ön kapının önünde duran yırtılmış gazeteyi gördü. Gazetenin hemen dikkat çeken manşeti şöyleydi:

"Amerikalı kadın soyguncu İngiltere'de." Bir başka alt manşet ise şöyleydi. "Kırmızılı kız. Orion House'daki kermeste sansasyonel silahlı soygun."

Jane sendeleyerek güneş ışığına çıktı. Merdivenlere oturup gazeteyi okudu ve okudukça da gözleri faltaşı gibi açıldı. Olay kısa ve öz olarak şöyle gelişmişti.

Grand Düşes Pauline'in kermesten ayrılmasının hemen ardından üç adam ve kırmızı elbiseli bir genç kız ellerinde silahlarıyla içeri girmiş ve içerideki kalabalığı bastırmayı başarmışlardı. Yüz inciye el koyduktan sonra bir yarış arabasına binerek oradan uzaklaşmışlardı. Şimdiye kadar izleri bulunamamıştı.

Son baskı olarak çıkan gazetede ise (akşamın geç bir saatinde basılmıştı) "kırmızılı elbiseli kızın" Blitz Otel'inde New York'tan Bayan Montresor adıyla kaldığının belirlendiği belirtilmişti.

Mahvoldum, diye düşündü Jane. Bittim ben. Bu işte bir tuzak olduğunu hissediyordum zaten.

Sonra birden kulak kesildi. Sanki tuhaf bir erkek sesi belirli aralıklarla sürekli aynı şeyi yineliyordu.

"Kahretsin," diyordu. "Kahretsin!" Ve sonra yine, "Kahretsin!"

Jane bu sesle irkildi. Ses sanki içinden geçenleri dillendiriyordu. Merdivenlerden aşağı indi. Merdivenin tam dibinde köşede genç bir adam yatıyordu. Adam başını yerden kaldırmaya çalışıyordu. Yüzü Jane'in yaşamı boyunca gördüğü belki de en güzel yüzdü.

"Başım," diye inledi genç adam. "Lanet olsun, başım, kahretsin! Ben..."

Birden susup gözlerini Jane'e dikti.

"Düş görmüş olmalıyım," dedi yavaşça.

"Ben de kendime aynı şeyi söyledim," dedi Jane. "Ama bu düş filan değil. Bu arada başınıza ne oldu?"

"Biri arkadan vurdu. Güçlü bir darbe olmalı. Şansım varmış."

Kendini zorlayarak oturmayı başardı. Yüzünü ekşitti.

"Umarım kafam birazdan çalışmaya başlar. Gördüğüm kadarıyla hâlâ aynı eski noktadayım."

Jane şüpheyle, "Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

"Bu uzun bir öykü. Bu arada siz Grand Düşes Bilmem Kim değil misiniz?"

"Hayır, değilim. Ben sıradan bir Jane Cleveland'ım."

Genç adam onu hayranlık dolu bakışlarla süzerek, "Kesinlikle sıradan olduğunuz söylenemez," diye mırıldandı.

Jane kızardı.

Tereddütle, "Sizin için bir bardak su ya da benzer bir şey getirmemi ister miydiniz?" diye sordu.

"İyi olur," dedi genç adam. "Bu arada bulabilirseniz viski tercihimdir."

Jane viski bulamadı. Genç adam bir bardak suyun ardından kendini daha iyi hissettiğini söyledi ve, "Önce ben mi yaşadıklarımı anlatayım yoksa siz mi anlatmak isterdiniz?" diye sordu.

"Önce siz."

"Aslında anlatacağım pek fazla bir şey yok. Grand düşesin odaya alçak topuklu ayakkabılarla girip yüksek topuklu ayakkabılarla çıkması dikkatimi çekti. Bu tuhafıma gitti. Tuhaf şeylerden hiç hoşlanmam."

"Arabayı motosikletimle izledim, sizin eve getirildiğinizi gördüm. Yaklaşık on dakika sonra büyük bir yarış arabası gelip yanaştı. Arabadan kırmızı elbiseli bir kız ve üç adam çıktı. Onlar da eve girdiler. Bu kez alçak topuklu ayakkabı giyen düşes siyah beyaz bir elbiseyle dışarı çıktı ve yanındaki yaşlı bir kadın ve açık renk sakallı uzun boylu bir adamla birinci arabaya binip uzaklaştı. Diğerleri de yarış arabasına binip gittiler. Hepsinin gitmiş olduğu kanısıyla eve pencereden girip sizi kurtarmayı düşündüm, ama sanırım biri kafama arkadan ağır bir darbe indirdi. Hepsi bu kadar işte. Şimdi sıra sizde."

Jane de yaşadıklarını anlattı.

"Beni izlemiş olmanız benim açımdan çok büyük bir şans," dedi sözlerini tamamlarken. "Öyle olmasa ne kadar kötü bir duruma düşmüş olacağımı anlıyorsunuz değil mi? Grand düşesin kusursuz bir tanığı olacaktı. Kermesten soygun başlamadan önce ayrılmış ve Londra'ya kendi arabasıyla gitmiş olacaktı. Bu durumda benim bu fantastik, kanıtsız öyküme inanan çıkar mıydı, hiç bilemiyorum."

"Hayatta çıkmazdı," dedi genç adam inanarak. Kendilerini kişisel öykülerine öylesine kaptırmışlardı ki çevrelerinde olup bitenin farkında bile değillerdi. Başlarını kaldırıp baktıklarında ince uzun, üzgün yüzlü birinin eve yaslanmış ilgiyle onları dinlediğini gördüler. Adam onlara bakarak başını salladı.

"Çok ilginç!" dedi.

Jane, "Siz de kimsiniz?" diye sordu.

Üzgün yüzlü adam gözlerini kırpıştırdı.

"Dedektif Müfettiş Farrell," dedi nazikçe. "Gerek genç bayanın gerekse sizin öykünüz çok ilgimi çekti. Hanımefendinin öyküsüne inanmakta biraz zorlanacağımızı sanıyorum, bir iki karanlık nokta halen var."

"Örneğin?"

"Bakın, bu sabah gerçek grand düşesin Paris'te evlenmek için evinden kaçtığını öğrendik."

Jane yutkundu.

"Ayrıca 'Amerikalı haydut genç kızın' bu ülkeye geldiğini biliyorduk ve bir şekilde çetesiyle birlikte harekete geçmesini bekliyorduk. Onları çok yakında ele geçireceğimizden emin olabilirsiniz. Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Merdivenlerden çıkıp eve girdi.

"Neyse!" diyen Jane duygularını ifade etmekte zorlanıyordu.

Sonra birden, "Sanırım o ayakkabıları fark etmeniz çok zekiceydi," dedi.

"Pek öyle sayılmaz," dedi genç adam gülerek. "Ben ayakkabı ticaretinin içinde büyüdüm. Babam ayakkabı kralı olarak tanınırdı. Hep onunla aynı işi yapmamı istedi, evlenmemi, düzgün bir evim ve yaşantım olmasını filan. Kastettiği belirli bir kişi yoktu, genel anlamda istekleriydi bunlar. Ama ben sanatçı olmak istiyordum." İç çekti.

Jane nazikçe, "Sizin adınıza çok üzgünüm," dedi.

"Tam altı yıl boyunca denedim bunu. Ama hiç umut yok. Berbat bir ressamım. Bundan vazgeçip pişman olmuş sefih bir çocuk olarak evime dönmeye kararlıyım. Orada beni bekleyen bir işim var."

"İnsanın işi olması çok önemli," dedi Jane esefle. "Acaba beni de bir yerlerde ayakkabı denetmek üzere işe alabilir miydiniz?"

"Bundan çok daha iyisini yapabilirim, tabii kabul ederseniz?"

"Ah, ne?"

"Şimdilik bunu kafana takma. Sana daha sonra açıklarım. Biliyor musun, düne kadar evlenmek isteyeceğim bir kızla karşılaşmamıştım."

"Düne kadar mı?"

"Evet. Sonra onu gördüm – onu – bir tek onu!"

Israrlı bakışlarla Jane'i süzdü.

Jane heyecanla, "Ne kadar güzel hezaren çiçekleri bunlar," dedi. Yanakları al al olmuştu.

"Onlar acı bakla," dedi genç adam.

"Ne fark eder ki?"

"Hiçbir şey," diyen genç adam, Jane'e biraz daha sokuldu.

VERİMLİ BİR PAZAR

"Evet, gerçekten, bu şahane," dedi Dorothy Pratt belki de dördüncü kez. "İhtiyar kedinin beni böyle görmesini nasıl da isterdim. Onun ve Janes'in."

"İhtiyar kedi" diye anılan Bayan Pratt'in saygıdeğer ve sert patronu, Bayan Mackenzie Jones idi. Kendisinin hizmetçilerin adları konusunda takıntısı vardı ve Bayan Pratt'in küçümsediği Jane olan ikinci adının yerine Dorothy'yi kullanmasını kesinlikle kabul etmemişti.

Bayan Pratt'in arkadaşı hemen cevap vermedi, bunun için iyi bir nedeni vardı. Eğer toplamda yirmi sterlin karşılığında dördüncü el bir Baby Austin satın almışsanız ve onu ikinci kez dışarı çıkarıyorsanız, doğal olarak tüm dikkatiniz iki elinizi uyumlu olarak kullanmakta ve ayağınızı pedallara uygun zamanda basmakta oluyordu elbette.

"Şey, evet," diyen Bay Edward Palgrove motordan gelen, meraklı bir sürücünün yüreğini ağzına getirecek sürtme sesini anlamlandırmaya çalışıyordu.

Dorothy, "Kızlarla konuşmaktan pek hoşlanmıyorsun," diye yakındı.

O anda onları sollayan bir otobüs sürücüsünün yüksek sesle ve öfkeyle ettiği küfür Bay Palgrove'u cevap vermekten kurtardı.

Bayan Pratt başını geriye doğru atarak, "Bu ne küstahlık," dedi.

"Onun frenleri de böyle olsaydı görürdüm," dedi erkek arkadaşı hüzünle.

"Frenlerde sorun mu var?"

"Sonuna kadar bassan da duruncaya kadar bir ömür geçiyor," diye homurdandı Bay Palgrove.

"Neyse Ted, yirmi sterlin karşılığında bundan fazlasını beklemek doğru değil. Sonuçta işte buradayız, gerçek bir arabada, başkaları gibi biz de pazar gezintisine şehre gidiyoruz."

Sürtme sesleri ve gıcırtılar arttı.

"Ah," dedi Ted sevinçle. "Bu arabayı alabilmemiz büyük bir şanstı."

Dorothy beğeniyle, "Sen de çok iyi araba kullanıyorsun," dedi.

Yanındaki bayanın beğenisiyle gaza gelen Bay Palgrove Hammersmith Bulvarı'nda hızı biraz arttırınca bir polis tarafından sert bir şekilde uyarıldı.

Uyarılarını almış bir halde Hammersmith Bulvarı'nda ilerledikleri sırada Dorothy, "Olacak şey değil," diye homurdandı. "Bu polislere ne olduğunu anlayamıyorum. Biraz önceki konuşma şekli neydi öyle, bence topluma karşı biraz daha nazik olmaları gerektiği öğretilmeli onlara."

Edward hüzünle, "Her neyse, ben bu yolda daha fazla gitmek istemiyorum," dedi. "Great West Yolu'na geçip dönmek istiyorum."

"Ve polislerin kucağına düşmek. Daha geçen gün bizim patronun başına gelmiş. Beş sterlin ceza ve vergiler."

"Polisler o kadar da anlayışsız değiller. Zenginlerin üzerine gitmeyi yeğliyorlar. Hiç acımıyorlar. Dükkâna girip gözlerini bile kırpmadan birkaç Rolls Royce'u alabilen insanlar olduğunu düşünmek beni de çıldırtmaya yetiyor. Bunun hiçbir anlamı yok. Sonuçta ben de onlar kadar iyiyim."

"Ya o mücevherler," dedi Dorothy iç çekerek. "Bond Caddesi'ndeki dükkânlar. Pırlantalar, inciler, daha neler neler. Bense bir dizi Woolworth market incisiyle..."

Bayan Pratt hüzünle bu konuyu düşünürken Edward bir kez daha tüm dikkatini araba kullanmaya vermişti. Herhangi bir aksilikle karşılaşmadan Richmond'dan geçmeyi başardılar. Polisle tartışmak Edward'ın sinirlerini bozmuştu. Artık şeridinde kalmaya özen gösteriyor, yol ne kadar boş olursa olsun hiçbir aracı sollamıyordu.

Bu şekilde kendini birden her sürücünün bulmak için ruhunu verebileceği ağaçlı bir köy yolunda buldu.

Edward sanki yolu kendi bulmuşçasına kendine pay çıkararak, "Bu yola sapmakla akıllılık etmişim," dedi.

"Gerçekten muhteşem," diye haykırdı Bayan Pratt neşeyle. "Ve dikkatini çekerim, şurada meyve satan biri var."

Gerçekten de Bayan Pratt'in işaret ettiği köşede küçük bir pazar tezgâhı üzerinde, sepetler içinde meyve vardı. Tezgâhın üzerine asılı afişte DAHA FAZLA MEYVE YİYİN yazıyordu.

El frenini çekerek tezgâhın tam önünde durmayı başaran ve ancak böylece istediği sonucu almanın öfkesi içindeki Edward endişeyle sordu. "Ne kadar?"

"Nefis çilekler," dedi tezgâhın başındaki adam. Sevimsiz, itici, pis pis bakan biriydi. "Tam hanımefendiye göre. Taze meyve, henüz koparılmış. Vişneler de gerçek İngiliz. Bir sepet vişne ister miydiniz, hanımefendi?"

Dorothy, "Gerçekten de güzel görünüyorlar," diye mırıldandı.

"Harika, tek kelimeyle enfes," dedi adam boğuk bir sesle. "Bu sepet size şans getirecek." Sonra en baştaki sorusunu yanıtlamak üzere Edward'a döndü. "İki şilin, beyim, sudan ucuz. Sepetin içinde ne olduğunu bilseniz, hiç şüphesiz böyle derdiniz."

Dorothy, "Çok güzel görünüyorlar," diyerek iç çekti.

Edward iki şilini ödedi. Kafasında hesap yapıyordu. Çay parası, benzin, arabayla pazar gezintisi kesinlikle ucuz değildi. Zaten bir kızla dolaşmaya çıkmanın en kötü tarafı buydu. Ne görürlerse istiyorlardı.

"Teşekkürler beyim," dedi sevimsiz adam. "Bu vişne dolu sepeti alarak paranızın karşılığından çok daha fazlasını aldınız."

Edward'ın vahşice gaz pedalına basmasıyla birlikte Baby Austin sarsılarak, vişne tezgâhını adeta sıyırdı ve aynen öfkeden köpüren bir çoban köpeği gibi ileri fırladı.

Edward, "Bağışla," dedi. "Viteste olduğunu unuttum."

"Daha dikkatli olmalısın tatlım. Neredeyse adama zarar veriyordun."

Edward cevap vermedi. Bir kilometre daha gidince nehrin kıyısında tam aradıkları gibi bir yere vardılar.

Austin'i yolun kenarında bırakan Edward ve Dorothy birbirlerine sarılmış bir halde nehrin kıyısında otururak vişne yemeğe başladılar. Tam ayaklarının dibinde orada bırakılmış bir pazar gazetesi vardı.

Edward çimenlerin üstüne sırtüstü uzandı, gözlerini güneşten korumak üzere şapkasını siper etti ve mırıldandı.

"Acaba ne haberler var?"

Dorothy manşetlere baktı:

"Hüzünlü Kadın. Olağanüstü bir öykü. Geçen hafta yirmi sekiz kişi boğulmuş. Havacının Ölümü. Şaşırtıcı Mücevher Hırsızlığı. Elli bin sterlin değerinde yakut gerdanlık kayıp. Ah Ted. Elli bin sterlin! Bir düşün!" Okumayı sürdürdü. "Gerdanlık platin üzerine işlenmiş tam yirmi bir değerli taştan oluşmaktadır ve Paris'ten değerli posta servisiyle gönderilmiştir. Buraya vardığında kutunun içinden çakıl taşları çıkmıştır. Mücevherler ise kayıp."

"Postada yürütülmüş. Fransa'da posta hizmetleri berbat olmalı."

"Öyle bir gerdanlığı görmek isterdim," dedi Dorothy. "Kan gibi parlayan taşlar... güvercin kanı, rengi böyle tanımlıyorlar. İnsan boynunda öyle bir gerdanlık varken acaba neler hisseder?"

"Neyse ne, bunu asla bilemeyeceksin yavrum."

Dorothy başını geriye attı.

"Neden ki, bilmek isterdim. Kızlar şu dünyada başarılı olmanın, sosyal durumlarını yükseltmenin yollarını biliyor, buluyorlar. Ben de örneğin sahneye çıkabilirim."

Edward cesaret kırıcı bir sesle, "Kendilerini bilen kızlar bilmedikleri bir şeyi denemekten kaçınırlar," dedi.

Dorothy cevap vermek için ağzını açtıysa da bundan vazgeçti. Kendini toparlayarak mırıldandı.

"Bana vişneyi uzatsana."

Sonra, "Senden daha fazla yedim," diye ekledi. "Sepeti uzat ki kalanı paylaştırayım. Ah –bu da ne– sepetin dibinde bir şey var."

Konuşurken bir yandan da bir eliyle sepetin alt kısmındaki nesneyi dışarı çıkardı, bu kırmızı pırıl pırıl taşlardan oluşan bir kolyeydi.

Her ikisi şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla kolyeye baktılar.

Neden sonra kendini toparlayıp konuşan Edward oldu.

"Sepetin dibinde demiştin, değil mi?"

Dorothy onayladı.

"Evet dibinde, meyvelerin altında."

Yeniden bakıştılar.

"Sence bu kolye oraya nasıl girmiş olabilir?"

"Bilemiyorum. Ted bu çok tuhaf değil mi –tam da gazetede o makaleyi okuduktan sonra– şu yakutlarla ilgili olanı."

Edward güldü.

"Elinde tuttuğunun elli bin sterlin değerinde olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

"Yalnızca bunun çok tuhaf bir durum olduğunu söylemek istedim. Platine yerleştirilmiş yakutlar. Platin gümüşe benzeyen mat, sıradan bir şey, aynen buradaki gibi. Ama taşlar, nasıl da parlıyorlar, renkleri muhteşem öyle değil mi? Acaba kaç tane var merak ediyorum?" Taşları saydı. "Ted inanmayacaksın ama tam yirmi bir tane."

"Olamaz."

"Evet. Aynen gazetede yazdığı gibi. Ah, Ted yoksa..."

"Olamaz." Ancak ikircikli konuşuyordu. "Bunu anlamanın bir yolu var, cama sürtmek gibi."

"O elmas için. Biliyor musun Ted çok tuhaf bir adamdı –meyve satan adamı kastediyorum– iğrenç bir görünümü vardı. Sanki bizden hoşlanmıştı, verdiğimiz paranın değerinden çok daha fazlasının sepetin içinde olduğunu söyledi."

"Hadi ama sen de Dorothy, adam niçin durup dururken bize elli bin sterlin vermek istesin ki?"

Bayan Pratt başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Peki ama ya polisler peşindeyse."

"Polis mi?" Edward'ın beti benzi solmuştu.

"Evet. Gazetede yazıyordu, polis bir ipucu bulmuş, iz üzerindeymiş."

Edward'ın sırtından aşağı soğuk terler boşaldı.

"Bu hiç hoşuma gitmedi Dorothy. Düşünsene ya polis bizi yakalarsa."

Dorothy, ona ağzı açık, şaşkınlıkla baktı.

"Ama biz bir şey yapmadık ki Ted. Bunu sepette bulduk."

"Bu anlatılabilecek en aptal öykü. Kim inanır ki?"

Dorothy, "Haklısın," dedi.

"Ah Ted gerçekten bunun o olduğuna inanıyor olamazsın. Yoksa öyle mi? Bu peri masalı gibi bir şey."

"Bence peri masalı filan değil. Bana daha çok kahramanının suçsuz yere Dartmoor'a on dört yıl hapis kalmak zorunda kalacağı bir öyküymüş gibi geliyor."

Ancak Dorothy, onu dinlemiyordu. Gerdanlığı boynuna takmış, çantasından çıkardığı küçük aynada nasıl göründüğüne bakıyordu.

"Aynen bir düşes gibi," diye mırıldandı kendi kendine hayranlıkla.

Edward hışımla, "Buna inanamıyorum," diye haykırdı. "Bunlar imitasyon. Evet, kesinlikle imitasyon olmalı."

Dorothy hâlâ hayran hayran aynadaki görüntüsüne bakıyordu.

"Evet, hayatım," dedi. "Büyük olasılıkla öyledir."

"Fazlası çok... çok fazla rastlantı olurdu."

Dorothy mırıldandı.

"Güvercin kanı."

"Saçmalık bu. Tek söyleyebileceğim bu. Saçmalık! Dorothy sen benim ne dediğimin farkında mısın? Beni dinliyor musun?"

Dorothy aynayı kaldırdı. Genç adama döndü. Bir eli hâlâ boynundaki yakut kolyedeydi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Edward, onu dikkatle süzdü, öfkesi yatışmıştı. Dorothy'yi daha önce hiç böyle görmemişti. Zafer kazanmışçasına bir hava içindeydi, üzerine onun için tamamen yeni olan soylu bir güzellik gelmişti sanki. Boynunda elli bin sterlinlik bir kolye olduğu inancı Dorothy Pratt'i yeni bir kadın yapıp çıkmıştı. Kleopatra, Semiramis ve Zenobia karışımı cüretkâr, küstah, dingin bir kadın.

Edward kekeleyerek alçakgönüllülükle, "Sen –sen– muhteşem görünüyorsun," dedi.

Dorothy güldü, gülmesi bile değişmişti.

Edward, "Bak canım," dedi. "Bir şey yapmalıyız. Bunu polise götürmeliyiz ya da öyle bir şey işte."

"Saçmalama. Daha biraz önce sen kendin bize inanmayacaklarını söyledin. Büyük olasılıkla bunu çalmış olduğun düşüncesiyle seni hapse gönderirler."

"İyi de, başka ne yapabiliriz ki?"

Dorothy Pratt, "Bunu kendimize saklarız," dedi.

Edward, onu şaşkınlıkla süzdü.

"Saklamak mı? Çıldırdın mı sen?"

"Bunu bulduk, öyle değil mi? Bunun değerli olduklarını düşünmemiz için bir neden var mı? Elimizde tutar hatta kullanırız."

"Ve polis de seni anında enseler."

Dorothy bunu bir iki dakika düşündü.

"Peki, haklı olabilirsin. O zaman bunu satarız. Sen bir hatta iki Rolls Royce alırsın, ben de elmas bir taç ve pırlanta yüzükler alırım."

Edward hâlâ gözlerini dikmiş şaşkınlıkla bakıyordu.

Dorothy sabırsızlandı.

"Şimdiye dek hiçbir şeyde şansımız olmadı ki, ama şimdi şans ayağımıza kadar geldi. Biz bunu çalmadık, bu konuda benimle aynı fikirde olmalısın. Kendiliğinden geldi ve sanırım bu istediklerimize kavuşabilmemiz için karşımıza çıkmış tek şans. Bu durumda bile yürekli olamıyor musun Edward Palgrove? Biraz cesaret."

Edward zorlukla konuşmayı başardı.

"Satmak mı dedin? Bunun kolay olacağını mı sanıyorsun? Bu kör olası nesneyi hangi kuyumcuya götürsem hemen tanır."

"O zaman kuyumcuya götürmezsin. Hiç polisiye roman okumadın mı Ted? 'çalıntı mallar alan' birine götürürsün?"

"Öyle birini nereden bulacağım ki? Ben namuslu bir çevrede büyüdüm."

"Erkekler her şeyi bilmelidir. Varlık nedenleri budur."

Edward, ona dikkatle baktı. Dorothy sakin ve kararlıydı.

Edward, "Sana inanamıyorum," diye mırıldandı çaresizlik içinde.

"Ben de senin daha cesur olduğunu sanıyordum."

Kısa bir sessizlik oldu. Dorothy daha sonra ayağa kalktı.

"Neyse," dedi kayıtsız bir havada. "En iyisi artık eve dönmek."

"Boynunda o nesne ile mi?"

Dorothy kolyeyi çıkardı, hayranlıkla hatta saygıyla baktıktan sonra çantasına koydu.

Edward, "Bak canım," dedi. "Onu bana vermelisin."

"Hayır."

"Evet, vermelisin. Ben dürüst bir insanım, yavrum, öyle yetiştirildim."

"Sen dürüst olmaya devam et. Senin bununla yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ver onu," dedi Edward inatla. "Dediğini yapacağım. Çalıntı mal alan birini bulacağım. Dediğin gibi bu belki de karşımıza çıkan tek şans. Bize kendiliğinden geldi. Ayrıca onu dürüstçe elde ettik, karşılığında iki penny ödedik. Bazı insanların yaşamları boyunca antika dükkânlarında yaptıkları da aynı şey, üstelik bununla gurur duyuyorlar."

Dorothy, "İşte bu!" diye haykırdı. "Edward muhteşemsin!"

Kolyeyi verdi, Edward da cebine koydu. Heyecanlıydı, coşkuluydu, kendini farklı, çok daha becerikli ve üstün hissediyordu. Bu havada Austin'i çalıştırdı. Her ikisi de çayı anımsayamayacak kadar heyecanlıydılar. Londra'ya kadar hemen hiç konuşmadılar. Bir kez bir kavşakta bir polis memuru arabalarına yaklaştığında Edward'ın yüreği deli gibi çarpmaya başladı. Neyse ki –mucize gibi– herhangi bir aksilikle karşılaşmadan evlerine ulaştılar.

Edward'ın Dorothy'ye söylediği son sözcükler de bu heyecanı yansıtıyordu.

"Bunun için her şeyi yapacağız. Başaracağız. Elli bin sterlin. Her şeye değer!"

Edward o gece düşünde parmaklıklar ve Dartmoor Hapishanesi'ni gördü. Sabahın erken bir saatinde kalktığında bitkindi, dinlenememişti. Çalıntı mal alan birini bulmalıydı, ama bunu nasıl yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Ofiste çalışırken de dikkatsiz ve düzensizdi, hatta bu yüzden öğle yemeğinden önce iki kez uyarı bile aldı.

"Çalıntı mal alan" birini nereden bulacaktı? Whitechapel –bunun için doğru çevre buydu– yoksa Stepney'e mi gitmeliydi?

Öğlen yemeğinden sonra ofise döndüğünde telefonla onu birinin aradığını söylediler. Arayan Dorothy'ydi. Sesi trajik ve ağlamaklıydı.

"Ted, sen misin? Telefonu kullanıyorum ama hanımefendi her an gelebilir ve kapamak zorunda kalabilirim. Ted henüz bir şey yapmadın, değil mi?"

Edward yapmadığını söyledi.

"Yapmamalısın da, Ted yapmamalısın. Bütün gece uyuyamadım. Korkunçtu. Kutsal Kitap'ı çalmayacaksın dediği asla aklımdan çıkmıyor. Dün çıldırmış olmalıyım, gerçekten de çıldırmıştım. Sakın bir şey yapma Ted, hayatım, beni anlıyorsun, değil mi?

Ted büyük bir rahatlama mı hissetmişti yoksa ona öyle mi gelmişti? Öyle olabilirdi ama buna yenik düşmek, bunu kabul etmek niyetinde değildi.

"Bir şey yapacağıma söz verdiysem yaparım," dedi çelik bakışlı olağanüstü güçlere sahip bir Süpermen havasında.

"Ah Ted, yapmamalısın, yalvarırım yapma bunu. Tanrım, geliyor işte. Bak Ted, hanımefendi akşam yemeğe çıkacak. O sırada kaçıp seninle buluşabilirim. Sakın benimle buluşana kadar bir şey yapma. Sekizde. Beni evin köşesinde bekle." Birden sesi değişti, yumuşadı. "Evet, madam, sanırım yanlış numaraydı. Aradıkları Bloomsbury 0234 imiş."

Edward akşam altıda ofisten ayrıldığında gazete manşetlerinde büyük harfle yazılmış bir haber dikkatini çekti.

MÜCEVHER HIRSIZLIĞI SON GELİŞMELER

Hemen bir penny verip gazete aldı. Metroya binip ustalıkla bir koltuğa yerleşmeyi başardıktan sonra merakla aldığı gazeteyi açtı. Aradığını kolayca buldu.

İstemese de hafifçe ıslık çalmasını engelleyemedi.

"Tanrım... ben..."

Sonra bu haberle bağlantılı bir başka paragraf dikkatini çekti. Bir solukta o paragrafı da okudu ve gazetenin kayıp yere düşmesini umursamadı bile.

Saat tam sekizde randevu yerinde bekliyordu. Solgun ancak her zamanki gibi güzel olan Dorothy koşarak geldi ve ona katıldı.

"Bir şey yapmadın, değil mi Ted?"

"Bir şey yapmadım." Cebinden yakut kolyeyi çıkardı. "Bunu takabilirsin."

"Ama Ted..."

"Polis yakutları bulmuş, onları çalan adamı da tutuklamış. Şunu oku."

Cebinden çıkardığı gazete kupürünü genç kıza doğru uzattı. Dorothy bir solukta okudu:

YENİ BİR REKLAM YÖNTEMİ

Yeni bir firma "Tamamı İngiliz Hepsi Yerli Malı Fivepenny Fuarı" kapsamında ünlü Woolworth Firması'na meydan okumak amacıyla çok zekice, yepyeni bir reklam sloganıyla ortaya çıktı. Dün sepetler dolusu meyve satıldı ve bu her pazar aynı şekilde devam edecek. Kampanya kapsamında her elli sepetten birine imitasyon, renkli taşlardan oluşan bir gerdanlık yerleştirilmiştir. Bu gerdanlıklar sepet için ödenen paradan çok değerli olup asıllarından farksız görünmektedirler. Dünkü satışlar büyük heyecan ve coşku uyandırmış ve DAHA FAZLA MEYVE YİYİN kampanyasının önümüzdeki pazar daha da büyük ilgi görmesi beklenmektedir. Fivepenny Fuarı'nı bu girişimden dolayı kutlar ve yerli malını teşvik kapsamında yaptıkları bu çalışmalarında başarılar dileriz.

Dorothy, "Yani..." dedi.

Ve kısa bir aranın ardından derin bir soluk alarak, "Neyse..." diye ekledi.

"Evet," dedi Ted. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

O sırada oradan geçen bir adam eline bir kâğıt tutuşturdu ve, "Bir tane de siz alın kardeşim," dedi.

"Erdemli bir kadının değeri dünyanın tüm yakutlarından fazladır."

Edward, "Bak," dedi. "Sanırım bu seni neşelendirir."

Dorothy şüpheyle, "Bilemiyorum," dedi. "Aslında ben yalnızca erdemli bir kadın gibi görünmek istemiyorum."

"Zaten görünmüyorsun da. Adamın bu kâğıdı bana vermesinin nedeni de bu. Boynunda o yakutlarla hiç de erdemli bir kadın gibi görünmediğinden emin olabilirsin."

Dorothy güldü.

"Çok tatlısın Ted. Haydi gel, sinemaya gidelim."

BAY EASTWOOD'UN MACERASI

Bay Eastwood tavana baktı. Sonra da zemine. Ardından gözleri ağır ağır sağ taraftaki duvara kaydı. Birden ciddi bir çabayla bakışlarını bir kez daha önünde duran daktiloda yoğunlaştırmayı başardı.

Daktilodaki kâğıdın saf beyazlığı siyah büyük harflerle yazılmış bir başlıkla bozulmuş, çirkinleşmişti.

"İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ"

aynen böyleydi başlık. İlginç, komik bir başlık. Anthony Eastwood bu başlığın okuyanın hemen ilgisini çekeceğini ve onu esir alacağını düşünüyordu. "İkinci Salatalığın Gizemi" diyeceklerdi. Bu ne olabilir ki? Bir salatalık? İkinci salatalık? Bu romanı muhakkak okumalıyım." Heyecanlanacak ve usta dedektif romanları yazarının bu basit sebzenin etrafında nasıl bir öykü kurguladığını merak edeceklerdi.

Buraya kadar her şey iyi hoştu. Anthony Eastwood da herkes kadar bunun nasıl bir öykü olması gerektiğini biliyordu, asıl sorun onun nasıl devam edeceğini bilememesiydi. Bir öykünün iki olmazsa olmazı vardı: Adı ve konusu, bundan ötesi çoğunlukla ağır ön hazırlık çalışmalarından oluşmaktaydı. Bazen romanın adı kendiliğinden konuyu da çağrıştırıyordu, sonrasıysa tereyağından kıl çeker gibi kendiliğinden

kolayca yürüyordu. Ancak bu durumda da öykünün adı kurgunun önüne geçiyordu.

Anthony Eastwood'un bakışları yeniden zemin, tavan, duvar kâğıtları arasında gezdi, ama kafasında hiçbir şey belirlenmedi.

Kadın kahramanın adı Sonia olmalı, diye düşündü Anthony kendini buna ikna etmeye çalışarak. "Sonia ya da Dolores, teni fildişi rengi olmalıydı, ama asla hastalıklı bir görünümü olmamalıydı. Gözleri dipsiz kuyular kadar derin olmalıydı. Erkek kahramanın adıysa George ya da John olmalıydı, tipik bir İngiliz. Sonra bahçıvan, bir bahçıvan mutlaka olmalıydı, ne de olsa ölümcül salatalığı bahçeden söküp çıkaracak birine ihtiyaç vardı. Bahçıvan İskoç olabilirdi, erken don nedeniyle karamsarlığa kapılmış biri.

Bu yöntem genellikle yeterli olurdu aklına bir şeyler gelmesine, ama o sabah her nedense aklına hiçbir şey gelmiyordu. Anthony, Sonia ve George'u ve de komik bahçıvanı gözünde tam olarak canlandırabiliyordu ama bu kişilikler her nedense canlanıp bir romanın parçası olmamakta direniyorlardı.

Tabii salatalık yerine muz da olabilir, diye düşündü Anthony çaresizce. Ya da bir marul, Brüksel lahanası –Brüksel lahanası– evet Brüksel lahanası hiç de fena olmayabilirdi aslında? Brüksel'i çağrıştıran bir şifre –çalınmış değerli kâğıtlar– kötü niyetli bir Belçikalı Baron.

Bir an için kafasının içinde bir kıvılcım çakmış olsa da bunun kaybolması belirmesi kadar çabuk oldu. Belçikalı baron da tam olarak şekillenmedi kafasında. Anthony birden erken don ve salatalığın birbiriyle bağdaşmayan kavramlar olduğunu ve İskoç bahçıvanın inandırıcılığını gölgeleyebileceğini düşündü.

Bay Eastwood, "Oh! Kahretsin!" dedi.

Ayağa kalktı ve *Daily Mail*'e bir göz attı. Gazetede çaresizlik içinde kıvranan bir yazara esin kaynağı olabilecek bir cinayet haberine rastlamayı umuyordu. Ancak o sabahki haberler genellikle politikti ya

da dış haberlerdi. Bay Eastwood umut kırıklığı içinde gazeteyi kenara bıraktı.

Sonra yeniden masanın başına geçerek gözlerini kapadı, elini kâğıtların üzerine koydu ve bir parmağıyla hafif hafif kâğıtlara vurmaya başladı. Kadere bakın ki kafasının içinde beliren tek sözcük "koyun" oldu. Ve birden, şaşılacak bir kusursuzlukta, aradığı öykünün neredeyse tamamı Bay Eastwood'un kafasında şekillendi.

Güzel bir kız, sevgilisi savaşta öldürülmüş, üzüntüden çıldırmış, kendini İskoç dağlarında koyun gütmeye adamış, ölen âşığıyla mistik bir buluşma, finalde Akademi ödüllü filmlerde olduğu gibi koyun, ay ışığı ve karlar içinde yatan kızın aynı sahnede buluşması ve cesetten uzaklaşan iki ayak izi..."

Bu muhteşem bir öyküydü. Ama Anthony iç çekerek bu fikirden vazgeçti ve üzgün üzgün başını salladı. Kendisinden roman bekleyen editörün bu öyküyü beğenmeyeceğini çok iyi biliyordu, her ne kadar güzel olursa olsun. Onun istediği ve olmasında ısrar ettiği öyküde (ve de tabii karşılığında cömertçe para ödemeye hazır olduğu) gizemli esmer bir kadının kalbinden hançerle bıçaklanması, genç âşığından haksız yere şüphelenilmesi, sonra birden hiç beklenmedik bir şekilde gizemin aydınlanması ve kesinlikle yetersiz delillerin ışığında suçlunun en umulmayan kişi çıkması gerekiyordu. Aslına bakılırsa İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ tam bu öyküye yakışır bir başlıktı.

Yine de, diye düşündü Anthony. "Bire yüz bahse girebilirim ki adı değiştirecek ve bana hiç sormadan "Tiksindiren cinayet" gibi bir isim verecektir. Lanet olsun, yine telefon!

Öfkeyle telefona doğru yürüyüp ahizeyi eline aldı. Son bir saat içinde telefon iki kez çalmıştı, bir defasında yanlış numaraydı, bir defasında da nefret ettiği, ancak reddetmesi çok zor sosyetik bir kadının akşam yemeği davetiyle ilgili olarak aranmıştı.

"Buyurun," dedi ahizeye homurdanarak.

Karşıdaki bir kadın sesiydi, yumuşak, sevecen yabancı aksanlı bir ses.

"Sen misin sevgilim?" diye sordu kız okşarcasına bir sesle.

"Şey... ben... bilmiyorum..." dedi Bay Eastwood duraksayarak. "Kiminle görüşüyorum?"

"Benim. Carmen. Dinle bak, sevgilim. İzleniyorum –tehlikedeyim– hemen gelmelisin. Bu hayat memat meselesi."

"Pardon," dedi Bay Eastwood nazikçe. "Korkarım yanlış..."

Daha o sözünü tamamlayamadan kadın yeniden konuşmaya başladı.

"*Madre de Dios!* Geliyorlar. Eğer bu yaptığımı anlarlarsa beni gözlerini kırpmadan öldürürler. Yardım et. Hemen gel. Gelmemen benim için ölüm demek. Biliyorsun, 320 Kirk Caddesi. Şifre salatalık... Çabuk ol..."

Duyduğu ufak çıtırtı kadının hattın diğer ucunda telefonu kapattığını gösteriyordu.

Bay Eastwood şaşkınlık içinde, "Kahretsin!" diye homurdandı.

Tütün kutusuna giderek piposunu doldurdu.

Sanırım, diye düşünüyordu. Bilinçaltımın bana oynadığı bir oyun. Salatalık demiş olamaz. Bu olağandışı bir durum. Bu kadarı da olamaz artık. Salatalık demiş olamaz, yoksa olabilir mi?"

Şaşkınlık içinde odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

"320 Kirk Caddesi. Acaba nasıl bir yer? Diğer adamın oraya gitmesini bekliyor olacak. Umarım ona durumu açıklayabilirim. 320 Kirk Caddesi. Şifre salatalık... hayır, bu çok saçma kafam çok meşgul olduğu için halüsinasyon gördüm, hepsi bu."

Kötü kötü daktiloya baktı.

"Ne işe yararsın, bunu bilmek isterdim. Bu sabah sana bakıyordum, başıma bu geldi. Bir yazar konularını gerçek yaşamdan almalıdır, anlıyor musun, gerçek yaşamdan? İşte şimdi de konu bulmaya gidiyorum."

Şapkasını aldı, tutkuyla eski mine kaplama koleksiyonuna baktı ve dairesinden çıktı.

Birçok Londra'lının da bildiği gibi Kirk Caddesi uzun, kalabalık, işlek bir caddedir. Antikacıların ağırlıkta olduğu caddede taklit mallar uygun fiyatlarla satışa sunulur. Aynı şekilde eski pirinç ya da bakır objelerin satıldığı mağazalar, züccaciyeciler, ikinci el mağazalar ve ikinci el kıyafet satıcılarda bu cadde üzerinde sıklıkla bulunmaktadır.

320 Numara eski züccaciye ürünlerinin satıldığı bir yerdi. Mağaza tıka basa her türden cam eşyayla doluydu. Anthony'nin mağazanın ortasına ulaşması için şarap ve şampanya kadehlerinin, abajurların ve tepesinde sallanan avizelerin arasında dikkatlice ilerlemesi gerekti. Dükkânın arka tarafında çok yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadının birçok üniversite öğrencisi gencin imrenerek bakacağı şekilde terlemiş bıyıkları ve haşin bir görünümü vardı.

Anthony'ye baktı ve ters bir ifadeyle, "Evet, ne istiyordunuz?" diye sordu.

Anthony kolay sinirlenen bir genç değildi. Hemen birkaç şarap kadehini gösterip fiyatını öğrenmek istediğini sordu.

"Yarım düzinesi kırk beş şilin."

"Gerçekten mi? Çok güzeller öyle değil mi? Peki ya bunlar? Bunlar kaça?"

"Gerçekten çok ender bulunan parçalar bunlar, eski Waterford. Size çiftini on sekiz guinea'ya bırakabilirim."

Bay Eastwood kendi diliyle başını belaya soktuğunun farkındaydı. Bu gidişle yaşlı kadının kızgın bakışlarından hipnotize olarak alışveriş yapmak zorunda kalacaktı. Ancak dükkândan aradığını bulmadan boş çıkmayı da kendine yediremiyordu.

"Peki ya bu?" diye sordu bir avizeyi işaret ederek.

"Otuz beş guinea."

"Ah!" dedi Bay Eastwood esefle. "Bu göze alabileceğimden biraz fazla."

"Ne arıyordunuz?" diye sordu yaşlı kadın. "Evlilik armağanı olarak bir şey mi?"

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Anthony bu açıklamaya dört elle sarılarak. "Ancak onlara bir şey beğendirmek hiç kolay değil."

"Evet, anlıyorum," dedi kadın kararlılıkla. "Güzel bir antika cam eşya hiç kimseye ters gelmez. Burada birkaç eski sürahi var –bunlardan birini alabilirsiniz– ya da şu likör takımı, tam yeni geline göre bir şey..."

Anthony'nin daha sonraki on dakikası bu ıstıraba katlanmakla geçti. Kadın, onu pençesine almıştı bir kere. Her türden cam işleme sanatı örneği teker teker beğenisine sunuldu. Anthony çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Bakması için eline verilen büyük kristal kâseyi masanın üzerine bırakırken formalite gereği, "Şahane! Şahane!" diye haykırdı. Sonra birden telaşlı bir ifadeyle sordu. "Burada telefon vardı, değil mi?"

"Hayır yok. Tam karşımızdaki postanede bir telefon kulübesi var. Evet, kararınız, bu eski kâse mi, yoksa bu şık bardaklar mı?"

Anthony, kadın olmadığı için bir şey satın almadan mağazadan çıkmanın incelikleri konusunda kesinlikle deneyimsizdi.

"Likör takımını alsam iyi olacak," dedi kararlılıkla.

Ona en küçük parça buymuş gibi gelmişti. Avizenin üzerinde kalmasından korkmuştu bir an.

İçi yanarak satın almak zorunda kaldığı likör takımının parasını ödedi. Ama sonra, yaşlı kadın likör takımını paketlerken birden yeniden cesaretini topladı. Sonuçta kadın olsa olsa onun eksantrik bir tip olduğunu düşünebilirdi, ayrıca onun ne düşündüğünün ne önemi vardı ki?

Açık ve net bir şekilde, "Salatalık," dedi.

Yaşlı kadın birden paketleme işine son verdi.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne dediniz?"

Anthony telaşla, "Hiç, hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Ah... salatalık dediğinizi duydum gibi geldi de."

"Dedim zaten," dedi Anthony meydan okurcasına.

"Neyse... neden bunu daha önce söylemediniz ki? Boşuna zaman kaybı. Şu kapıdan geçip yukarı çıkın. Yukarıda sizi bekliyor."

Anthony kendini düşteymiş gibi hissediyordu. Sanki hayaller âlemindeymişçesine gösterilen kapıdan geçip son derece kirli merdivenlerden yukarı çıktı. Merdivenlerin sonundaki yarı aralık kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu.

Ve içerideki sandalyede gözleri kapıda, yüzünde heyecan dolu bir beklenti ifadesiyle genç bir kız oturuyordu.

Hem de ne kız. Teni gerçekten de Anthony'nin romanlarında hep yazdığı gibi fildişi beyazlığında ve duruluğundaydı. Ya gözleri. O gözleri! İngiliz değildi. Bu gözlerindeki pırıltıdan anlaşılıyordu. Elbisesinin pahalı sadeliğinde bile kendini belli eden yabancı egzotik bir farklılığı, kalitesi vardı.

Anthony kapıda durdu, şaşkındı, utanmıştı. Açıklama yapma zamanı gelmişti. Ne var ki kız o anda sevinçle yerinden fırlayıp boynuna sarıldı.

"Geldin işte," diye haykırdı genç kız coşkuyla. "Geldin. Tanrı'ya şükür, geldin işte!"

Eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmama eğiliminde biri olan Anthony de bu fırsatı kaçırmadı ve ona sarıldı. Genç kız neden sonra biraz geri çekilerek Anthony'nin yüzüne ürkek bir çekicilikle baktı.

"Seni dünyada tanımazdım," dedi. "Tanıyamazdım."

"Tanımaz mıydın?" diye sordu Anthony zayıf bir sesle.

"Gözlerin bile çok farklı, üstelik sen benim düşündüğümden en az on kez daha yakışıklısın."

"Ben mi?"

Anthony bu arada kendi kendine, "Sakin ol, oğlum, sakin ol," diyordu. "Durum lehine gelişiyor, sakın kontrolünü kaybetme."

"Seni tekrar öpebilir miyim?"

"Tabii ki öpebilirsin," dedi Anthony içtenlikle. "Ne kadar istersen."

Bu çok keyif verici bir öneriydi.

Anthony düşünüyordu.

"Acaba ben kimim? Dilerim Tanrı'dan gerçek adam ortaya çıkmaz. Ne kadar kusursuz bir sevgili bu kız."

Kız birden ondan uzaklaştı. Yüzünde anlık bir dehşet belirdi.

"Seni izlemediler, değil mi?"

"Tanrım, hayır."

"Ah... evet ama onlar çok kurnazlar. Sen onları benim kadar tanımıyorsun. Boris, o şeytanın ta kendisidir."

"Senin için çok kısa bir süre içinde Boris'i alt edeceğimden emin olabilirsin."

"Sen aslansın... evet, sen gerçek bir aslansın. Onlara gelince, onların hepsi aşağılık insanlar, ayaktakımı. Dinle, o bende. Eğer bunu bilseler beni öldürürler. Korkuyordum, ne yapacağımı bilemedim, sonra seni düşündüm... Hişt, bu da neydi böyle?"

Aşağıdaki mağazada bir ses olmuştu. Kız, Anthony'ye olduğu yerde kalmasını işaret ettikten sonra parmak uçlarına basarak merdivene gitti. Döndüğünde yüzü bembeyazdı ve gözleri koskocaman açılmıştı.

"*Madre de Dios*! Polis. Buraya geliyorlar. Bıçağın var mı? Ya da tabancan? Hangisi?"

"Sevgili yavrum, ciddi ciddi bir polisi öldüreceğimi düşünüyor olamazsın, değil mi?"

"Ah, sen delisin... deli! Seni alıp götürecek ve asacaklar."

"Ne yapacaklar?" diye soran Bay Eastwood tüylerinin ürperdiğini hissediyordu.

O sırada merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

"İşte geliyorlar," diye fısıldadı genç kız. "Her şeyi inkâr et. Tek çaren bu."

"Bu çok kolay," diye mırıldandı Bay Eastwood.

Bir dakika sonra iki adam odaya girdiler. İkisi de sivil giyimliydi ama uzun yılların deneyimiyle kazandıkları ciddi ve resmi duruş biçimleri ne olduklarını açıkça gösteriyordu.

Daha ufak tefek olan, esmer sakin bakışlı adamın sözcü olduğu anlaşılıyordu.

"Seni tutukluyorum Conrad Fleckman," dedi. "Anna Rosenburg'u öldürmekten tutuklusun. Söyleyeceğin her şey aleyhine kanıt olarak kullanılabilir. Rozetim burada, eğer karşı koymaz ve sakince bizle gelirsen iyi olur."

Kızın dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü. Anthony sakin bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı.

"Büyük bir hata yapıyorsunuz, memur bey," dedi nazikçe. "Benim adım Anthony Eastwood."

Polis memurları bu açıklamadan etkilenmemişe benziyorlardı.

"Bunu daha sonra anlarız," dedi daha önce konuşmayan polis memuru. "Bu arada, bizimle geliyorsunuz."

"Conrad!" diye haykırdı genç kız. "Conrad, seni götürmelerine izin verme."

Anthony, dedektiflere baktı.

"Umarım bu genç bayanla vedalaşmama izin verirsiniz."

Beklediğinden çok daha büyük bir anlayışla iki adam kapıya doğru ilerlediler. Anthony, kızı pencerenin köşesine götürdü ve kısık bir sesle açıkladı.

"Bak canım. Beni iyi dinle. Söylediğim doğruydu. Ben Conrad Fleckman değilim. Bu sabah telefon ettiğinde sana yanlış numara vermiş olmalılar. Benim adım Anthony Eastwood. Senin yalvarmana dayanamayarak geldim buraya, neyse geldim işte."

Kız, onu inanamayan gözlerle süzüyordu.

"Sen Conrad Fleckman değil misin?"

"Hayır."

"Oh," diye bağırdı genç kız belirgin bir hayal kırıklığıyla. "Ve ben seni öptüm."

"Bu olabilir, sorun değil." Bay Eastwood, kızı yatıştırdı. "Bu tamamen duygusal bir şey. Dini anlamda bile sakıncası yok, ilk Hıristiyanlar bile kabul ederler bunu. Neyse, bak şimdi, ben bu adamlarla başa çıkarım. Birazdan gerçek kimliğim ortaya çıkar. Bu arada seni rahatsız etmezler, sen de şu Conrad'ı uyarabilirsin. Daha sonra da..."

"Evet?"

"Şey, hepsi bu kadar. Benim telefon numaram Northwestern 1743, bir daha sana yanlış numara vermemelerine dikkat et."

Kız, onu yarı hüzünlü yarı gülümseyen hoş bir bakışla süzdü.

"Unutmayacağım seni, asla unutmayacağım."

"Tamam, o zaman. Haydi, görüşmek üzere, arada..."

"Evet?"

"Eski Hıristiyanlardan bahsetmişken, bir kez daha denemenin bir zararı olmaz değil mi?"

Kız hemen boynuna sarıldı. Dudaklarıyla dudağına bir öpücük kondurdu.

"Seni sevdim, evet seni sevdim. Ne olursa olsun bunu anımsayacaksın, değil mi?"

Anthony istemeyerek kızdan ayrıldı ve kendisini bekleyen iki adama katıldı.

"Sizinle gelmeye hazırım. Bu genç bayanı da gözaltına almayı düşünmüyorsunuz herhalde."

Küçük adam nazikçe, "Hayır, efendim, sorun yok, her şey yolunda, şimdilik buna gerek duymuyoruz," dedi.

Anthony adamların peşi sıra merdivenlerden inerken, Scotland Yard'dan gelen bu adamlar iyi insanlar, diye düşünüyordu.

Yaşlı kadın ortalarda görünmüyordu, ama Anthony, onun ağır belli belirsiz sesini arka taraftaki bir kapının ardından duydu ve onun oradan olanları izlediğini anladı.

Yeniden Kirk Caddesi'ne çıktıklarında Anthony derin bir soluk aldı, rahatladı ve adamlardan ufak tefek olanına döndü.

"Evet, müfettiş – müfettiştiniz, değil mi?"

"Evet, efendim. Müfettiş Dedektif Verrall. Bu bey de dedektif Carter."

"Evet, müfettiş, artık ciddi konuşmanın zamanı geldi, lütfen beni iyi dinleyin. Ben o Conrad Bilmem Ne değilim. Size daha önce de söylediğim gibi adım Anthony Eastwood ve yazarım. Eğer bana yaşadığım daireye kadar eşlik ederseniz size kimliğimi rahatlıkla kanıtlayabileceğimi düşünüyorum."

Anthony'nin konuşma şeklindeki bir şey dedektifleri etkilemiş olmalıydı. İlk kez Verrall'ın yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi.

Görünüşe bakılırsa Carter'ı ikna etmek biraz daha zordu.

"İyi de," diye homurdandı. "O genç bayan size Conrad diye hitap ediyordu."

"Ah, o tamamen başka bir konu. Siz ikinize o bayanın bana Conrad diye hitap etmesiyle ilgili olarak –şey– tamamen kişisel olan nedenlerimi itiraf etmek gibi bir niyetim yok. Sanırım beni anlıyorsunuzdur, bu tamamen kişisel bir konu."

"Güzel hikâye," diye sırıtan Carter, "Hayır, beyim," dedi. "Bizimle geliyorsunuz. Şu taksiyi durdur, Joe."

Oradan geçen bir taksi durduruldu ve üç adam bindiler.

Anthony son bir girişimle ikiliden daha kolay kandırılacağına inandığı Verrall'a, "Bakın, sevgili müfettiş dedektif," dedi. "Daireme kadar gelip doğruyu söyleyip söylemediğimden emin olmanızda ne sakınca olabilir ki? İsterseniz taksiyi de bekletebilirsiniz, ücretini ben öderim. Bu yalnızca beş dakikanızı alacaktır."

Verrall, onu dikkatli bakışlarla süzdü.

"Bunu yapacağım," dedi sonra birden. "Her ne kadar tuhaf görünse de sizin gerçeği söylediğinize inanmak istiyorum. Merkezde yanlış adamı tutukladığımız için aptal durumuna düşmeyi biz de istemeyiz tabii ki. Adres neydi?"

"Brandenburg Apartmanları, 48 Numara."

Verrall ileri uzanarak adresi şoföre söyledi. Hedefe varıncaya kadar üçü hiç konuşmadan oturdular. Oraya vardıklarında Carter hemen yerinden dışarı fırladı. Verrall, Anthony'ye onu izlemesini işaret etti.

"Tatsızlığa hiç gerek yok," dedi. "İçeri Bay Eastwood iki dostunu getirmiş gibi normal bir görünümde gireceğiz."

Bay Westwood cinayet büronun gün geçtikçe çok geliştiğini düşündü.

Apartman girişinde kapıcı Rogers ile karşılaşmaları büyük şanstı. Anthony durdu.

"Merhaba Rogers!" dedi kayıtsız bir havada. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar Bay Eastwood," diye cevap verdi kapıcı saygıyla.

Kapıcı kendisine komşularından daha fazla anlayış gösteren ve daha cömert davranan Anthony'den hoşlanıyordu.

Anthony ilk basamakta durdu.

"Bu arada Bay Rogers," dedi Bay Eastwood her şey normalmiş gibi bir havada. "Benim burada kaç yıldır yaşadığımı söyler misin Rogers? Arkadaşlarımla bu konuda küçük bir iddiaya girdik de."

"Bir dakika, düşüneyim. Evet, yaklaşık dört yıl bitiyor olmalı."

"Aynen düşündüğüm gibi."

Anthony iki dedektifi zafer bakışlarıyla süzdü. Carter homurdandı ama Verrall neşeyle güldü.

"İyi ancak yeterli değil," dedi. "Yukarı çıkalım mı?"

Anthony dairesinin kapısını anahtarıyla açtı. Uşağı Seamark o gün izinli olduğu için mutluydu. Düştüğü bu kötü durumun tanığı ne kadar az olsa o kadar iyiydi.

Daktilosu bıraktığı gibi duruyordu. Carter doğruca masaya giderek sıkıntılı bir sesle kâğıttaki başlığı okudu.

"İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ"

"Yeni başladığım romanım," dedi Anthony rahat insan tavrıyla.

"Lehinize bir nokta daha," dedi Verrall başını sallayarak. Gözleri parlıyordu. "Bu arada, romanın konusu neydi? İkinci salatalığın gizemi ne?"

"İşte şimdi can alıcı noktaya parmak bastınız. Bütün bu sorunların temelinde de bu ikinci salatalık yatıyor zaten."

Carter, onu merakla süzdü, birden başını salladı ve parmağıyla alnına hafifçe vurdu.

"Genç adam, iyice kaçırmış," diye mırıldandı bu arada duyulabilecek bir şekilde.

"Evet, beyler," dedi Bay Eastwood telaşla. "Konumuza dönelim. İşte bunlar bana gelmiş mektuplar, zarfların üzerinde adım ve adresim var, banka defterim, editörümle yazışmalarım. Başka ne istersiniz?"

Verrall, Anthony'nin kendisine uzattığı belgeleri inceledi.

"Ben kendi adıma başka bir şey istemem," dedi daha sonra saygıyla. "İkna oldum. Ancak tek başıma sizi salıverme sorumluluğunu yüklenmek de istemem. Bakın, her ne kadar yıllardır burada Bay Eastwood adıyla ikamet ettiğiniz anlaşılsa da Conrad Fleckman ve Anthony Eastwood'un aynı kişi olması hâlâ mümkün. Dairenizi iyice aramam,

parmak izinizi almam ve merkezdeki amirlerimle konuşmam gerekiyor."

Anthony, "Bu oldukça kapsamlı bir çalışmaya benziyor," dedi. "Dilediğinizce araştırma yapabilirsiniz, ulaşacağınız hiçbir özel sırrımı öğrenmenizde benim açımdan bir sakınca olmadığından emin olabilirsiniz. Buyurun lütfen dilediğinizce araştırın."

Müfettiş gülümsedi. Bir dedektif için insani yönü çok fazlaydı.

"Lütfen ben burada çalışırken Carter ile birlikte arka taraftaki küçük odaya geçip bekler misiniz?"

Anthony istemeyerek, "Elbette," dedi. "Ama bence bunu daha farklı bir biçimde yapsak daha iyi olmaz mı?"

"Nasıl?"

"Yani ben ve siz, yanımıza viski sodalarımızı alıp arka tarafa geçsek, bu arada dostumuz dedektif Carter bu kapsamlı araştırmayı yapsa?"

"Öyle istiyorsanız?"

"Evet, öyle istiyorum."

Carter'ı masayı ve salonu ayrıntılı bir şekilde araştırması için yalnız bırakıp arka tarafa doğru ilerlediler. Tam salondan çıkmışlardı ki Anthony onun telefonu alıp Scotland Yard'ı aradığını duydu.

Küçük odaya girdiklerinde Anthony, Müfettiş Verrall'ı oradaki rahat koltuklardan birine oturttu. Sonra da kendisine ve ona viski soda servisi yaptı.

"Böylesi çok daha iyi," dedi gülümseyerek. "Önce benim içmemi ister miydiniz, zehir olmadığını kanıtlamam için."

Müfettiş gülümsedi.

"Bu çok çarpık bir durum," dedi. "Ancak mesleğimizin bize öğrettiği birkaç şey var. Bunlardan biri de hiçbir şeye aldanmayıp tedbirli olmak. Yoksa en başından beri hata yaptığımızın farkındaydım. Yine de tüm belgeleri ve bulguları incelememiz gerekiyor. Bürokrasiden kaçmak olanaksız, anlıyorsunuz değil mi?"

"Korkarım hayır," dedi Anthony esefle. "Dedektif pek anlayışlı biri değil sanırım."

"Ah, hayır, Dedektif Carter aslında çok iyi bir insandır. Ancak onu kandırmak pek kolay değildir."

"Bunu fark ettim," diyen Anthony hemen ardından da ekledi. "Acaba sizden bu olayla ilgili bilgi almak istesem bunda bir sakınca var mı?"

"Ne gibi?"

"Haydi, ama meraktan öldüğümün farkında değil misiniz? Bu Anna Rosenburg kim ve onu niçin öldürmüş olayım ki?"

"Yarın bunu gazetelerde okuyacaksınız."

"Yarına ölmüş bile olabilirim, her şey için çok geç olabilir. Haydi, ama müfettiş, lütfen bu haklı merakımı giderin. Mesleğiniz gereği bu konu hakkında konuşmamam gerektiğinin farkındayım ama bir defalığına bunu bozsanız ne olur ki."

"Bu tamamen kural dışı efendim."

"Sevgili müfettiş, yakın dostlar arasında bunun lafı mı olur? Dost değil miyiz?"

"Neyse, söyleyeyim. Anna Rosenberg bir Alman Yahudisi, Hampstead'da yaşıyordu. Kaynağı bilinmiyor ama her yıl servetinin üzerine servet eklemeyi başarıyordu."

"Bense tam tersi," dedi Anthony gülümseyerek. "Geçim kaynağım ortada ve her yıl fakirleşiyorum. Belki de ben de Hampstead'da yaşamalıyım. Oranın çok verimli olduğunu duyarım hep."

"Onun bir zamanlar..." diye ekledi Verrall. "İkinci el giysi sattığını biliyoruz..."

Anthony araya girerek sözünü kesti.

"Bu durumu açıklıyor işte. Savaştan sonra üniformamı sattığımı anımsıyorum... haki olanı değil, diğerini. Hani dairenin her tarafına neredeyse kırmızı pantolonlar ve altın sırmalar yayılmıştı, göz boyamak

için. Sonra Rolls Royce'uyla takım elbiseli şişman bir adam ve ardında da büyük bir çanta taşıyan uşağı geldiler. Adam tamamı için bir sterlin ödeyeceğini söyledi. Sonuçta bir av elbisesi ve birkaç Zeiss gözlük ekledim ve rakamı iki sterline çıkarabildim. Adamın bir işaretiyle uşak çantayı açtı ve alınanları içine yerleştirdi. Şişman adam da bana bir on sterlin uzatarak bozmamı istedi."

"Yaklaşık on yıl kadar önce," dedi müfettiş anlatılanları pek umursamadan. "Londra'ya bazı İspanyol politikacılar mülteci olarak sığındılar, bunların arasında karısı ve çocuğuyla birlikte gelen Don Fernando Ferrarez diye biri de vardı. Çok yoksullardı ve karısı da hastaydı. Anna Rosenburg onları kaldıkları yerde ziyaret ederek satacak bir şeyleri olup olmadığını sordu. Don Fernando dışarıdaydı, karısı kocasının İspanya'dan kaçmalarından hemen önce ona armağan ettiği işlemeli muhteşem bir İspanyol şalı satmak istediğini belirtti ve sattı da. Don Fernando dönüp şalın satılmış olduğunu öğrenince çok büyük bir öfkeye kapıldı ve çaresizce şalın peşine düştü. Sonuçta ikinci el giysiler alan Anna Rosenburg'u bulmayı başardıysa da kadın şalı ismini bilmediği bir kadına sattığını söyledi. Don Fernando çaresizdi. İki ay sonra da o sokakta bıçaklanmış olarak bulundu ve aldığı bıçak yaraları yüzünden öldü. O zamandan beri de Anna Rosenburg para yönünden şüphe uyandıracak bir rahatlık içinde. Takip eden yıllarda Hampstead'daki evi en az sekiz kez soyuldu. Bu soygunlardan dördü amacına ulaşmadı, hiçbir şey çalınmadı. Diğer dördündeyse alınanlar arasında işlemeli bir şal da vardı."

Müfettiş sözlerine kısa bir ara verdi ve Anthony'nin meraklı yüz ifadesini fark edince anlatmayı sürdürdü.

"Bir hafta önce Don Fernando'nun kızı Carmen Ferrarez, Fransa'daki bir manastırdan çıkarak buraya geldi. İlk yaptığı Hampstead'da Anna Rosenburg'u ziyaret etmek oldu. Söylendiğine göre yaşlı kadınla arasında sert bir tartışma geçmiş. Kızın evden ayrılırken söyledikleri uşaklardan biri tarafından duyulmuş.

"O hâlâ sende," diye bağırmış kız. "Yıllardır onun sayesinde servetine servet kattın –zengin oldun– ama bak sana söylüyorum, bu sana sonuçta uğursuzluk getirecek sonun kötü olacak. Ona sahip olmaya hakkın yok ve günün birinde o Bin Çiçek Şalı'nı hiç görmemiş olmayı dileyeceksin, bundan eminim."

"Bu olaydan üç gün sonra Carmen Ferrarez gizemli bir şekilde kaldığı otelden kayboldu. Odasında bir isim ve adres bulundu, Conrad Fleckman. Ayrıca bir de antikacı olduğunu iddia eden birinden gelmiş bir not: Adam notta kızda olduğuna inandığı işlemeli şalı alabileceğini belirtiyordu. Nottaki adres ise sahteydi.

"Bütün bu gizemin merkezinde o şalın olduğu çok açık. Dün sabah kendini Conrad Fleckman olarak tanıtan bir adam Anna Rosenburg'u ziyaret etti. Kadın onunla yaklaşık bir saat kadar bir odaya kapandı ve adam gittikten sonra da yatmak istedi. Bu konuşma onu çok sarsmıştı, rengi bembeyazdı. Yine de eğer adam, onu yeniden görmeye gelirse onunla her zaman görüşebileceğini belirtti. Dün gece yataktan kalktı, saat dokuz sularında evden çıktı ve bir daha da geri dönmedi. Bu sabah da Conrad Fleckman'ın evinde kalbinden bıçaklanmış olarak bulundu. Yerde hemen yanında da, ne vardı biliyor musunuz?"

"Şal mı?" diye sordu Anthony. "Bin Çiçek Şalı mı?"

"Bundan çok daha korkunç bir şey. Şalın gizemini ve gizlenen değerini açıklayan... bağışlayan, bu şefim olmalı."

O anda bir zil sesi duyuldu. Anthony sabırsızlığını elinden geldiğince bastırmaya çalışarak müfettişin dönmesini bekledi. Kendi durumu konusunda çok rahattı. Parmak izini aldıkları anda yaptıkları hatayı anlayacaklardı.

Ve sonra da belki Carmen arayacaktı...

Bin Çiçek Şalı! Ne tuhaf bir öyküydü bu... esmer, inanılmaz güzellikte bir genç kıza yakışır bir öykü.

Carmen Ferrarez...

Sonra kafasında yalnızca romanını kurgulamak olan o günün havasından sıyırdı kendini. Müfettiş dışarıda ne kadar da uzun kalmıştı? Ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Daire inanılmayacak kadar sessiz ve sakindi. Gitmiş olabilirler miydi? Herhalde ona bir şey söylemeden gitmezlerdi.

Bitişik odaya geçti. Oda boştu, oturma odası ve salon da. Tuhaftı ama boştu. Etraf karmakarışıktı. Tanrım –mine koleksiyonu– gümüşleri...

Hızla daireyi dolaştı. Her yerde aynıydı. Soyulmuştu, her şey gitmişti. Pahada ağır taşınması kolay hemen her şey gitmişti, Anthony'nin büyük bir emek ve özenle biriktirdiği mine koleksiyonu ve gümüşleri tamamen gitmişti.

Anthony inleyerek bir koltuğa oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Ancak ön kapının ziliyle kendine geldi. Kapıyı açtığında karşısında Roger'u buldu.

"Bağışlayın beni efendim," dedi Rogers. "O beyler sizin bir şeyler isteyebileceğinizi söylediler de."

"Beyler mi?"

"O iki arkadaşınız efendim. Elimden geldiğince onlara paketleme işlerinde yardımcı oldum. Neyse ki aşağıda her şeyi toparlayacak gibi iki kutu vardı." Gözleri zemine kaydı. "Ambalaj artıklarını elimden geldiğince süpürdüm efendim."

"Onları burada mı paketlediniz?" diye sordu Anthony inleyerek.

"Evet. Siz öyle istemiyor muydunuz? Uzun boylu arkadaşınız sizin bunu yapmamı istediğinizi söyledi. O arada arka odada diğer arkadaşınızla konuşuyordunuz, sizi rahatsız etmek istemedim."

"Onunla konuşmuyordum," diye homurdandı Anthony. "O benimle konuşuyordu, kahretsin."

Rogers hafifçe öksürdü.

"Sıkışık durumda olmanıza çok üzüldüm efendim."

"Sıkışık mı?"

"Küçük hazinelerinizden bile ayrılmayı göze aldığınıza göre."

"Ne? Şey, evet. Ha, ha!" Acı bir kahkaha attı. "Sanırım çoktan gitmişlerdir. Arkadaşlarımı kastediyorum."

"Ah evet, efendim. Kısa bir süre önce gittiler. Kutuları arabaya yerleştirdim, uzun boylu beyefendi yeniden yukarı çıktı, daha sonra ikisi birlikte aşağı indiler ve arabaya binip gittiler... "Bağışlayın ama bir terslik mi var, efendim?"

Rogers ne diyeceğini bilemiyordu. İçindeki korkunç boşluk, kendine duyduğu öfke giderek büyüyordu.

"Ters olmayan ne var ki Rogers? Neyse teşekkürler. Seni suçlayabileceğim bir şey olmadığı açıkça ortada. Lütfen beni yalnız bırak, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor da."

Beş dakika kadar sonra Anthony tüm olan biteni elinde not defteriyle karşısında oturan müfettiş Driver'a anlatıyordu. Müfettiş Driver sevimsiz bir adamdı, insanların kafasındaki gerçek dedektife hiç benzemediği bile söylenebilirdi. (Anthony de böyle düşünüyordu.) Aslında rol yapar gibi bir görünümü vardı. Sanatın doğaya üstünlüğünün bir başka çarpıcı örneğiydi bu! İnsanların kafasını şekillendirmesinin!

Anthony öyküsünün sonuna gelmişti. Müfettiş not defterini kapadı.

"Evet?" diye sordu Anthony merakla.

"Durum apaçık ortada," dedi müfettiş kendinden emin bir havada. "Patterson Çetesi. Son zamanlarda birçok zekice soygun gerçekleştirdiler. İriyarı uzun adam, kısa esmer adam ve kız... üç kişilik bir çete bunlar."

"Kız mı?"

"Evet, esmer ve çok güzel. Genellikle insanları tuzağa düşürmek için yem olarak kullanılıyor."

"Bir –bir İspanyol kızı– değil mi?"

"Kendisi öyle olduğunu söyleyebilir. Aslında Hampstead doğumlu."

Anthony, "Oranın farklı bir yer olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı.

"Evet, durum ortada," diyen müfettiş gitmek üzere ayaklandı. "Size telefon edip bir öykü anlattılar ve tam zamanında orada olacağınızı tahmin ediyorlardı. Sonra kız Gibson Ana olarak tanınan o kadına gitti. Kadın üst kattaki odasını belirli bir ücret karşılığında toplum içinde aşklarını yaşamak istemeyen âşıklara kiralamakta bir sakınca görmüyor. Kolayca tuzağa düşmenizi ardından onları buraya getirmenizi sağladılar, birisi sizi sözde bir öyküyle oyalarken diğeri ganimeti topladı. Tam Patterson'ların işi, onlara uygun."

"Ya benden alıp götürdükleri?" diye sordu Anthony endişeyle.

"O konuda elimizden geleni yapacağız efendim. Ancak Patterson'lar inanılmayacak kadar zekiler."

Anthony acı acı, "Öyle görünüyor," dedi.

Müfettiş oradan ayrıldı. O gittikten hemen sonra kapı çalındı. Anthony kapıyı açtı. Kapının önünde küçük bir erkek çocuğu elinde bir paketle duruyordu.

"Bu paket size efendim."

Anthony şaşkınlık içinde paketi aldı. Paket filan beklemiyordu. Oturma odasına dönünce paketin ipini kesti.

Gelen cam likör takımıydı.

"Kahretsin!" diye mırıldandı Anthony.

Sonra kadehlerden birinin kenarında ufak pembe bir iz olduğunu fark etti. Aklı yeniden Kirk Caddesi'ndeki o küçük odaya gitti.

"Seni seviyorum, evet... seni seviyorum. Ne olursa olsun, bunu anımsayacaksın, değil mi?"

Kız aynen böyle demişti. Ne olursa olsun... Acaba kastettiği...

Anthony güç de olsa kendini topladı.

"Bu olamaz," diye uyardı kendini.

O anda gözü daktilosuna kaydı, asık bir yüzle masanın başına geçti.

İKİNCİ SALATALIĞIN GİZEMİ

Yeniden yüzü asıldı, hayallere daldı. Bin Çiçek Şalı! Yerdeki cesedin yanında bulunan neydi acaba? Tüm gizemi aydınlatan o korkunç gerçek...

Tabii ki yoktu öyle bir şey yalnızca onun dikkatini başka yere çekmek için uydurulmuş bir öyküydü, öyküyü anlatan Binbir Gece Masalları taktiği kullanarak en ilginç noktasında kesmişti. Acaba gerçekten de gizemi aydınlatan korkunç bir gerçek olamaz mıydı? Ne olabilirdi bu? Hemen şimdi orada, bulamaz mıydı bunu? Eğer kafasını tamamıyla buna verirse?...

Anthony daktilodaki kâğıdı çıkarıp yerine yenisini yerleştirdi. Ve yeni bir başlık yazdı.

İSPANYOL ŞALININ GİZEMİ

Bir ya da iki dakika süreyle bu başlığa baktı, dalıp gitti. Sonra büyük bir hızla yazmaya başladı.

ALTIN TOP

I

George Dundas Londra'nın merkezinde durmuş, düşünüyordu.

Etrafından ağır işçiler ve parayı götürenler dalga dalga geçiyor, aynen bir gelgit olayı gibi kabarıp alçalıyorlardı. Ama şık giysileri ve özenle ütülenmiş pantolonuyla George onların farkında bile değildi. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Bir şey olmuştu. George ile zengin amcası arasında –ünlü Leadbetter and Gilling Firması'ndan Ephraim Leadbetter George'un amcasıydı– toplumun alt kesimlerinde "laf dalaşı" diye nitelendirilen türde bir şeyler. Daha açık olmak gerekirse bu lafları eden Bay Leadbetter idi. Öfkelenince sözcükler dudaklarının arasından fütursuzca dökülmüş ve çoğunun tekrarlardan oluşmasını ise hiç umursamamıştı. Bir şeyi bir kez söyleyip sonra peşini bırakmak Bay Leadbetter'ın yapacağı şey değildi.

Aslında konu basitti, kendi yolunu çizmek isteyen genç bir adamın aptalca davranması, yanlış yapması, izin almaya bile gerek duymadan hafta ortasında kendine bir gün tatil vermesi. Bay Leadbetter ağzına gelen her şeyi söyledikten ve birçok şeyi de bilmem kaçıncı kez tekrarladıktan sonra susmuş ve George'a bu konuda ne düşündüğünü sormuştu.

George'un cevabı basitti, yalnızca tek bir gün izin yapmak istemişti. Bir gün tatil.

Bunun üzerine Bay Leadbetter cumartesi öğleden sonra ve pazarın niçin yeterli olmadığını öğrenmek istemişti. Üstelik buna ek olarak bir de resmi ve uzun dini tatil günleri vardı.

George ise cumartesi ve pazarların, bayram günlerinin umurunda bile olmadığını söylemişti. Londra'nın yarısının toplanmadığı sakin bir nokta bulabileceği gerçek bir günde tatil yapmak istediğini belirtmişti.

Bunun üzerine Bay Leadbetter ölen kız kardeşinin oğlu için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını, hiç kimsenin yeğenine bir şans vermediğini ileri süremeyeceğini söylemişti. Ama bunun yararı olmadığı açıktı. Bundan böyle George cumartesi ve pazarlara ek olarak haftanın beş gününü de tatil yaparak geçirebilirdi.

"Altın top ayağının dibine kadar yuvarlanıp geldi oğlum," demişti son olarak şiirsel bir dille. "Ama sen bu fırsatı yakalayamadın."

George ise asıl fırsatı kaçıranın kendisi olduğunu söyleyince Bay Leadbetter'ın şiirsel dili öfkeye dönüşmüş ve ona odadan çıkmasını ve bir daha dönmemesini söylemişti.

George yine de düşünüyordu. Acaba amcası yumuşayacak mıydı yoksa yumuşamayacak mıydı? George'u gerçekte seviyor muydu yoksa aslında ondan hoşlanmıyor muydu?

Tam o anda bir ses duydu, hem de hiç beklemediği bir ses.

"Merhaba."

Kaput kısmı son derece uzun, kırmızı spor üstü açık bir araba hemen yanı başındaki kaldırımın kenarında durmuştu. Direksiyonda ise güzel ve popüler sosyete kızı Mary Montresor vardı. (Bu ayda en az dört kez onun fotoğrafını yayımlayan magazin gazetelerinin ona yakıştırdıkları tanımdı.) George'da davetkâr bir havada gülümsüyordu.

Mary Montresor, "Yaşamım boyunca hiç senin kadar ıssız bir adada terk edilmiş gibi görünen bir adama rastlamadım. Sanki gemilerin batmış," dedi. "Arabaya gelmek ister misin?"

"Bunu her şeyden çok isterim," diyen George bir an bile duraksamadan kızın yanına atladı.

Kalabalık trafikte ağır ağır ilerlediler.

Mary Montresor, "Şehirden bıktım," dedi. "Nasıl olduğunu görmeye geldim. Londra'ya döneceğim."

Kızın coğrafya anlayışını düzeltmek gibi bir cüretkârlık yapmaktan kaçınan George bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyledi. Bazen yavaş bazen Mary Montresor birden başka bir arabanın önüne geçip zikzak yapma fırsatı bulduğunda vahşice bir hızla ilerliyorlardı. George, kızın bunu yaparken fazlasıyla optimist davrandığını düşünüyordu ama sonuçta da insan bir kez ölüyordu. En iyisinin bu konuda hiçbir şey söylememek ve konuşmamak olduğunu düşündü. Güzel sürücüsüne kendini tamamen işine verme şansı vermeliydi.

Hyde Park'ın köşesinden delicesine bir hızla dönerken konuşan yine Mary Montresor oldu.

Sanki sıradan bir şeymiş gibi, kayıtsız bir havada, "Benimle evlenmek ister miydin?" diye sordu.

George yutkundu, belki de bu büyük arabanın, yaşadıklarının etkisiyle bir an ne diyeceğini bilemedi. Ama sonra yine de hızla kendini toparlayıp cevap verebildiği için kendisiyle gurur duydu.

"Çok mutlu olurdum," dedi umursamaz bir havada.

"Neyse," diye mırıldandı Mary Montresor dalgın bir tavırla. "Belki bir gün."

Sonunda kaza filan yapmadan düz yola çıktılar ve aynı anda George Hyde Park Corned Metro İstasyonu'nun hemen dışındaki yeni posterlere şöyle bir göz atma fırsatı buldu. POLİTİK DURUM KAYGILANDIRIYOR ve ALBAY YARGILANIYOR posterlerinin arasına sıkışmış SOSYETE GÜZELİ DÜK İLE EVLENİYOR ve DÜK EDGEHILL VE BAYAN MONTRESOR EVLENİYORLAR haberleri hemen dikkat çekiyordu.

"Peki ya dük, of Edgehill?" diye sordu George ciddiyetle.

"Ben ve Bingo mu? Biz nişanlıyız."

"Ama öyleyse... biraz önce söylediğin..."

"Ah o mu?" dedi Mary Montresor gülerek. "Henüz kiminle evleneceğime karar vermedim."

"Peki, ama onunla niçin nişanlandın?"

"Yalnızca denemek için. Herkes bunun çok zor olduğunu düşünüyordu ama hiç değildi."

"Çok kötü bir durum, şanssızlık –şey yani– Bingo için." George gerçek bir dükten takma ismiyle bahsediyor olmanın utancını bastırmayı bir şekilde başarmıştı.

"Hiç de öyle değil," dedi Mary Montresor. "Eğer bir şey ona iyi geliyorsa bu Bingo için de iyidir, ama bundan şüpheliyim."

George yine posterlerde keşfettiği başka bir konuya atladı.

"Bugün Ascot'ta at yarışları yok mu? Orada olman gerekmez miydi?"

Mary Montresor iç çekti.

"Tatil yapmak istedim," dedi hüzünle.

George neşeyle, "Ben de aynı şeyi yapmak istemiştim," dedi. "Sonuç olarak amcam beni işten attı."

"Desene evlenirsek benim yıllık yirmi bin sterlinlik gelirimin sana yararı olacak."

"Konforlu bir ev yaşamı için gerekli koşulları sağlayabilir," dedi George gülerek.

"Evlerden bahsetmişken," dedi Mary. "Haydi, kırsala gidip yaşayabileceğimiz bir ev bulalım."

Bu basit ve cazip bir plana benziyordu. Putney Köprüsü'nden geçtiler, Kingston Kavşağı'na ulaştılar ve Mary rahat bir soluk alarak vites yükseltip ayağını sonuna kadar gaza bastırdı. Kırsala ulaşmaları uzun sürmedi. Yarım saat geçmemişti ki Mary coşkulu bir çığlıkla elini uzatarak ileride bir noktayı işaret etti.

Tam karşılarında bir tepenin yamacında emlak danışmanlarının (çok ender doğru olsa da) "eski-dünyanın güzelliği" olarak nitelendirecekleri türde bir ev vardı. Gösterişli, ince ayrıntıların üzerinde durulmuş, cazip alçakgönüllü eski günleri anımsatan pırıl pırıl bir yapı. Aynen kırsaldaki eski konakların her birinin bir zamanlar olduğu gibi.

Mary beyaz parmaklıklı bir kapının dışında arabasını durdurdu.

"Arabayı burada bırakıp içeri girelim ve eve bakalım. Burası bizim evimiz olmalı."

"Kesinlikle bizim evimiz olmalı," dedi George. "Ama şu an için başka birileri yaşıyormuş gibi görünüyor."

Mary başkalarını boş ver anlamına gelen bir el işareti yaptı. Virajlı bahçe yolunda yan yana yürüdüler. Ev yakından çok daha çekiciydi.

"Eve yaklaşıp tüm pencerelerden içeri bakalım," dedi Mary.

George mırıldandı.

"Ya burada yaşayanlar..."

"Onlar umurumda değil –burası bizim evimiz– onların burada yaşıyor olmaları yalnızca bir rastlantı, kaza gibi bir şey. Ayrıca güzel bir gün ve büyük olasılıkla zaten dışarı çıkmışlardır. Eğer biri bizi yakalarsa... derim ki... derim ki... pardon buranın Bayan... Bayan Pardonstenger'in evi olduğunu sandım –ben– ben hata yaptığım için çok üzgünüm, beni bağışlayın."

George dalgın dalgın, "Umarım bu yeterli olur," diye mırıldandı.

Pencerelerden içeri baktılar. Ev muhteşem döşenmişti. Tam çalışma odasının penceresinden içeri baktıkları sırada hemen arkalarında çakıl taşlarının üzerinde yürüyen birinin ayak sesini duydular. Arkalarını döndüklerinde kendilerini tipik bir uşakla karşı karşıya buldular.

"Ah!" dedi Mary irkilerek. Sonra hemen kendini toplayarak en sevimli gülümsemesini takındı. "Bayan Pardonstenger içeride mi? Çalışma odasında olup olmadığına bakıyordum."

"Bayan Pardonstenger evde madam. Buyurun sizi ona götüreyim."

Yapabilecekleri tek şeyi yaptılar. Uşağı izlediler. George bu kadar tuhaf olayın ardından daha neler olabileceğini kestirmeye çalışıyordu. Pardonstenger adı ona ilk anda yirmi binde bir olasılıkla rastlanabilecek bir isimmiş gibi gelmişti. Ama karşılarına çıkmıştı işte.

O sırada Mary, "Bana bırak," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek. Sorun olmayacak."

George durumu idare etmeyi ona bırakmış olmaktan dolayı mutluydu. Bu nazik durumun bir kadın inceliği ve duyarlılığı gerektirdiği kesindi.

Doğruca salona alındılar. Uşağın salondan ayrılmasının hemen ardından kapı yeniden açıldı ve iriyarı beyaz saçlı abartılı derecede süslü bir kadın içeri girdi.

Mary Montresor, ona doğru sevinçle bir hamle yaptıktan sonra birden kalakaldı.

"Hayır, olamaz," diye haykırdı şaşkınlık içinde. "Bu Amy değil! Çok tuhaf bir durum."

"Çok tuhaf bir durum!" dedi aynı anda sert, haşin bir ses.

Ve Bayan Pardonstenger'in arkasından buldok yüzlü, çatık kaşlı, etrafına hiddetle bakan devasa bir adam çıktı. George o ana kadar hiç bu denli sevimsiz ve itici birini görmediğini düşündü. Adam kapıyı kapadı ve sırtını dayadı.

"Evet, çok tuhaf bir durum!" diye yineledi homurdanarak. "Sanırım küçük oyununuz ortaya çıktı!" Birden büyük bir tabanca çıkardı. "Eller yukarı. Eller yukarı dedim. Üstlerini ara Bella."

Sıklıkla dedektif romanları okuyan George hep üstünün aranmasının ne anlama geldiğini merak etmişti. Şimdi biliyordu artık. Bella (ya da sözde Bayan Pardonstenger) yaptığı aramada ne George'un ne de Mary'nin üzerinde silah bulamamış olmaktan dolayı mutlu oldu.

"Biraz daha akıllı olacağınızı umuyordum," diye homurdandı buldok yüzlü adam. "Buraya böyle gelmek ve safı oynamak. Bu kez hata yaptınız, çok kötü bir hata. Arkadaşlarınız ve akrabalarınızın sizi bir daha görebileceklerinden emin değilim." George'un yerinde kıpırdandığını görünce hiddetle haykırdı. "Ah! Yapmayın bunu! Yapmayın! Oyuna gelmem. Gözümü kırpmadan ateş ederim."

Mary, "Dikkatli ol George," diye fısıldadı.

George, "Olurum," dedi ürpererek. "Çok dikkatli olacağım."

"Haydi, yürüyün," diye bağırdı adam o anda. "Bella kapıyı aç. Elleriniz başınızın üstünde olsun. Kadınlar önden... evet, aynen böyle. Hemen arkanızdayım. Koridor boyunca yürüyün. Sonra yukarı..."

Denileni yaptılar. Zaten başka ne yapabilirlerdi ki? Mary elleri yukarıda merdivenlerden çıktı. George da onu izledi. Hemen arkalarından da elinde tabancasıyla çam yarması adam geliyordu.

Mary merdivenin başına geldi ve köşeyi döndü. Aynı anda George ani bir hareketle geriye doğru şiddetli bir tekme savurdu. Tekme adamın tam karnına isabet etti. Adam gerisin geriye merdivenlerden aşağı düştü. O anda George da döndü ve adamın arkasından aşağı koştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın elinden düşen tabancayı sağ eline aldı.

Bella bir çığlık atarak çuha kaplı bir kapının arkasında kayboldu.

Mary koşarak merdivenlerden indi. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"George, yoksa onu öldürdün mü?"

Adam yerde kıpırdamadan yatıyordu. George, ona doğru eğildi.

"Öldürdüğümü sanmıyorum," dedi esefle. "Ama nakavt olduğu kesin."

"Tanrı'ya şükür." Mary hızlı hızlı soluk alıyordu.

"Çok iyi," diye mırıldandı George kendini takdir ederek. "Herif hak ettiği dersi aldı. Ne haber dostum?"

Mary, onu kolundan çekti ve, "Haydi gel," diye bağırdı heyecanla. "Haydi, gel çabuk."

George farklı düşüncedeydi.

"Bu herifi bağlayacağımız bir şey olsaydı," dedi kendi planında ısrar ederek. "Buralarda bir ip ya da kordon bulabilir miydin acaba?"

"Hayır, bulamam," diye haykırdı Mary hışımla. "Haydi, gel – haydi çabuk – çok korkuyorum."

"Korkmana hiç gerek yok," dedi George erkekçe bir kibirle. "Ben buradayım."

"George, hayatım, lütfen, hatırım için! Bu işlere bulaşmak istemiyorum. *Lütfen* bırak onu."

Genç kızın "hatırım için" derken duygulu, hassas ses tonu George'u derinden etkilemiş, direncini kırmıştı. Evden çıkıp hızla bahçe yolunda bekleyen arabalarına doğru koşmaya hayır diyemedi. Arabaya vardıklarında Mary titrek bir sesle mırıldandı.

"Sen kullan. Ben kullanabileceğimi sanmıyorum."

George direksiyona geçti.

"Bu olayın arkasında ne olduğunu ortaya çıkarmalıydık," dedi. "Allah bilir o iğrenç herif nasıl bir alçaklık peşindeydi. Eğer sen bunda ısrarcı değilsen –ben polisi bu işe karıştırmak istemem– ama kendim bu işin peşini bırakmayacağım. Onun izini süreceğimden emin olabilirsin."

"Hayır, George bunu yapmanı istemiyorum."

"Böyle bir maceraya karıştık ve sen benim geri çekilmemi istiyorsun, öyle mi? Hayır, yaşamım pahasına da hayır."

"Senin bu denli kana susamış olduğunu bilmiyordum," dedi Mary ağlamaklı bir sesle.

"Kana susamış filan değilim. Daha başlamadım. O ahlaksız herif, bizi koskoca bir tabancayla tehdit etti. Bu arada, herifi katır gibi tepip merdivenlerden aşağı yuvarladığımda tabanca elinden uçup gitmişti, değil mi?"

Arabayı durdurdu, yana çekti ve evden çıkarken yanına aldığı tabancayı daha önce koyduğu yan cebinden aldı. Kontrol ettikten sonra fısıldadı.

"Lanet olsun. Dolu bile değil. Eğer bunu bilseydim..." Sustu, düşünceye dalmıştı. "Mary bu çok tuhaf bir durum."

"Biliyorum. O yüzden sana üzerine gitmemeni söyledim."

George kararlılıkla, "Asla," dedi.

Mary yürek parçalayıcı bir şekilde iç çekti.

"Evet, anlıyorum," dedi. "Sanırım sana bunu açıklamaktan başka çare yok. En kötüsü de bunu nasıl karşılayacağını hiç bilemiyorum."

"Ne demek istiyorsun, neyi açıklayacaksın?"

"Bak, durum şu." Kısa bir aranın ardından ekledi. "Sanırım günümüzde kızlar her zamankinden çok birbirlerine destek oluyorlar, aynı düşüncelerde birleşiyorlar, hepsinin istediği karşılaştıkları erkekleri yakından tanımak."

"Yani?" diye soran George çok şaşırmıştı.

"Bir kız için en önemli şey yanındaki erkeğin tehlike durumunda nasıl davranacağını bilmek... Pratik zekâsı? Soğukkanlılığı? Cesareti? Zekâsı? Ne yazık ki bunlar –çok geç– olmadan kolay kolay öğrenemeyeceğin şeyler. Yıllarca evli kalsan da gerçek anlamda tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalmayabilirsin. Tek bilebildiğin nasıl giyindiği, iyi dans edip etmediği ya da yağmurlu bir akşamda taksi çevirmekteki ustalığı."

George gülümsedi.

"Bunlar yararlı beceriler."

"Evet ama insan karşısında erkek gibi bir erkek istiyor."

George dalgın dalgın mırıldandı.

"Erkek gibi erkek ucu çok açık, çok geniş bir kavram."

"Kesinlikle. Ancak bu açık kavram daraltılabilir. Yapay bazı durumlar yaratarak. Benim de yaptığım buydu işte."

"Yani..."

"Evet."

"Anladığın gibi. Bu ev aslında benim. Buraya özellikle geldik, rastlantı değildi. Neredeyse öldüreceğin o adam da..."

"Evet."

"Adı Rube Wallace. Aktör. Profesyonel boksör. Tanıdığım insanların en tatlı ve kibarı. Onu tuttum. Bella da onun karısı. Bu yüzden onu öldürdüğünü düşündüğüm zaman öyle korktum. Tabii ki tabanca dolu değildi. Sahne gereği kullanılan bir aksesuvar. Ah George, bana çok kızmadın değil mi?"

"Bu testin uygulandığı –yani denendiği– ilk kişi ben miyim?"

"Yooo hayır, dur bir düşüneyim, dokuz buçuk kişide denendi."

"Yarım mı? O da ne?" diye sordu George merakla.

Mary soğuk bir sesle, "Bingo!" dedi.

"Peki, bunların arasında benim gibi tekme atan oldu mu?"

"Hayır, olmadı. Bazıları kaba davrandılar ama kısa süre içinde geri adım attılar, bağlanıp yukarı götürülmeyi ve ağızlarının tıkanmasını kabul ettiler. Her defasında ben bir şekilde ipleri gevşetmeyi başardım –aynen kitaplardaki gibi– sonra onu da kurtardım, birlikte evden kaçmayı başardık, ev her defasında boştu tabii."

"Yani hiçbirinin aklına adamı tepmek ya da öyle bir şey gelmedi mi?"

"Hayır."

George büyük bir özgüvenle, "Bu durumda seni bağışlıyorum," dedi.

Mary uysal uysal, "Teşekkürler George," dedi.

"Bu durumda cevap vermemiz gereken tek bir soruyla karşı karşıyayız: Şimdi nereye gideceğiz? Lambert Palace'a mı yoksa Doktor's Commons'a mı, hangisi olduğundan emin değilim."

"Neden bahsediyorsun sen, hiç anlamıyorum?"

"Belge. Sanırım özel bir belge şart. Biriyle nişanlanıp sonra hemen bir başkasına evlenme teklif etmekten çok hoşlanıyor gibisin. Bu bir şekilde engellenmeli."

"Senden benimle evlenmeni istemedim."

"İstedin. Hyde Park'ın köşesinde. Aslında orası evlilik teklifi için tercih edeceğim bir yer değil, ama herkesin bu konuda kendine özgü bir anlayışı var."

"Öyle bir şey yapmadım. Yalnızca şaka olarak sana benimle evlenmek isteyip istemediğini sordum. Ciddi değildim."

"Eğer bilirkişi görüşü alırsak bunun ciddi bir evlilik teklifi olduğunu söyleyeceğinden eminim. Ayrıca benimle evlenmek istediğin de belli."

"İstemiyorum."

"Dokuz buçuk başarısız denemeden sonra bile mi? Seni her tür tehlikeden ve zor durumdan çekip çıkaracak bir adamla yaşamını sürdürmenin vereceği güvenlik duygusunun nasıl bir şey olacağını bir düşün."

Mary'nin giderek yumuşamaya başladığı görülüyordu. Ancak yine de inatla mırıldandı.

"Önümde diz çökmeyen hiçbir erkekle evlenmeyi düşünmüyorum."

George, ona baktı. Tapılacak kadar güzeldi. Ancak George'un da tekme dışında da katırla ortak başka bir noktası daha vardı, inadı. Aynı kararlılıkla devam etti.

"Benim için bir kadının önünde diz çökmek küçülmektir. Bunu asla yapmayacağım."

Mary etkileyici bir hüzünle, "Çok yazık," dedi.

Londra'ya döndüler. George sessiz ve ciddiydi. Şapkasının geniş kenarı Mary'nin yüzünü büyük ölçüde gizliyordu. Hyde Park'ın köşesinden geçerken genç kadın yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Benim için bile diz çökmez misin?"

George kararlılıkla, "Hayır," dedi.

Kendini Süpermen gibi hissediyordu. Mary de onun bu haline hayrandı. Ancak ne yazık ki inadı da kırılacak gibi görünmüyordu, Mary'de de katır inadı vardı. George birden arabayı durdurdu.

"Bağışla beni," dedi ve arabadan dışarı fırladı. Koşarak önünden geçtikleri meyve tezgâhına gitti ve öylesine bir hızla geri döndü ki onları görüp ne olduğunu sormak üzere arabaya yaklaşan polis memurunun onlara ulaşmasına fırsat vermedi.

Gaza basarken elindeki elmayı Mary'ye uzattı.

"Meyve ye. Sembolik anlamda."

"Sembolik olarak mı?"

"Evet. Gerçekte elmayı Adem'e veren Havva'dır. Günümüzdeyse elmayı Havva'ya veren genellikle Adem oluyor. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Mary şaşkınlık içinde.

George ciddi bir ifadeyle sordu.

"Seni nerede bırakmamı istiyorsun?"

"Lütfen evime götür."

George arabayı Grosvenor Meydanı'na götürdü. Yüzü tamamen ifadesizdi. Meydanda arabadan indi ve yardımcı olmak için yolcu tarafına geçti.

Mary son bir girişimde bulundu.

"George sevgilim, yapamaz mısın? Yalnızca benim için, hatırım için?"

"Asla."

Ve o anda olan oldu. George kaydı, dengesini korumaya çalıştı ama başaramadı. Ancak tam Mary'nın önünde çamurun içinde diz çökmüş bir halde durabildi. Mary keyiften ufak bir çığlık atarak alkışladı.

"George sevgilim. Artık seninle evlenebilirim. Doğruca Lambert Palace'a git ve Canterbury başpiskoposundan evlilik için gün al, gerekli formaliteleri hallet."

"Ama... ama... yalnızca bir muz kabuğuydu..." Eliyle suçluyu havaya kaldırdı.

"Sağlık olsun. Olan oldu. Eğer artık kavga edersek ve sen benim sana evlilik teklifi yaptığımı söylersen ben de benimle evlenmek için dizlerinin üzerine çöktüğünü söyleyebilirim. Bütün bunları sağlayan bir muz kabuğu, öyle mi! Kutsanmış bir muz kabuğu demek istemiştin, değil mi?"

George, "Öyle bir şey işte," dedi.

II

O akşam beş buçukta Bay Leadbetter'a yeğeninin aradığı ve onunla görüşmek istediği söylendi.

"Hatasını anladı, burnu sürttü," dedi Bay Leadbetter kendi kendine. "Korkarım delikanlıya biraz sert davrandım, ama iyiliği içindi."

George'un içeri alınmasını söyledi.

George havalı bir şekilde içeri girdi.

"Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var amca. Bu sabah bana çok büyük haksızlık yaptın. Benim yaşımdayken sokağa atılıp akrabaların tarafından dışlanıp on biri çeyrek geçe ile beş buçuk arasında yıllık yirmi bin sterlinlik bir gelir elde etmeyi başarabildin mi, bunu bilmek istedim ben başardım bunu."

"Oğlum, sen çıldırmışsın."

"Çıldırmadım, işimi biliyorum, hepsi bu. Genç, zengin, güzel sosyetik bir kızla evleniyorum. Üstelik de benimle evlenmek için bir dükle evlenmekten vazgeçiyor."

"Bir kızla parası için evlenmek mi? Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim."

"Bunda kesinlikle haklısın, eğer bana evlenme teklifini yapan o olmasaydı ben de buna asla cesaret edemezdim –neyse ki– o bunu isteyip teklifi yaptı. Gerçi sonra geri adım attı ama fikrini değiştirmesini sağladım. Bütün bunlar nasıl oldu, biliyor musun amca? İki penny'yi akıllıca harcayarak ve altın topu yakalayarak."

Bay Leadbetter, "İki penny de nereden çıktı?" diye sordu.

"Bir muz, işporta tezgâhından alınmış bir muz. Başka birinin aklına gelmezdi bu muzu almak. Bu arada evlilik işlemleri nerede yapılıyor? Doktor's Commons'ta mı Lambeth Palace'ta mı?"

RACA'NIN ZÜMRÜDÜ

James Bond ciddi bir çabayla dikkatini elindeki küçük sarı kitaba yoğunlaştırdı. Dıştan bakınca kitap basit ama etkili bir kişisel gelişim kitabıydı: "Gelirinizin her yıl 300 sterlin artmasını ister miydiniz?" Kitabın fiyatı bir şilindi. James henüz yalnızca iki sayfa okumuş ve patronunun yüzüne bakması, dinamik bir kişilik geliştirmesi ve etrafına etkin bir hava yayması gerektiğini öğrenmişti. Şimdi ise asıl güç algılanan, ama bu işin kilidi olan bölüme gelmişti, "Zaman dürüstlük ve sağduyu zamanı." Geldiği bölümün başlığı böyleydi ve küçük sarı kitap ona şunları öğütlüyordu: "Güçlü kişi basiretli davranır, her bildiğini söylemez, kendine saklar." James küçük kitabı kapadı, başını kaldırdı ve karşısında ufka kadar uzanan mavi okyanusa baktı. Birden güçlü bir insan olmadığını hissetti, içine bir kuşku düştü. Güçlü bir kişi duruma hâkim olurdu, durumun kurbanı olmazdı. O sabah belki de altmışıncı kez James yanlışlarını sayıp döküyordu.

Bu onun tatiliydi. Tatili! Acı, alaycı bir kahkaha attı! Bu gözde sahil kasabasına Kimpton-on-Sea'ye gelmeye onu kim ikna etmişti? Grace. Kim onun karşılayabileceğinden çok daha yüksek bir masrafa girmesine neden olmuştu? Grace. Ve o onun planını büyük bir heyesle kabul etmişti. Grace'in peşi sıra buraya gelmişti, peki ya sonuç? O sahilden yaklaşık bir buçuk kilometre ötedeki sıradan bir pansiyonda

kalırken normalde benzer bir pansiyonda kalması gereken Grace (Kesinlikle aynı pansiyonda değil, James'in çevresinde gelenek ve göreneklere çok dikkat edilirdi.) çok çirkin bir şekilde onu yalnız bırakmış ve hemen sahildeki Esplanade Otel'e yerleşmişti.

Anlaşılan orada kalan arkadaşları vardı. Arkadaşlar! James yeniden acı acı güldü. Aklı birden Grace ile üç yıl geride kalan huzurlu arkadaşlığına gitti. O sırada Grace, onun ilgisini çekebilmiş ve seçilmiş olmaktan dolayı çok mutlu olmuştu. Bu Grace'in High Street'teki Madame Bartles'in şapka salonunda büyük övgüler almasından önceydi tabii. İlişkilerinin başlangıcında havalı olan James'ti, ama şimdi ne yazık ki her şey değişmişti. Grace artık teknik deyimiyle "çok para kazanan" biriydi. Bu onu şımartmıştı. Evet, o anda onu en iyi ifade eden sözcük buydu: Şımarık! Birden James'in aklına edebi bir romandan bir pasaj geldi: "İyi bir erkeğin aşkı için Tanrı'ya oruç tutarak minnettarlığını belirtmek." Böyle bir şey Grace için söz konusu bile olamazdı. Esplanade Otel'in zengin kahvaltısını eden biri olarak iyi adamın aşkını tamamıyla görmezden geliyordu. Bu arada da James'in hiçbir ahlaki normu olmadığını hissettiği Claud Sopworth denilen, fesat geri zekâlının yakınlaşma girişimlerini kabul ediyordu.

James bir anlamda yeryüzünde cehennemi yaşıyordu, kaşlarını çatarak karamsar bakışlarla ufka baktı. Kimpton-on-Sea. Nasıl olup da böyle bir yere gelmeye karar verebilmişti? Burası ünlü ve toplumun ileri gelen kişilerinin deniz tatili için geldikleri bir yerdi, iki büyük oteli ve sahil boyunca sıralanmış ünlü oyuncuları, zengin Yahudilere ve İngiliz aristokrasinin önde gelenlerine ait güzellikleriyle büyüleyen bungalovları vardı. En küçük bungalovun möbleli haftalık kirası yirmi beş guinea'ydı. Büyük bungalovların kiralarının ne olabileceğini düşünmek bile insanın başını döndürüyordu. İşte saraydan farksız bu evlerden biri de James'in o anda bulunduğu noktanın hemen arkasındaydı. Ünlü spor adamı Lord Edward Campion'a aitti ve o sıralar ser-

veti dillere destan ünlü Maraputna Racası da konuk olarak onun evinde kalıyordu. James o sabah yerel haftalık gazetede Raca ile ilgili bir röportajı başından sonuna okumuştu. Hintli racanın servetinin boyutu, sarayları, muhteşem mücevher koleksiyonu uzun uzun anlatılmış ve bu arada da özellikle güvercin yumurtası büyüklüğündeki çok özel bir zümrüdü de yanında getirdiğine değinilmişti. James bir şehir insanı olarak güvercin yumurtasının ne kadar olduğunu bilmiyordu, ama bu tanım bile onun kafasında iyi bir izlenim uyanmasına yeterli olmuştu.

"Eğer öyle bir zümrüdüm olsaydı," dedi kendi kendine ufka bakarak. Grace'e gününü gösterirdim."

Bu öylesine bir duyguydu ki düşüncesi bile James'in kendini daha iyi hissetmesine yetmişti. Geri planda gülme sesleri duyuldu, başını çevirdi ve Grace'i karşısında buldu. Yanında Claud Sopworth, Alive Sopworth ve Dorothy Sopworth de vardı ve ne yazık ki! Claud Sopworth de. Kızlar kol kola girmiş kıkırdıyorlardı.

Grace cilveli bir biçimde, "Neden uzak duruyorsun ki, yabancı mıyız?" diye sordu.

James, "Evet," dedi.

Çok daha açıklayıcı bir cevap verebilirdi aslında. Bunu biliyordu. Yalnızca "evet" gibi tek bir sözcük kullanarak güçlü kişiliğinizi aksettiremezsiniz. Claud Sopworth'ü dikkatle süzdü. Bir müzikal komedi kahramanı kadar şık giyinmişti. James içinden bir an için özlemle sahildeki köpeklerden birinin ıslak, kumlu ön ayaklarını Claud'un kusursuz beyazlıktaki flanel pantolonuna koyduğunu hayal etti. Kendisinin üzerindeyse oldukça kullanılmış koyu gri flanel bir pantolon vardı.

"Hava ne kadar güzel değil mi? İnsanı gevşetiyor."

Kıkırdadı.

"Ozondandır," dedi Alice Sopworth. "Tonik kadar etkili, biliyorsun." O da kıkırdadı.

James ise içinden düşünüyordu.

"Şu aptal kafalarını yakalayıp birbirine vursam. Sürekli gülmenin ne anlamı olduğunu hiç anlayamıyorum. Gülünecek ne söylendi ki?"

Claud aheste aheste, "Denize girsek mi yoksa çok fazla yorgunluk mu olur?"

Denize girme fikri neşeli çığlıklarla kabul edildi.

James de denize girmelerinin uygun olduğunu düşünüyordu. Hatta bu sayede Grace ile diğerlerinden biraz arkada kalmayı bile başardı.

"Grace, bak canım," dedi. "Seninle neredeyse görüşemiyoruz bile."

"İyi de –zaten– hep birlikte değil miyiz? Ayrıca istersen otele gelip öğlen yemeğini de bizimle yiyebilirsin, tabii..."

Şüpheyle James'in bacaklarına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu James hışımla. "Senin için yeterince şık değil mi?"

"Bak canım, biraz daha giyimine özen göstersen iyi olmaz mı? Buradaki herkes son derece şık ve özenli. Claud Sopworth'e baksana."

"Baktım baktım," dedi James sıkıntıyla. "Şimdiye kadar hiç onun kadar kusursuz giyinmiş birini görmedim. Tam bir kazanova."

Grace dikeldi.

"Arkadaşlarım hakkında konuşurken biraz dikkatli ol James. Onları eleştirmeye hakkın yok, bu doğru değil. Onun giyiminin oteldeki diğer erkeklerden hiçbir farkı yok."

"Hıh!" dedi James gülümseyerek. "Daha geçen gün gazetenin "Sosyete Dedikoduları" kısmında ne okudum biliyor musun? Bir dük... dük... adını şimdi anımsayamıyorum, ama sonuçta bir dük, İngiltere'nin en kötü giyinen insanı seçilmiş."

"Öyle olabilir," dedi Grace omuz silkerek. "Ama sonuçta o bir dük."

James, "Ne olacak?" diye itiraz etti. "Benim günün birinde dük olmayacağım ne malum? Sonuçta belki dük olamam ama asil olabilirim."

Cebinden sarı kaplı kitabını çıkararak yaşama, sıradan insanlar gibi başlayıp daha sonra soylular arasına katılmayı başarmış insanlardan oluşan uzun bir listeyi gösterdi. Grace yalnızca sırıttı.

"Lütfen cıvıma James. Herhalde kendini Kimpton-on Sea dükü olarak hayal etmiyorsun."

James, ona öfke ve hışımla baktı. Kimpton-on-Sea'nin havası gerçekten de Grace'in kafasına vurmuştu.

Kimpton plajı uzun, tamamıyla kumluk bir koydu. Yaklaşık bir buçuk kilometre boyunca plaj şemsiyeleri ve plaj kabinleri düzenli bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Grup yan yana yerleştirilmiş altı kabinin önünde durdu. Kabinlerin üzerine görünür bir şekilde. "Yalnızca Esplanade Otel müşterilerinin kullanımı içindir." yazılıydı.

"İşte geldik," dedi Grace neşeyle. "Ancak korkarım sen burada bizimle olamayacaksın James, senin halka açık kabinlerden birine gitmen gerekecek. Neyse denizde buluşuruz artık. Görüşürüz."

"Görüşürüz," diyen James kendisine işaret edilen yönde ilerlemeye başladı.

Denize yakın bir noktada yan yana dizilmiş on iki köhne çadır vardı. Yaşlı bir denizci elinde mavi bir kâğıt rulosuyla onlara bekçilik yapıyordu. Adam, James'in uzattığı parayı aldı, elindeki kâğıt rulodan mavi bir bilet kopardı, bir havlunun üzerine koyarak James'e uzattı.

"Şimdi sıranı bekle, delikanlı."

James ancak o anda durumu algılayabildi. Tam bir rekabet söz konusuydu burada. Onun gibi hemen denize girmeyi aklına koymuştu sanki. Yalnızca çadırlar değildi dolu olan, her çadırın önünde de birbirini ciddi ciddi süzen bir kalabalık vardı. James en küçük gruba katıldı ve beklemeye başladı. O sırada bir çadırın ipleri açıldı, oldukça dekolte mayosuyla genç güzel bir kadın dışarı çıktı. Sanki bütün sabahı orada boş boş geçirmek niyetindeymişçesine mayosunu çekiştirerek sahile doğru yürüdü ve kumların üzerine oturdu.

"Bu hiç hayra alamet değil," diye düşünen James başka bir gruba katıldı.

Beş dakika kadar sonra ikinci çadırda da bir hareketlilik duyuldu. İtişip çekişmelerin ardından çadırın kanatları ayrıldı, dört çocuk anne ve babalarının eşliğinde dışarı çıktılar. Çadır o kadar küçüktü ki bu kadar insanı alabilmiş olması akıl alır gibi değildi. Aynı anda iki kadın öne doğru sıçrayarak çadırın kanatlarını tuttular.

"İzninizle," dedi birinci kadın adeta soluyarak.

"Pardon ama," dedi ikinci kadın dik dik bakarak.

Birinci kadın hemen itiraz etti.

"Buraya sizden en az on dakika önce geldiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

İkinci kadın hemen savunmaya geçti.

"Ben buraya geleli yaklaşık bir buçuk saat oldu, bunu herkes biliyor burada."

Yaşlı denizci onlara doğru yaklaşarak, "Haydi, ama sakin olun. Sakin!" dedi.

İki kadın birden adamın üzerine atılarak bağırmaya, dert yanmaya başladılar. Onların bağrışmaları bittiğinde adam parmağıyla ikinci kadını işaret ederek, "Sıra sizin," dedi.

Ardından da itirazlara kulağını kapayarak kendi yerine döndü. Gerçekte hangisinin önce gelmiş olması onu hiç ilgilendirmiyordu, herhalde bunu tam olarak da bilmiyordu. Ama sonuçta bir karar vermişti ve aynen gazetelerdeki yarışmalarda olduğu gibi finali yapmıştı. James umutsuzluk içinde adamın kolundan tuttu.

"Bir dakika bakar mısınız? Bir şey sormak istiyorum."

"Buyurun beyim?"

"Bir çadır almam daha ne kadar sürecek?"

"Bir saat, bir buçuk saat, kesin bir şey söyleyemem."

James o anda Grace ve Sopworth kızlarının neşe içinde sahile koştuklarını gördü.

"Lanet olsun," dedi kendi kendine. "Lanet olsun!"

Bir kez daha denizciye döndü.

"Çadır kiralayabileceğim başka bir yer var mı? Sahildeki kulübeler kullanılabiliyor mu? Hepsi boş görünüyor."

"Kulübeler," dedi yaşlı denizci kibirle. "Onlar özel mülkiyet."

Ve denizci başka bir şey söylemeden James'in yanından ayrıldı. Kandırılmış olmanın acısıyla James sinir içinde birlikte beklediği guruptan ayrıldı ve doğruca sahile yürüdü. Bu kadarı fazlaydı. Bu kadarı kesinlikle fazlaydı! Daha fazlasına katlanması olanaksızdı. Hırsla önünden geçtiği kulübelere baktı. O anda James bağımsız bir liberalden kızıl bir sosyaliste dönüştü. Neden sanki zenginler kalabalığın içinde sıraya girmeleri gerekmeden istedikleri anda sahildeki kulübelerinde soyunup denize girebiliyorlardı ki?

Bu sistem temelinden yanlış, diye düşündü istemeden.

Denizden kızların işveli çığlıkları geliyor, su seslerine karışıyordu. Grace'in sesi ve şuh kahkahaları. Bu çığlıkların arasında Claud Sopworth'ün boş, aptal "Ha, ha, ha" ları.

"Kahretsin," dedi James dişlerini gıcırdatarak ve o ana dek yalnızca macera romanlarında okuduğu bir şeyi yapmaya karar verdi.

Durdu, bastonunu hırsla sallayarak denize arkasını döndü. Ve büyük bir nefretle karşısındaki kulübelerin isimlerine baktı: Eagle's Nest, Buena Vista ve Mon Desir. Kimpton-on-Sea'de evleri olan sosyetik tiplerin sahildeki kulübelerine tuhaf isimler vermek gibi anlaşılmayan bir alışkanlıkları vardı. Eagle's Nest ismi James'e bir şekilde saçma göründü, Buena Vista ise dilbilim açısından ona ters geliyordu. Fransızca bilgisi üçüncü ismin ona çekici gelmesini sağladı.

"Arzum, bir keşişin arzusu," dedi James kendi kendine. "Bal gibi biliyorum bunun ne anlama geldiğini."

Ve o anda diğer kulübelerin kapıları kapalı ve kilitli olmasına rağmen Mon Desir'inkinin aralık olduğunu gördü. James bir sağa bir sola

bakındı, baştan aşağı sahili gözden geçirdi, bulunduğu noktada genellikle yavrularının peşinden koşmakla meşgul, dünyanın bile farkında olmayan büyük ailelerin anneleri vardı. Saat henüz ondu, Kimpton-on-Sea sosyetesinin denize gelmesi için çok erken bir saatti.

Şu anda hepsi yataklarında üniformalı valelerinin tepsiyle getirdikleri bıldırcın ya da midyeleri yemekle meşguldürler, diye düşündü James. "Hiçbiri saat on ikiden önce toparlanıp buraya gelemez."

Yeniden denize doğru baktı. Grace'in şuh kahkahası aynen sevilen bir şarkının ünlü nakaratı gibi havaya yayıldı. Bunu Claud Sopworth'ün "ha, ha, ha" sesleri izledi.

"Yapacağım bunu," dedi dişlerinin arasından.

Mon Desir'in kapısını açarak içeri girdi. Bir an için ürperdi, loş ışıkta kancalara güneşte kurumak için asılmış giysileri görünce korktu ama kısa bir süre sonra kendini toparladı. Kulübe ikiye bölünmüştü, sağ tarafta askıya sarı bir genç kız süveteri, eski bir hasır panama şapka ve bir çift deniz ayakkabısı asılmıştı. Sol tarafta ise eski gri bir flanel pantolon, bir kazak ve iki cinsiyetin ayrımını açıkça belirten geniş kenarlı bir şapka asılıydı. James hemen kulübenin erkeklere ait olduğu anlaşılan kısmına geçti, hızla soyundu. Üç dakika sonra ise denizdeydi, profesyonel bir yüzücü havasında başını suya soka çıkara kulaç atıyordu.

"Ah, demek geldin," diye haykırdı Grace, ona. "Burada bekleyen kalabalığı görünce hiç gelemeyeceğinden korkmaya başlamıştım."

James alaycı bir havada, "Sahi mi?" diye sordu.

O an sarı kitabı düşündü.

"Güçlü kişi basiretli davranır, her bildiğini söylemez, kendine saklar."

Birden morali düzeldi. Hatta nazikçe, ama kararlılıkla Grace'e kulaç atmayı öğreten Claud Sopworth'e, "Hayır, dostum yanlış yapıyorsun," bile diyebildi. "Öyle olmaz. Ben ona gösteririm."

Sesindeki özgüven öylesine yüksekti ki Claud yenilgiyi kabul ederek geri çekildi. En kötüsü bu zafer anının çok kısa sürmesiydi. İngiliz

denizlerinin sıcaklığı denize girenlerin uzun süre kalmalarına izin verecek gibi değildi. Grace ve Sopworth kızlarının daha şimdiden dudakları morarmış, dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. Doğruca sahile koştular ve James de tek başına Mon Desir'in yoluna koyuldu. İyice kurulanıp ve tişörtünü başından aşağı geçirdiği sırada kendiyle gurur duyuyordu, mutluydu. Dinamik bir kişilik sergilediğini hissediyordu.

Sonra birden dehşetle donup kaldı. Dışardan kız sesleri duyuluyordu, bu sesler Grace ve arkadaşlarının seslerinden farklıydı. Bir an sonra gerçeği anladı, Mon Desir'in gerçek sahipleri geliyorlardı. Eğer James tam olarak giyinmiş olsaydı onların gelişini ağırbaşlı bir şekilde bekleyip, uygun bir açıklama yapmayı deneyebilirdi. Ama bulunduğu durumda paniğe kapıldı. Mon Desir'in pencereleri sıkı sıkıya kalın yeşil perdelerle kapatılmıştı. James hemen kapıya doğru atıldı ve çaresizce kapının tokmağına sarıldı. O sırada dışarıdan da bazı eller kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Kilitli olmalı," dedi bir kız sesi. "Oysa Pug kapının açık olduğunu söylemişti."

"Hayır, Woggle öyle söyledi."

"Woggle haddini aşmış," dedi başka bir kız. "Bir anahtar için geri dönmemizin gerekmesi ne saçmalık."

James ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Derin, uzun bir soluk aldı. Sonra çaresizce, aceleyle eşyalarını toparladı, giysilerini giydi. İki dakika sonra kayıtsız bir havada sahilde dolaşıyordu. Grace ve Sopworth kızları da çeyrek saat kadar sonra ona katıldılar. Sabahın kalan kısmını denizde taş kaydırarak kuma yazı yazarak ve birbirlerine tatlı şakalar yaparak neşeyle geçirdiler. Sonra Claud saatine baktı.

"Öğlen yemeği saati," dedi. "Bence artık geri dönmemiz gerekiyor."

Alice Sopworth, "Çok acıktım," dedi.

Diğer kızlar da kurt gibi acıktıklarını söyleyerek ona katıldılar.

Grace, "Sen de bizimle geliyorsun, değil mi James?" diye sordu.

Hiç şüphesiz James gereğinden fazla alıngandı. Grace'in ses tonu bile savunmaya geçmesine yetti.

"Eğer giysilerim senin için uygun değilse gelmeyebilirim," dedi ters bir tonda. "Belki de siz çok özel olduğunuz için gelmemem daha doğru olacak."

Bu aslında Grace'in kırılmasını istemediği James'in protesto mırıltılarına karşı yaptığı bir favördü ama deniz havası her nedense onu da olumsuz etkilemişti.

Omuz silkerek, "Nasıl istersen," dedi. "O zaman öğleden sonra görüşürüz."

James şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde orada kalakaldı.

"İyi öyleyse," diye mırıldandı uzaklaşan grubun arkasından bakarken. "Olur şey değil ama..."

Karamsarlık içinde şehre gitti. Kimpton-on-Sea adlı tatil kasabasında yalnızca iki kafe vardı ve her ikisi de sıcak, gürültülü ve fazlasıyla kalabalıktı. James sahildeki soyunma kabinlerinde yaşadıklarının aynını burada da yaşamak zorunda kaldı, sırasının gelmesini bekledi. Aslında sırasından da daha fazla beklemesi gerekti, çünkü saygısız bir orta yaşlı kadın boş bir yer açıldığında onu iterek yerine geçti. Sonunda küçük bir masaya oturtuldu. Hemen sol yanında üç özensiz giyimli, kısa saçlı kız hararetle İtalyan operasını tartışıyorlardı. Neyse ki James'in müzikle pek bir ilgisi yoktu. Yemek listesini dikkatle inceledi, elini ceplerinin en derinlerine daldırdı. Düşünüyordu:

Eminim şimdi ne istersem isteyeyim "bitmiş" olacak. Ben o kadar şanssız bir adamım işte.

O sırada cebine soktuğu sağ eline yabancı bir nesne geldi. Yuvarlak, bir taş...

Bu taş parçasını cebime neden koymuş olabilirim ki, diye düşündü.

Parmaklarıyla bakmak için taşı kavradı. Tam o sırada garson kız yanına yaklaştı.

"Kızarmış pisi balığı ve patates cipsi lütfen," dedi James.

"Pisi balığı 'kalmadı'," diyen kız sürekli sabırsızlık içinde tavana bakıyordu.

"O zaman körili biftek olsun."

"Körili biftek de 'kalmadı'."

"Bu lanet menüde olan bir şey var mı?" diye sordu James hışımla.

Garson kızın sıkıntılı bir hali vardı, isteksizce parmağını uzatarak etli kuru fasulyeyi işaret etti. James kaderine razı oldu ve kuru fasulye istedi. Kafelerde sürekli karşılaştığı bu haksızlığın öfkesiyle elini cebinden dışarı çıkardı. Taş hâlâ avucunun içindeydi. Parmaklarını açtı ve dalgın dalgın parmaklarının arasındaki nesneye baktı. Sonra birden öfkesi kayboldu ve yerini büyük bir şaşkınlığa bıraktı, gözleri faltaşı gibi açıldı. Avucunun içindeki nesne bir çakıl taşı değildi. Buna inanamıyordu bir zümrüttü; koskocaman, yemyeşil bir zümrüt. James elindeki zümrüde dehşetle baktı. Hayır, hayır, bu zümrüt olamazdı, renkli bir cam parçası olmalıydı. Bu büyüklükte bir zümrüt, olacak şey değildi bu. Aynı anda James'in gözlerinin önünde gazetede okuduğu satırlar belirdi: "Maraputna Racas'ı, ünlü güvercin yumurtası büyüklüğündeki zümrüdü." Acaba bu elindeki –baktığı– *o zümrüt* olabilir miydi? O sırada garson kız elinde kuru fasulyeyle geri geldi ve James ister istemez avucunu kapadı. Sırtından aşağı sanki buz gibi sular boşalıyor, tüm vücudu titriyordu. Bir buz kesiyor, bir alev alev yanıyordu. Korkunç bir ikilemin içinde kıvranıyordu. Ya avucundaki bu taş o zümrütse, acaba o muydu? Olabilir miydi? Parmaklarını açtı ve endişeyle baktı. James değerli taşlar konusunda uzman değildi, ama avucundaki taşın parıltısı ve rengindeki derinlik ona sanki bunun gerçek olduğunu anlatıyordu. İki dirseğini birden masaya dayadı, öne doğru eğildi ve görmeyen gözlerle hemen önündeki tabakta yavaş yavaş soğuyup donmaya başlayan etli

kuru fasulyeye bakmaya başladı. Bunu düşünmeliydi. Eğer bu Raca'nın zümrüdüyse, bunu ne yapmalıydı? O anda kafasında aynen bir şimşek gibi "polis" sözcüğü çaktı. Eğer değerli bir şey bulursanız bunu polis merkezine götürüp teslim etmeniz gerekirdi. James böyle eğitilmişti.

İyi de, bu zümrüdün onun pantolonunun cebinde ne işi vardı? Polis hiç şüphesiz bunu öğrenmek isteyecekti. Zor bir soruydu ve en kötüsü de o an için buna verecek bir cevabı olmamasıydı. Zümrüt onun pantolonunun cebine nasıl girmişti? Çaresizlik içinde bacaklarına baktı ve aynı anda daha da büyük bir şokla sarsıldı. Daha da yakından baktı. Evet, gri flanel pantolonlar genellikle birbirine benzerdi, ama yine de James giydiği bu pantolonun kendine ait olmadığı gibi bir hisse kapıldı. Sandalyesinde geriye yaslandı, bu keşfinin etkisiyle şoktaydı, donup kalmıştı. Şimdi neler olduğunu anlıyordu, aceleyle plaj kulübesinden çıkmaya çalışırken yanlışlıkla başkasının pantolonunu giymişti. Kendi pantolonunu asarken askıda onunkine çok benzeyen eski başka bir gri flanel pantolon olduğunu anımsıyordu. Bu her şeyi açıklıyordu, yanlış pantolon giymişti. Ama yine de, yüz binlerce sterlin değerinde bir zümrüdün böyle eski püskü bir pantolonun cebinde ne işi vardı? Düşündükçe olay ona daha da şüpheli görünmeye başladı. Tabii ki polise açıklayabilir...

Bu talihsiz bir açıklama olacaktı, kesinlikle çok talihsiz. Yabancı birinin plaj kulübesine bilerek ve isteyerek izinsiz girdiğini açıklaması gerekecekti. Gerçi bu o kadar da büyük bir suç değildi, ama en baştan eksi puanla başlamasına neden olacağından hiç şüphe yoktu.

"Size başka bir şey getirmemi ister miydiniz beyefendi?"

Bunu soran aynı garson kızdı. James'in önündeki dokunulmamış kuru fasulyeye bakıyordu. Aceleyle önündeki tabaktan birkaç çatal aldı ve hesabı istedi. Hesap gelince de ödeyip kalktı ve hemen dışarı çıktı. Kararsızlık içinde caddede yürürken gözüne birden karşı duvardaki bir poster çarptı. Bulunduğu kasabanın bağlı olduğu şehrin bir akşam ga-

zetesi vardı ve baktığı poster de gazetedeki o günkü haberlerin ilanıydı. Bunların arasında son derece basit, ama çarpıcı bir haber vardı:

"RACA'NIN ZÜMRÜDÜ ÇALINDI."

Aman Tanrım, diye düşünen James bir an başının döndüğünü hissetti ve duvara yaslandı. Neden sonra kendini toparlayarak cebinden bir penny çıkardı ve bir gazete aldı. Aradığını bulmakta hiç zorlanmadı. Yöredeki çarpıcı haberlerin hepsi bir araya toplanarak yöresel haberler başlığı altında yansıtılmıştı gazeteye. Ön sayfada ise bunların en önemlileri büyük manşetlerle belirtilmişti. "Lord Edward Campion'un Evinde Sansasyonel Soygun. Maraputna Racası'nın Dünyaca Ünlü Tarihi Zümrüdü Çalındı" olay basit ve netti. Bir önceki akşam Lord Edward Campion bazı dostlarını yemeğe davet etmişti. Zümrüdü öncelikle bayan konuklara göstermek isteyen Raca, onu getirmeye gitmiş ancak koyduğu yerde bulamamıştı. Hemen polise haber verilmişti. Ancak polis herhangi bir ipucu bulamamış, şu ana kadar da zümrüdün izine rastlanamamıştı. Gazete James'in elinden yere düştü, ama o bunu umursamadı bile. James hâlâ bu zümrüdün nasıl olup da plaj kabinindeki eski gri flanel pantolonun cebine girmiş olabildiğine bir anlam veremiyordu. Ancak polise gittiği takdirde anlatacağı öykünün şüpheli bulunacağına inancı da giderek artıyordu. Tanrım, bu durumda ne yapabilirdi? Ne yapabilirdi. Orada Kington-on-Sea'nin ana caddesinde, cebinde servet değerinde bir soygun ganimeti ile ne yapacağını bilmez bir halde duruyordu. Bu arada yöredeki tüm polisler de tüm güçleriyle bu ganimeti arıyorlardı. Önünde iki yol vardı: Birinci yol doğruca polis merkezine gitmek ve olanları olduğu gibi anlatmaktı, ancak James bunun doğru yol olduğundan emin değildi. İkinci yol ise bir şekilde bu zümrütten kurtulmaktı. Bir an zümrüdü küçük bir paketin içine yerleştirip Raca'ya göndermeyi düşündü. Sonra başını salladı, bunun doğru olmayacağını bilecek kadar polis romanı okumuştu. Böyle bir durumda dedektiflerin hemen büyüteçleriyle ve her türden donanım-

larıyla bu işin üzerine gideceklerinden emindi. İşinin ehli her dedektif en geç yarım saat içinde paketi gönderenin mesleğini, yaşını, adresini, alışkanlıklarını ve görünümünü saptamış olurdu. Bundan sonrasındaysa söz konusu kişinin yakalanması an meselesiydi. Üstelik kendini hiç yoktan suçlu durumuna düşürmüş olacaktı.

Sonra birden James'in aklına şaşırtıcı basitlikte bir çözüm geldi ve bunu daha önce düşünmemiş olmasına şaştı. Öğlen yemeği saatiydi, sahil nispeten boş olmalıydı. Mon Desir'e dönecek, pantolonu bulduğu yere asacak ve kendi pantolonunu giyecekti. Hızla plaja doğru yürümeye başladı.

Ancak yine de vicdanı rahat değildi. Zümrüdün bir şekilde Raca'ya geri dönmesi sağlanmalıydı. Biraz dedektiflik çalışması yapmasında yarar olabileceğini düşündü, kendi pantolonunu giyip diğerini bırakmadan biraz araştırma yapmasında yarar vardı. Bu düşünceyle doğruca soyunma kabinlerini kiralayan yaşlı denizcinin yanına gitti. Yaşlı adamın Kimpton'la ilgili bilgi almak konusunda bulunmaz bir kaynak olduğu tartışılmazdı.

"Pardon," dedi James nazikçe. "Sanırım dostlarımdan birinin, Bay Charles Lampton'un, bu sahilde kulübesi vardı. Adı –Mon Desir– evet, öyle olmalı."

Yaşlı denizci oturduğu geniş koltuğa iyice yayılmış, ağzında piposu, denizi seyrediyordu. Piposunu çıkardı ve gözlerini ufuktan ayırmadan cevap verdi.

"Mon Desir, Lord Edward Campion'a aittir. Bunu burada herkes bilir. Bay Charles Lampton diye birinden bahsedildiğini bile duymadım, yeni biri olmalı."

"Teşekkürler," diyen James oradan uzaklaştı.

Bu cevap onu şaşırtmıştı. Sonuçta Raca'nın kendisi bu taşı pantolonun cebine atıp sonra da unutmuş olamazdı. James başını salladı, bu teori onu tatmin etmemişti. Evdeki partide bulunanlardan birinin hırsız

olduğu apaçık ortadaydı. Bu durum James'e en favori macera romanlarından birini anımsatıyordu.

Yine de kendi temel amacında bir değişiklik olmamıştı. Her şey çok kolay ilerliyordu. Sahil onun olmasını umduğu gibi boştu. Daha da ötesi Mon Desir'in kapısı da aralıktı. İçeri sızması bir dakikasını bile almadı. Tam askıdan pantolonunu alırken arkasında bir ses duydu ve hızla döndü.

"İşte seni enseledim, adamım," diyordu arkasından gelen ses.

James'in ağzı açık kalmıştı. Mon Desir'in kapısında bir yabancı duruyordu, kırklı yaşlarda, son derece şık giyimli bir adam. Keskin hatları ve zeki bakışlarıyla adam saldırmaya hazır bir kartalı anımsatıyordu.

"İşte seni enseledim, yabancı," dedi adam ikinci kez.

James kekeledi.

"Siz... siz... kimsiniz?"

"Scotland Yard'dan dedektif Müfettiş Merrilees. Ve şimdi sizden zümrüdü bana vermenizi bekliyorum."

"Zü... zü... zümrüdü mü?"

James zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Söylediğim aynen buydu," dedi müfettiş sert bir tonda.

Ciddi, işbilir, kararlı bir tavrı vardı. James kendini toplamaya çalıştı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi kendinden emin bir adam havasında.

"Hayır dostum, eminim biliyorsunuz."

"Bütün bunlar –bir yanlış anlaşılmadan ibaret– her şeyi açıklayabilirim..."

Karşısındaki adamın yüzünden bundan sıkılmış olduğu okunabiliyordu.

"Her zaman aynı şeyi söylerler," dedi kuru kuru. "Herhalde sahilde dolaşırken bulduğunuzu söyleyeceksiniz siz de herkes gibi? Standart açıklama bu."

Aslında yapacağı açıklama aşağı yukarı buydu ama James yine de zaman kazanmaya çalıştı.

Çekinerek, "Sizin söylediğiniz kişi olduğunuzu nasıl bilebilirim ki?" diye sordu.

Merrilees bir an için ceketini açarak rozetini gösterdi. Edward rozete fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı.

"İşte şimdi..." dedi diğer adam neredeyse cana yakın ve yumuşak bir havada. "Neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorsunuz. Bu işte acemisiniz, bunu anlıyorum. İlk işiniz, değil mi?"

James başıyla onayladı.

"Tahmin etmiştim. Evet oğlum, zümrüdü verecek misin yoksa üstünü arayayım mı?"

James nihayet konuşacak gücü buldu kendinde.

"Ben... ben yanıma almadım," diye açıkladı.

Çaresizlik içinde çırpınıyordu.

"Kaldığınız yerde mi bıraktınız?" diye sordu Merrilees.

James başıyla onayladı.

"İyi o zaman," dedi dedektif. "Birlikte oraya gidelim."

James'in koluna girdi.

"Kaçma riskini göze almak istemiyorum," dedi neşeyle. "Şimdi kaldığınız yere gideceğiz ve bana o zümrüdü vereceksiniz."

James kararsızdı.

"Eğer bunu yaparsam, gitmeme izin verecek misiniz?" diye sordu çekinerek.

Merrilees sıkılmış gibiydi.

"Bu taşın nasıl alındığını biliyoruz," diye açıkladı. "Bu işe karışan kadını, neyse, Raca bu olayın mümkün olduğunca sessiz halledilmesini istiyor. Yöneticilerin nasıl olduklarını bilirsiniz."

Yerliler ve yöneticileri konusunda – *cause célèbe*[1] –dışında– hiçbir bilgisi olmayan James sanki çok iyi bilirmiş gibi başını salladı.

"Tabii bu tamamen kural dışı," diye ekledi müfettiş. "Ama sanırım ceza almadan atlatabilirsiniz."

James yeniden başıyla onayladı. Kordon boyunca yürüdüler ve sonra şehrin içine yöneldiler. Yön gösteren James idi ama diğer adam asla James'in sımsıkı tuttuğu kolunu bırakmıyordu.

James birden duraksadı ve konuşacak gibi oldu ama konuşmadı. Merrillees onu dikkatle süzdü sonra güldü. O sırada tam polis merkezinin önünden geçiyorlardı ve James'in oraya korkulu gözlerle baktığını fark etmişti.

"Öncelikle size bir şans vermek istiyorum," dedi alaycı bir tavırla.

İşte her şey tam da o anda başladı. Beklenmeyen oldu. James feryadı bastı, diğerinin koluna sarıldı ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Yardım edin! Hırsız var! Yardım edin! Hırsız var!"

Aradan bir dakika bile geçmeden etrafları oradaki kalabalıkla sarılmıştı bile. Merrilees kolunu James'in pençesinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Bu adam," diye bağırdı James. "Bu adam suçlu, cüzdanımı çaldı."

"Aptal adam, sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdı diğeri.

Bir polis memuru olaya el koydu. Bay Merrilees ve James polis merkezine götürüldüler. James şikâyetini yineledi.

"Bu adam cüzdanımı çaldı," dedi heyecanla. "Sağ cebimden cüzdanımı aldı."

"Bu adam çıldırmış," diye homurdandı diğeri. "Siz kendiniz de bakıp gerçeği görebilirsiniz müfettiş."

Müfettişin bir işaretiyle oradaki polis memuru elini Merrilees'in cebine daldırdı. Bir şey çıkardı ve şaşkınlık içinde yukarı kaldırdı.

(1) Ünlü, ilgi çeken bir dava.

"Tanrım!" diye haykırdı müfettiş şaşırmasına rağmen mesleğine yakışır bir soğukkanlılıkla. "Bu Raca'nın zümrüdü olmalı."

Merrilees oradaki herkesten çok daha fazla şüpheli ve şaşkın görünüyordu.

"Bu iftira!" diye haykırdı etrafa tükürükler saçarak. "İftira. Bu adam yürürken cebime atmış olmalı. Beni suçlu göstermek için yapılmış bir hareket."

Merrilees'in güçlü ve otoriter kişiliği müfettişi etkilemişti. Şüpheler James'in etrafında da yoğunlaştı. Müfettiş, polis memuruna bir şeyler fısıldadı. Adam dışarı çıktı.

"Evet, şimdi beyler," dedi müfettiş. "Sizin ifadelerinizi almak istiyorum."

"Elbette," dedi James. "Sahilde yürürken bu beyefendiyle karşılaştım ve bana beni tanıdığını söyledi. Onunla daha önce karşılaştığımızı anımsamıyordum, ama bunu söyleyerek onu kırmak istemedim. Birlikte sahil boyunca yürüdük. Ondan şüphelendim. Sonra polis merkezinin önünden geçerken elini cebime soktuğunu hissettim, onu tuttum ve bağırdım."

Müfettiş bakışlarını Merrilees'e çevirdi.

"Öyle bir noktaya kadar doğru," dedi adam ağır ağır. "Ama tamamıyla değil. Onu tanıdığını söyleyen ben değildim, aksine o beni tanıdığını iddia etti. Hiç kuşkusuz zümrütten kurtulmak istiyordu ve konuştuğumuz sırada cebime soktu."

Müfettiş not almayı bıraktı.

"Ah!" dedi tarafsızlıkla. "Birazdan bu meselenin aslını öğrenmemizi sağlayacak bir beyefendi de burada olacak."

Merrilees kaşlarını çattı.

"Benim burada daha fazla beklemem gerçekten olanaksız," dedi saatine bakarak. "Bir randevum var. Müfettiş gerçekten zümrüdü çalıp cebimde dolaştırdığım gibi bir saçmalığa inanıyor olamazsınız herhalde."

"Bunun pek mantıklı olmadığını ben de kabul ediyorum, tabii," diyen müfettiş sabırsızlıkla ekledi. "Ancak sanırım konunun açığa kavuşması için beş ya da on dakika beklemeniz gerekecek. Ah işte majesteleri de geldi."

Kırk yaşlarında ince uzun bir adam odaya girdi. Eski bir süveter ve yırtılmaya yüz tutmuş gri flanel bir pantolon giymişti.

"Evet, müfettiş, neler oluyor?" diye sordu. "Zümrüdü bulduğunuzu söylemiştiniz, değil mi? Bu muhteşem, fevkalade bir iş çıkardınız. Bu beyler de kim?"

Gözlerini önce James'te sonra Merrilees'te gezdirdi. Merrilees'in güçlü kişiliği giderek kaybolmuştu, bir şeylerin ezikliğini yaşar gibiydi.

Lord Edward birden bağırdı.

"Jones... neden?"

Müfettiş merakla sordu.

"Bu beyefendiyi tanıyor musunuz Lord Edward?"

"Evet tanıyorum," dedi lord soğuk bir ifadeyle. "Kendisi benim uşağım olur, bir ay kadar önce yanımda çalışmaya başladı. Onu Londra'dan gönderenler hemen ondan şüphelendiler, ama yapılan aramalarda eşyalarının arasında zümrüdün izine rastlanamadı."

"Çünkü ceketinin cebinde taşıyordu," dedi müfettiş. "Bizi ona götüren de bu beyefendi oldu." Müfettiş, James'i işaret etti.

Bir dakika sonra James hararetle kutlanıyor, eli sıkılıyor, teşekkürleri kabul ediyordu.

"Sevgili dostum," dedi Lord Campion. "Demek ondan en başından beri şüpheleniyordunuz, söylediğiniz bu, değil mi?"

James, "Evet," dedi. "Onu polis merkezine getirmek için cebime elini soktuğu öyküsünü uydurmam gerekti."

"Bu harika!" diye haykırdı lord. "Gerçekten harika. Eğer öğlen yemek yemediyseniz gelip bizimle yemenizi önereceğim. Gerçi çok geç oldu, saat ikiye yaklaşıyor ama..."

James, "Hayır," dedi. "Yemedim."

"O zaman tamam! İtiraz yok, gidiyoruz," diyen lord neşeyle ekledi. "Zaten Raca da size zümrüdü bulduğunuz için teşekkür etmek isteyecektir. Gerçi henüz öykünün aslını öğrenmedi ama..."

Çok geçmeden polis merkezinden ayrıldılar. Merkezin önündeki merdivenlerden inerken James, "Aslına bakarsanız," dedi. "Sanırım size bu öyküye ilişkin gerçekleri tam olarak anlatmam gerekiyor."

Ve bunu yaptı da. Öykü lordun hoşuna gitmiş hatta onu eğlendirmişti.

"Yaşamım boyunca bundan daha hoş bir şey duymadım," dedi neşeyle. "Şimdi anlıyorum. Jones zümrüdü alır almaz doğruca sahildeki kulübeye koştu, çünkü polislerin evi didik didik arayacaklarını biliyordu. Bu eski, yırtık pırtık pantolonu bazen balık avına çıkarken giyiyordum. Normalde hiç kimsenin bu pantolonu ellemeyeceğini biliyordu, dolayısıyla etraf yatıştıktan sonra rahatça gelip zümrüdü alabileceğini düşünmüş olmalı. Bugün gelip de zümrüdü bulamayınca büyük bir şok yaşamıştır. Sonra sizi görünce taşı alanın siz olduğunuzu hemen anladı. Ancak dedektif olduğunu söylediğinde onun rol yaptığını nasıl anladığınızı hâlâ anlayamıyorum."

Güçlü bir adam, diye düşündü James içinden. Ne zaman konuşması ne zaman susması gerektiğini çok iyi bilir.

Gülümserken parmakları ister istemez üzerindeki ceketin yakasına gitti ve Merton Park Super Bisiklet Kulübü'nün küçük gümüş amblemini hissetti. Jones denilen adamın da oranın üyesi olması gerçekten çok ilginç bir rastlantıydı ama öyleydi işte.

"Hey, James, merhaba!"

Başını çevirdi. Grace ve Sopworth kızları ona caddenin öbür tarafından sesleniyorlardı. Lord Edward'a döndü.

"Bana bir dakika izin verir miydiniz?"

Caddenin karşı tarafına geçerek kızların yanına gitti.

"Sinemaya gidiyoruz," dedi Grace. "Bizimle gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Çok üzgünüm ama gelemem. Lord Edward Campion ile öğlen yemeğine gidiyorum. Evet, kendisi karşıda yırtık pırtık elbiseler içinde beni bekleyen adam. Beni Maraputna Racası'yla tanıştırmak istiyor."

Nazikçe şapkasıyla selam verdi ve Lord Edward'a katıldı.

KUĞUNUN ŞARKISI

I

Londra'da bir mayıs sabahı, saat on birdi. Bay Cowan pencereden dışarı bakıyordu. Hemen arkasında Ritz Otel'in süitlerinden birinin süslü, görkemli oturma salonu vardı. Söz konusu henüz Londra'ya gelen ünlü opera sanatçısı Madam Paula Nazorkoff için ayarlanmıştı. Madamın menajeri Bay Cowan ünlü kadınla konuşmayı bekliyordu. Kapının açılmasıyla birlikte başını çevirdi, ancak gelen Madam Nazorkoff değil özel sekreteri Bayan Read idi. Bayan Read becerikli, çalışkan sarışın bir kızdı.

"Ah, demek sizdiniz?" dedi Bay Cowan. "Madam henüz kalkmadı mı?"

Bayan Read başını salladı.

"Bana on gibi buraya gelmemi söylemişti." diye ekledi Bay Cowan. "Ama yaklaşık bir saattir bekliyorum."

Bay Cowan bu duruma ne şaşırmıştı ne de içerlemişti. Sanatçıların kaprislerine alışıktı. Uzun boyluydu, sinekkaydı tıraşlı düzgün kemikli yüzünü düzgün taranmış saçları çevreliyordu. Saçları siyah ve pırıl pırıldı. Dişleri de dikkati çekecek kadar beyazdı. Konuşurken "s" harfini

vurgulama şekli peltek olmamasına rağmen öyle olduğunu düşündürüyordu. Babasının adının Cohen olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi aslında.

O anda odanın diğer tarafındaki kapı açıldı ve tertemiz giyinmiş, güzel bir Fransız kız içeri girdi.

"Madam kalktılar mı?" diye sordu Cowan umutla. "Ona haberlerim var."

Elise çaresizlik içinde iki elini havaya kaldırdı.

"Madam bu sabah yataktan solundan kalkmış gibi, hiçbir şeyden mutlu olmuyor. Dün akşam beyefendinin gönderdiği o muhteşem sarı güller için bile bunların New York'tayken gönderilmesinin hoş olduğunu ancak Londra'da bir embesilin bunları gönderebileceğini söyledi. Londra'da sadece kırmızı gül kabul edebileceğini belirtti ve kapıyı açtığı gibi sarı gülleri koridora fırlattı. Güller oradan geçmekte olan bir beyefendinin, *très comme il faut*,[1] sanırım üst rütbeli bir subay, üstüne geldi. Sanırım çok kızmıştır."

Cowan kaşlarını çattı, ancak duygularını belirtecek herhangi bir yorum yapmadı. Sonra cebinden küçük bir not defteri çıkararak içine kurşun kalemle "kırmızı güller" yazdı.

Elise diğer kapıya doğru gitti, Cowan da bir kez daha pencereye döndü. Vera Read yazı masasının başına oturdu ve mektupları açıp düzenlemeye başladı. On dakika sessizlik içinde geçti. Sonra birden yatak odasının kapısı hışımla açıldı ve Paula Nazorkoff odaya daldı. Onun etkisiyle oda sanki aniden daha da küçülmüş, Cowan daha da geri plandaki bir figüre dönüşürken Vera Read'in yüzü daha da solmuştu.

"Ah, ha! Çocuklarım!" dedi primadonna. "Zamanında gelemedim mi yine?"

(1) Çok düzgün, doğruca.

Uzun boylu bir kadındı ve bir opera sanatçısı için gereğinden fazla şişmandı. Bacakları ve kolları hâlâ ince uzundu. Boynu ise sütun gibiydi. Ensesinde topuz yapılmış saçları koyu, parlak kızıl renkteydi. Genç bir kadın değildi, en az kırk yaşındaydı, ancak yüz hatları hâlâ düzgün ve güzeldi. Teni kırışmaya başlamıştı, siyah parlak gözlerinin kenarlarında kaz ayakları oluşmuştu. Çocuk gibi bir gülüşü, devekuşu gibi bir havası vardı. Huyu şeytandan farksızdı. Öfkesi dayanılmazdı. Ama günümüzün en büyük dramatik sopranosu olarak tanınıyordu. Doğruca Cowan'a döndü.

"İstediğimi yaptınız mı? O iğrenç piyanoyu götürüp Thames Nehri'ne attınız, değil mi?"

"Sizin için farklı bir piyano getirttim," diyen Cowan başıyla köşedeki piyanoyu işaret etti.

Nazorkoff doğruca piyanoya giderek kapağını kaldırdı.

"Bir Erard," dedi. "Bu çok daha iyi. Bir bakalım."

Muhteşem, billur gibi bir soprano sesinin kusursuz bir arpejin eşliğinde çınlamasının ardından ses ölçeğe uygun bir şekilde iki kez yükselip alçaldı, sonra birden iyice tizleşti, en yüksek tonlara çıktı, yükseldi, yükseldi ve sonra alçalarak tamamen kayboldu.

"Ah!" dedi Paula Nazorkoff belirgin bir mutlulukla. "Ne kadar muhteşem bir sesim var. Londra için bile sesim muhteşem!"

"Aynen öyle," diye onayladı Bay Cowan içtenlikle. "Bahse girerim aynen New York'ta olduğu gibi Londra'da da dinleyenleri büyüleyeceksiniz, size hayran olacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu ünlü opera sanatçısı coşkuyla.

Kadının yüzünde beliren anlamlı gülümseme bu soruyu laf olsun diye sorduğunu belli ediyordu.

Cowan, "Bu kesin," dedi.

Paula Nazorkoff piyanonun kapağını kapadı, sahnede o çok etkili olan yürüyüşüyle, salına salına masaya doğru ilerledi.

"Evet, evet," dedi gülerek. "Şimdi iş konuşalım. Gerekli tüm ayarlamaları yaptınız, değil mi dostum?"

Cowan sandalyenin üstüne bıraktığı evrak çantasından birkaç belge çıkardı.

"Pek bir değişiklik yapılmadı," dedi. "Beş kez Covent Garden'da sahne alacaksınız, üç defa *Tosca*'da, iki defa *Aida*'da."

"*Aida*! Hıh!" diye mırıldandı primadonna. "Büyük sıkıntı benim için. Ama *Tosca* çok farklı."

"Ah evet," dedi Cowan. "Tosca rolü senin."

Paula Nazorkoff dikeldi.

"Yeryüzündeki en büyük Tosca benim."

"Aynen öyle," diye onayladı Cowan. "Hiç kimse sana erişemez."

"Sanırım Roscari de 'Scarpia'yı söyleyecek."

Cowan başıyla onayladı.

"Ve Emile'i Lippi."

"Ne?" Nazorkoff haykırdı. "Lippi mi, o iğrenç sefil havlayan kurbağa mı... vırak... vırak... vırak. Onunla söylemek istemiyorum onu ısırırım, yüzünü tırmalarım."

"Tamam, tamam canım," diyen Cowan, onu yumuşatmaya çalıştı.

"O şarkı söylemiyor, o havlayan soysuz bir köpek."

Cowan, "Neyse, bakarız, bakarız," dedi.

Kaprisli operacıları ustaca idare etmek konusunda deneyimliydi.

Nazorkoff, "Cavaradossi'yi kim söyleyecek?" diye sordu.

"Amerikalı bir tenor, Hensdale."

Kadın onaylarcasına başını salladı.

"İyi, şirin bir adam, üstelik güzel de söylüyor."

"Sanırım Barrére de rol alacak."

"O gerçek bir sanatçı," dedi madam beğeniyle. "Şu vıraklayan kurbağa Lippi'nin Scarpia'yı söylemesini engelle yeter. Hıh... onunla söylemeyeceğim."

Cowan, onu sakinleştirmeye çalışarak, "Bu işi bana bırak," dedi.

Boğazını temizledi ve çantasından yeni bir belge dosyası çıkardı.

"Albert Hall'de özel bir konser de ayarlıyorum."

Nazorkoff yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Cowan. "Ama herkes yapıyor bunu."

"İyi olacak, merak etme. Tıklım tıklım dolacak ve ben çok para kazanacağım. *Ecco*!"

Cowan yeniden birtakım kâğıtları karıştırdı.

"Evet, çok farklı bir teklif daha var. Lady Rustonbury'den. Oraya gidip şarkı söylemeni istiyor."

"Rustonbury mi?"

Primadonna bir şeyler anımsamak istercesine kaşlarını çattı.

"Yakında, çok yakın bir zamanda bu ismi bir yerlerde okuduğumu anımsıyorum. Bir kasaba ya da köyün adıydı, değil mi?"

"Bu doğru. Hertfordshire'da güzel küçük bir yer orası. Lord Rustonbury'nin yaşadığı Rustonbury Şatosu'ysa hayaletleriyle, aile resimleriyle, gizli bölme ve merdivenleriyle, dört dörtlük özel tiyatro salonuyla gerçek anlamda kusursuz, eski bir feodal yerleşim birimi. Para içinde yüzüyorlar, sürekli özel gösteriler düzenliyorlar. Bizden tam bir opera sergilememizi istediler, örneğin *Butterfly*."

"*Butterfly* mı?"

Cowan başıyla onayladı.

"Ne istersek ödemeye hazırlar. Tabii ki öncelikle Covent Garden'ı halletmemiz gerekiyor, ama ondan sonra bile sizin için finansal açıdan bu zahmete değebilir. Ayrıca kraliyet ailesinin bireylerinden bir kısmı da orada olacak. Bu kusursuz bir reklam olabilir."

Madam kaşlarını çattı, hâlâ çok güzel olan alnı kırıştı.

"Reklama ihtiyacım mı var benim?"

Cowan arsızca, "Fazlasının zararı olmaz," dedi.

"Rustonbury," diye mırıldandı soprano. "Bunu nerede gördüm acaba..."

Sonra birden ayağa fırladı, odanın ortasındaki masaya koştu ve masanın üstündeki gazetenin sayfalarını karıştırmaya başladı. Sonra eli gazetenin sayfalarından birinin üzerinde durdu, gazeteye doğru eğildi ve hemen ardından da ayağa kalktı. Gazetenin kayıp yere düşmesini umursamadı bile.

"Rustonbury için gerekli ayarlamaları yap," dedi. "Orada söylemekten mutluluk duyacağım, ama bir tek şartım var. *Tosca* söyleyeceğim."

Cowan şaşkınlık içinde ona baktı.

"Bu çok zor olabilir, böyle özel bir gösteride, dekorlar filan."

"Ya *Tosca* ya da hayır."

Cowan, ona yakından baktı. Gördüğü ona yetmişti, hafifçe başını sallayarak ayağa kalktı.

"Bir ayarlama yapmaya çalışacağım," dedi yavaşça.

Nazorkoff da ayağa kalktı. Bu kararının nedenini açıklamakta anlaşılan istekli görünüyordu.

"Bu benim en büyük rolüm Cowan. Jeritza bununla geçen yıl büyük sükse yaptı, hit oldu."

"Jeritza mı?" diye bağıran adamın yanakları kızardı. Nazorkoff ise Jeritza hakkındaki görüşlerini açıklamayı sürdürdü.

Sopranoların başka sopranolar hakkındaki görüşlerini dinlemeye alışık olan Cowan karşısındakinin tiradı bitene dek dikkatle dinledi ve sonra ısrarla kendi fikrini açıkladı.

"Sonuçta o 'Vissi D'Arte'yi,' midesinin üstünde yatarken söylüyor."

"Neden olmasın ki? Bunun savunulacak neyi var? Gerekiyorsa ben de sırtüstü uzanır, bacaklarımı havada sallayarak söylerim."

Cowan başını olağanüstü bir ciddiyetle salladı.

"Bunun olabileceğini sanmıyorum," dedi. "Ayrıca böyle bir şey yarışmak anlamına gelir, bunu biliyorsun."

"Hiç kimse 'Vissi D'Arte'yi benim kadar iyi söyleyemez," dedi Nazorkoff özgüvenle. "Hem de bunu manastır tonunda söyleyeceğim, aynen bana yıllar yıllar önce sevgili rahibelerin öğrettikleri gibi. Korodaki genç oğlanlar ya da bir melek gibi, duygusuz, tutkusuz."

Cowan içtenlikle, "Biliyorum," dedi. "Seni dinledim, sen muhteşemsin."

"Sanat bu," dedi primadonna. "Bedelini ödemek, acı çekmek, katlanmak ve sonuçta yalnızca tüm bilgiye değil, geçmişe dönüp küçük bir çocuğun yüreğindeki kaybolan güzelliği yeniden kazanacak güce sahip olmak."

Cowan, ona şüpheyle baktı. Kadının siyah gözleri sanki arkada bir noktaya takılıp kalmıştı ve bu boş bakışlardaki tuhaflık her nedense adamın tüylerinin ürpermesine neden oldu. Anlam veremediği tuhaf ama ürkütücü bir duyguydu bu. Madamın dudakları aralandı, kendi kendine birkaç sözcük fısıldadı. Cowan bunları tam olmasa da algılayabildi.

"Sonunda," diye mırıldandı kadın. "Sonunda... *bunca yıldan sonra*."

II

Lady Rustonbury hem hırslı hem de sanatçı ruhlu bir kadındı, bu iki niteliği büyük bir başarıyla kişiliğinde bütünleştiriyordu. Neyse ki ne hırslı ne de sanatla ilgilenen, bu yüzden de onu hiçbir şekilde engellemeyen bir koca bulabilecek kadar şansı yaver gitmişti. Rustonbury kontu uzun boylu, iriyarı bir insandı ve şu yaşamda onu ilgilendiren belki de tek şey atlardı. Karısını seviyordu, onunla gurur duyuyordu ve büyük servetinin karısının tüm isteklerini yerine getirme olanağı tanımasından mutluydu. Özel tiyatroyu büyük dedesi yaklaşık yüz yıl kadar önce yaptırmıştı. Lady Rustonbury'nin en büyük tutkusuydu tiyatro, orada Ibsen'den bir oyun sahneletmiş, sonra da kübist dekorda son dönem oyunlarından birine şans tanımıştı. Tiyatroda *Tosca*'nın sahnelenecek olduğu haberi çok büyük ilgi uyandırmıştı. Lady Rustonbury bu nedenle çok özel bir ev partisi düzenlemişti. Neredeyse Londra'daki seçkin sosyetenin tamamı buna katılmak için arabalarına atlamış köye gelmişlerdi.

Madam Nazorkoff ve ekibi köye öğlen yemeğinden hemen önce ulaştılar. Yeni genç Amerikalı tenor Hensdale, Cavaradossi'yi oynayacaktı. Ünlü İtalyan bariton ise Scarpia rolünü canlandıracaktı. Prodüksiyon giderleri çok yüksekti, ama hiç kimse bunu umursamıyor, Lady Rustonbury her masrafa seve seve katlanıyordu. Paula Nazorkoff'un keyfi yerindeydi, nazikti, neşeliydi, sıcakkanlıydı ve güler yüzlüydü. Geniş görüşlü ve hoşgörülüydü. Cowan bu durumdan dolayı şaşkındı, içinden bu durumun devam etmesi için dua ediyordu.

Öğlen yemeğinden sonra ekip tiyatroya geçti, sahneyi ve yapılan ayarlamaları denetledi. Orkestrayı İngiltere'nin en ünlü orkestra şeflerinden biri olan Bay Samuel Ridge yönetecekti. En ufak bir aksaklık bile yoktu, her şey tereyağdan kıl çekermişçesine kolay ilerliyordu. Ne

var ki bu aslında çok tuhaftı ve Bay Cowan'ı çok endişelendiriyordu. Sorunlu bir ortam onun çok daha fazla alışık olduğu bir durumdu ve bu alışılmadık huzur onu tedirgin ediyordu.

"Her şey inanılmayacak kadar düzgün ve yolunda gidiyor, bu kadarı çok fazla," diye mırıldandı kendi kendine. "Madam aynen süt dökmüş kedi gibi sakin ve sokulgan, bu kadarı olacak şey değil, sanki fırtına öncesi sessizlik gibi bir şey bu."

Belki de sahne dünyasıyla olan uzun ilişkisiydi onu böyle düşündüren. Bay Cowan'ın altıncı hissi bir şeyler olacağını söylüyordu ve bu öngörüsünde yanılmadığı da çok geçmeden ortaya çıktı. O gün saatler yediye gelirken Fransız hizmetçi Elise koşarak panik içinde yanına geldi.

"Ah Bay Cowan, hemen gelmelisiniz, lütfen hemen benimle gelin."

Cowan endişeyle, "Ne oldu?" diye sordu. "Madam yine bir şeyler mi karıştırdı, bir şeyden dolayı kıyamet mi kopar?"

"Hayır, hayır, sorun madam değil, Sinyor Roscari, o çok hasta, ölüyor."

"Ölüyor mu? Hadi ama abartma."

Cowan, hizmetçi kızın peşinden hızla hastalanan İtalyanın yatak odasına koştu. Ufak tefek adam yatağında yatıyor ya da daha doğrusu kıvranıyordu. Eğer ciddi bir durum olmasa adamın çırpınışlarının komik olduğu bile söylenebilirdi. Paula Nazorkoff, adamın üzerine eğilmişti, Cowan'ı ciddi ve otoriter bir ifadeyle karşıladı.

"Ah! Demek geldiniz. Zavallı Roscari, çok acı çekiyor. Hiç şüphesiz dokunacak bir şeyler yemiş."

"Ölüyorum," diye inledi küçük adam. "Ağrı, bu korkunç. Offf!"

Yeniden iki büklüm oldu, kıvrıldı, ellerini midesine bastırdı ve yatağın üstünde yuvarlandı.

Cowan, "Hemen bir doktor çağırmalıyız," dedi.

"Doktor çağırmak için kapıya doğru ilerlediği sırada Paula, onu durdurdu.

"Doktor zaten yolda, zavallıcığın ıstırabını dindirmek için elinden geleni yapacaktır, bundan eminim. Asıl sorun Roscari'nin bu akşam kesinlikle sahneye çıkamayacak durumda olması."

"Bir daha asla şarkı söyleyemeyeceğim, ölüyorum ben," diye inledi küçük İtalyan.

Paula, "Hayır, hayır, ölmüyorsun, ölecek filan değilsin," dedi. "Bu yalnızca mide fesadı ama bu gece şarkı söylemenin olanaksız olduğu da bir gerçek."

"Zehirlendim."

"Evet, bu hiç kuşkusuz gıda zehirlenmesi," diyen Paula, Fransız hizmetçiye döndü. "Doktor gelene kadar onunla kal."

Sonra Cowan'ı odanın dışına sürükledi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu dışarıda.

Cowan çaresizlik içinde başını salladı. Artık Londra'dan Roscari'nin yerini alacak birini bulup getirmek için çok geçti. Konuklarından birinin hastalandığını haber alan Lady Rustonbury de koridordan koşarak yanlarına geldi. Onun da tek düşüncesi aynen Paula Nazorkoff gibi *Tosca*'nın başarısıydı.

Primadonna, "Yakınlarda bu konuda bize yardımcı olabilecek biri olsaydı..." diye inledi.

"Ah!" Lady Rustonbury birden ufak bir çığlık attı. "Tabii ya. Var tabii. Bréon."

"Bréon mu?"

"Evet, Edouard Bréon, ünlü Fransız bariton, yakınımızda yaşıyor. Daha bu hafta gazetede *kır evleriyle* ilgili yazı dizisinde onun buradaki evinin fotoğrafı vardı. Bu iş için en uygun kişi o."

Nazorkoff neşeyle haykırdı.

"Bu Tanrı'nın bir lütfu! Bréon, Scarpia rolünde, onu çok iyi anımsıyorum, yaşamının en büyük rollerinden biriydi. Ama o sanırım emekliye ayrıldı, öyle değil mi?"

Lady Rustonbury kendinden emin bir havada, "Onu ikna ederim," dedi. "Onu bana bırakın."

Ve kararlı bir kadın olduğu için de hemen arabasına atladı ve yola koyuldu. On dakika sonra Mösyö Edouard Bréon'un kır evi heyecanlı, tedirgin bir kontes tarafından işgal ediliyordu. Lady Rustonbury bir şeyi aklına taktığı zaman hiçbir engel tanımadan bunu gerçekleştirirdi, kararından asla dönmezdi. Hiç şüphesiz Mösyö Bréon da bunu görmüş olmalıydı ki boyun eğmekten başka çare olmadığını anladı. Tabii bu arada kontese karşı özel bir zaafı olduğunu da itiraf etmek gerekir yoksul, sıradan bir çevreden gelen bir insan olarak mesleğinin zirvesine erişmiş, düklerle prenseslerle aynı çevrelerde bulunmuş, dost olmuştu ama bu asla onu tatmin etmeye yetmemişti. İngiliz kırsalının bu sakin köşesinde emekliliğini yaşamaya başladığından beri hoşnutsuzdu. Alkışlandığı, takdir edildiği o yaşamı arıyordu, İngiliz kırsalında ise asla olmasını beklediği şekilde coşkuyla karşılanmamıştı. Dolayısıyla Lady Rustonbury'nin isteğiyle kendisini şımartılmış, onore edilmiş hissederek mutluluk duydu.

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım," dedi gülümseyerek. "Bildiğiniz gibi uzun bir süredir toplum karşısında şarkı söylemedim. Hatta öğrenci bile kabul etmedim, belki hatır için bir ya da iki kişi, hepsi o kadar. Ancak Sinyor Roscari rahatsız olduğuna göre..."

Lady Rustonbury, "Gerçekten çok büyük bir şok," dedi.

"Mamafih bu rolün ağırlığı da neden olmuş olabilir buna."

Sonra uzun uzun bunun açıklamasını yaptı. Öyle görünüyordu ki Edouard Bréon emekliye ayrıldığından bu yana iyi bir bariton yetişmemişti.

"Madam Nazorkoff '*Tosca*'yı söyleyecek," dedi. "Sanırım onu tanıyorsunuzdur?"

Bréon, "Onunla hiç karşılaşmadım," dedi. Bir kez New York'ta dinlemiştim. Büyük bir sanatçı, drama nosyonu var." Lady Rustonbury rahatladı –bu sanatçıları anlamak zordu– ne zaman ne yapacakları bilinemezdi, öyle tuhaf kıskançlıkları ve antipatileri olabiliyordu ki...

Yirmi dakika kadar sonra şatosunun giriş holüne elini zaferle sallayarak girdi.

"Onu kandırdım," diye bağırdı neşeyle gülerek. "Bay Bréon'un bu nezaketini ve anlayışını asla unutmayacağım."

Herkes Fransız adamın çevresine toplandı, onların minnettarlıkları ve hayranlıkları aynen güzel bir tütsü gibi adamı kendinden geçirdi. Edouard Bréon altmışına yaklaşmış olmasına rağmen hâlâ yakışıklıydı, iriyarı, esmer, çekici bir kişiliğe sahipti.

"Bu arada..." dedi Lady Rustonbury. "Madam... nerede?" Etrafına bakındı. "Ah işte... buradaymış."

Paula Nazorkoff, Fransız adamın coşkulu karşılanmasına katılmamıştı. Şöminenin yanındaki büyük ceviz koltukta oturmayı sürdürmüştü. Tabii ki şömine yanmıyordu, sıcak bile sayılabilecek bir akşamdı ve primadonna ağır ağır palmiye yaprağından yapılmış bir yelpazeyi sallayarak kendini serinletiyordu. O kadar soğuk ve ilgisizdi ki Lady Rustonbury, onun tepki vereceğinden bile korktu.

"Bay Bréon." Lady Rustonbury baritonu Paula Nazorkoff'un yanına götürdü. "Madam Nazorkoff'la daha önce hiç karşılaşmadığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Paula Nazorkoff yelpazesini son bir kez daha salladıktan sonra kenara koydu ve elini Fransız adama uzattı. Adam uzatılan eli tuttu, eğildi ve hafifçe öptü. Aynı anda primadonnanın dudaklarının arasından hafifçe iç çektiği duyuldu.

"Madam," dedi Bréon. "Daha önce hiç birlikte söylemedik. Bu ilerleyen yaşımın bana verdiği bir ceza. Neyse ki kader yardımıma koştu ve beni bu cezadan kurtardı."

Paula hafifçe gülümsedi.

"Çok naziksiniz Bay Bréon. Henüz tanınmayan, önemsiz bir şarkıcıyken size hayrandım, sizi dinlerdim. Sizin 'Rigoletto'nuz, o ne sanattı, ne kusursuzluk! Hiç kimse sizin seviyenize erişemez."

"Ne yazık!" dedi Bréon iç çektiğini gizlemeye çalışarak. "Benim günüm geçti. Scarpia, Rigoletto, Radames, Sharpless, hepsini ne kadar çok söyledim, ama şimdi hiç!"

"Ama... bu, gece."

"Doğru madam, bu gece. Unuttum. Bu..."

"*Tosca*'yı birçok sopranoyla karşılıklı söylediniz," dedi Nazorkoff sitemle. "Ama asla *benimle* değil."

Fransız hafifçe reverans yaptı.

"Bu benim için büyük bir onur olacak madam. Çok büyük bir rol."

"Yalnızca bir soprano değil, aynı zamanda iyi bir aktris gerektiren bir rol," diye ekledi Lady Rustonbury araya girerek.

"Bu doğru." Bréon, ona hak verdiğini belirtti. "Çok gençken İtalya'da Milano'da küçük bir sokak tiyatrosuna gitmiştim. Koltuğum bana yalnızca birkaç liraya mal olmuştu ama orada o akşam dinlediğim ses kalitesinde bir sesi ancak New York'ta Metropolitan Operası'nda bir kez daha dinleyebildim. Genç bir kız *Tosca* söylüyordu o akşam, sanki bir insan değil bir melek söylüyordu aryayı. Özellikle de 'Vissi D'Arte'deki sesini asla unutamam, o temizliği, o duruluğu. Ancak dramatik nosyonu yoktu, hem de hiç yoktu."

Nazorkoff başıyla onayladı.

"Bu sonradan ediniliyor," dedi yavaşça.

"Doğru –bu genç kızın– Bianca Capelli, adını hâlâ anımsıyorum, mesleki kariyeriyle yakından ilgilendim. Benim sayemde büyük sözleşmeler yapma olanağı vardı, ama aptaldı, kesinlikle aptaldı."

Umutsuzca omuzlarını silkti.

"Nasıl aptal?"

Bunu soran Lady Rustonbury'nin yirmi dört yaşındaki kızı Blanche Amery idi. Mavi gözlü ince, zarif bir kız.

Fransız adam nazikçe ona döndü.

"Çok yazık oldu matmazel. Çok aşağı tabakadan, çok kaba, hiç yontulmamış biriyle ilişkisi oldu, Camorra suç örgütünden biriyle. Adamın polisle başı belaya girdi, ölüme mahkûm edildi; Bianca bana gelip yalvardı, sevgilisini kurtarmak için bir şeyler yapmamı istedi."

Blanche Amery gözlerini ona dikmiş, ilgiyle dinliyordu.

"Peki, yaptınız mı?"

"Ben mi matmazel, ne yapabilirdim ki? O ülkedeki bir yabancı olarak?"

Nazorkoff hafif, titrek bir sesle, "Etkili olabilirdiniz belki de?" dedi.

"Etkili olacak olsam bile bunun için çaba harcar mıydım, hiç bilemiyorum. Adam buna değmezdi. Ben kız için elimden geleni yapmak istedim."

Fransız adam hafifçe gülümsedi ama İngiliz kız o anda bu gülümsemede rahatsız edici bir tuhaflık sezdi. Bu sözcüklerin adamın gerçek düşüncelerini yansıtmaktan çok uzak oldukları gibi bir duyguya kapıldı.

"Siz elinizden geleni yaptınız," dedi Nazorkoff. "Bu çok büyük bir iyilik, peki kız bunun kıymetini bildi mi?"

Fransız adam omuzlarını silkti.

"Adam idam edildi. Kız da bir manastıra kapandı. Heyhat! Dünya çok iyi bir sesi kaybetti."

Nazarkoff anlamlı anlamlı gülümsedi.

"Biz Ruslar çok daha vefasızdır," dedi hafifçe.

Blanche Amery'nin gözleri Paula konuşurken bir an Cowan'a kaydı. Onun gözlerindeki anlık şaşkınlığı, dudaklarının bir an konuşacakmış gibi aralandığını ama Paula'nın uyaran bakışıyla yeniden kapandığını fark etti.

O sırada uşak kapıda belirdi.

"Akşam yemeği hazır," dedi Lady Rustonbury yerinden kalkarak. "Sizlere acıyorum, sahne almadan önce aç kalmak zorunda kalmak korkunç bir şey olmalı. Neyse ki oyundan hemen sonra muhteşem bir yemek sizi bekliyor olacak."

"Çok mutlu olacağımızdan emin olabilirsiniz," diyen Nazorkoff hafifçe gülümsedi. "Sonra!"

III

Tiyatroda *Tosca* operasının birinci perdesi henüz bitmişti. Seyirciler birbirine karışmış, herkes sohbet ediyordu. Kraliyet ailesinden gelenler en öne konulan kırmızı kadife kaplı koltuklarda oturuyorlardı. Herkes yanındakiyle fısıldaşıyor ya da mırıldanıyordu. Genel kanı birinci perdede Nazorkoff'un pek de büyük ününe yakışır bir performans sergilemediği yönündeydi.

Seyircinin çok büyük bir kısmı onun asıl böylece sanatını gösterdiğini, birinci perdede sesini ve kendini koruduğunu fark etmemişti. La Tosca'yı hafif, hoppa, aşkı hafife alan, işveli, cilveli, fingirdek, şımarıklık derecesinde kıskanç ve zor bir kadın olarak tanıtmıştı. Sesi

zirvedeki günlerindeki kadar olmasa da hâlâ muhteşem olan Bréon ise toplumsal değerleri küçümseyen, sinik Scarpia karakterini olağanüstü bir şekilde sergilemişti. Onun canlandırdığı karakterde en ufak bir yaşlı zampara hissi uyanmıyordu. Aksine Scarpia'yı hoş, neredeyse iyi huylu sevecen biri olarak canlandırmış, ondaki güç algılanan kötülüğü dış görünümünün altında gizlemeyi başarmıştı. Özellikle de son kısımda, tören alayı ve org eşliğinde kendisine yüz vermeyen kadından öç almak için onun güvenini kazanmayı planladığı kısımda Bréon muhteşem bir sanat ortaya koymuştu. Şimdi perde ikinci kez açılıyordu ve sahne Scarpia'nın Farnese Sarayı'ndaki dairesinin yemek odasıydı.

Bu kez, Tosca'nın içeri girmesiyle birlikte Nazorkoff'un sanatı ağırlığını gösterdi. Şimdi artık sahnede dehşet ve çaresizlik içinde kıvranan ama rolünü oynayan bir kadın vardı. Scarpia'yı hafifçe selamlaması, kayıtsızlığı, ona gülümseyerek karşılık vermesi! Bu sahnede Paula Nazarkoff adeta gözleriyle oynuyor, kayıtsız, gülümseyen bir yüz ifadesiyle öldürücü bir sükûneti kusursuz şekilde sürdürüyordu. Yalnızca gözleri onun gerçek duygularını hiçe sayan, ona ihanet eden Scarpia'ya bakışlarıyla adeta oklar savuruyordu. Bu böylece sürüp gitti, işkence sahnesi, Tosca'nın direncinin kırılması, Scarpia'nın ayaklarına kapanıp çaresizce merhamet dilediği an, ruhen ve bedenen teslimiyeti kabullenişi. Tam o anda müzik konusunda uzman sayılan Lord Leconmere hayranlıkla kıpırdandı ve hemen arkasındaki yabancı bir büyükelçi dayanamayarak mırıldandı. "Nazorkoff bu gece kendini aştı. Sahnede ondan başka hiçbir kadın bu kadar devleşemez."

Leconmere başıyla onayladı.

O anda Scarpia son kozunu oynar, yapacağının bedelini belirtir, Tosca panik içinde pencereye koşar. Aşağıdan tören alayındaki davulların sesleri duyulmaktadır ve Tosca kendini çaresizlik içinde kanepeye atar. Scarpia başucunda durmuş, adamlarının darağacını hazırlama-

larını anlatmaktadır, sonra bir sessizlik olur ve yeniden davul sesleri. Tosca yüzükoyun kanepede yatmaktadır, başı kanepenin kenarından aşağı sarkmıştır, neredeyse yere değecektir. Saçları yüzünü maskelemektedir. Sonra birden tutku ve stresle dolu son yirmi dakikanın tam tersi –aynen Cowan'a söylediği gibi– korodaki oğlanların ya da bir meleğin sesini andıran berrak duru sesi duyulur.

"*Vissi d'arte, vissi d'amore, non feci mai male ad anima viva!*
Con man furtiva quante miserie conobbi, aiutai."

Bu sanki şaşkın, afallamış, saf bir çocuğun sesidir. Sonra bir kez daha Scarpia'nın ayaklarının dibine çöker yalvarır, ta ki Spoletta içeri girene dek. Tosca tükenmiştir, sevgilisinin kurtulması için zorunlu olarak Scarpia'nın ona sahip olma isteğini kabul eder. Scarpia, Spoletta'ya iki anlama çekilebilecek talimatını verir. Spoletta bir kez daha oradan ayrılır. Sonra o dramatik an gelir. Tosca titreyen eliyle şarap kadehini kaldırırken masanın üstündeki bıçağı fark eder ve alıp saklar.

Bréon ayağa kalkar, özgüvenli ve soğuktur ama tutkuyla yanıp tutuşmaktadır.

"*Tosca, finalmente mia!*" (Tosca, sonunda benim olacaksın.)

Bıçağın demiri parıldar ve Tosca'nın nefret dolu aryası başlar.

"*Questo è il bacio di Tosca!*" (İşte Tosca böyle öper.)

Nazorkoff o zamana kadar hiç Tosca'nın intikam sahnesinde böylesine bir zevk duymamıştır. Son bir coşkuyla, "*Muori dannato,*"" diye fısıldar ve ardından tuhaf, boğuk bir ses tiyatroyu doldurur.

"*Or gli perdano!*" (Şimdi onu bağışladım işte!)

Scarpia bir dua mırıldanarak ölürken Tosca onun başının iki tarafına birer şamdan koyar, haç çıkarır, kapıda durup son bir kez bakar. Uzaktan gelen davul sesleri arasında perde kapanır.

Bu kez seyirciler ona gerçekten hayran kalmışlardır, delicesine alkışlarlar ancak bu kısa sürer. Arka kanatlardan birinden koşarak gelen biri Lord Rustonbury'ye bir şeyler söyledi. Lord ayağa kalktı, bir ya da iki dakika düşündükten sonra döndü ve ünlü bir doktor olan Sir Donald Calthorp'a işaret ederek yanına çağırdı. Ancak gerçek kalabalık seyirci topluluğu arasında yayılmıştı bile. Bir şey olmuştu, bir kaza, biri ağır yaralanmıştı. O sırada sanatçılardan biri kapalı perdenin önüne gelerek Bay Bréon'un şanssız bir kaza geçirdiğini, operanın devam edemeyeceğini bildirdi. Yeniden mırıldanmalar, homurdanmalar oldu, söylentiler aldı başını gitti, Bréon bıçaklanmıştı, Nazorkoff kendini kaybetmişti, kendini rolüne öyle kaptırmıştı ki karşısındaki oyuncuyu gerçekten bıçaklamıştı. Büyükelçi dostuyla konuşan Lord Leconmere o sırada birinin kolunu elledığini hissetti ve başını çevirdiğinde Blanche Amery'nin gözleriyle karşılaştı.

"Bu kaza değildi," diyordu genç kız. "Bunun kaza olmadığından eminim. Akşam yemekten önce İtalya'da karşılaştığı kızla ilgili anlattığı öyküyü duymadınız mı? O kız Paula Nazorkoff idi. O sırada, Rus olduğunu söylediğinde, Bay Cowan'ın gözlerindeki şaşkın bakışları gördüm. Rus ismi almış olabilir ama adam da onun İtalyan olduğunu biliyordu, bundan eminim."

"Sevgili Blanche," dedi Lord Leconmere.

"Size bundan emin olduğumu söylüyorum. Nazorkoff'un yatak odasında başucundaki gazetede Bay Bréon'un kır evinin fotoğrafı açık duruyordu. Buraya gelmeden önce biliyordu. Zavallı küçük İtalyan baritona hastalanması için bir şeyler verenin de o olduğundan eminim."

"İyi de neden?" diye sordu Lord Leconmere. "Neden?"

"Görmüyor musunuz? Tosca'nın öyküsünün yeniden yaşandığını. Bréon İtalya'da onu istemişti ama o sevgilisine sadıktı. Sonra sevdiği adamı kurtarması için yalvarmaya gitti ve Bréon bunu yapacağını söy-

ledi. Ama bunu yapacağı yerde onu ölüme gönderdi. Ve sonra şimdi intikam zamanı geldi. Onun, 'Ben Tosca'yım,' diye tısladığını duymadınız mı? O bunu söylediği anda Bréon'un yüzünü gördüm, *anlamıştı,* onu tanımıştı."

Paula Nazorkoff soyunma odasında omuzuna beyaz ermin kürkünü atmış, kıpırdamadan oturuyordu. O sırada kapı çaldı.

Elise içeri girdi. Ağlıyordu.

"Madam! Madam! Ölmüş. Ve..."

"Evet?"

"Madam bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. İki polis geldiler, sizinle konuşmak istiyorlar."

Paula Nazorkoff ayağa kalktı.

"Ben onların yanına giderim," dedi yavaşça.

Boynundaki inci kolyeyi çıkardı ve Fransız kızın avucunun içine koydu.

"Bunlar senin Elise, sen iyi bir kızsın ve bana karşı da her zaman çok iyiydin. Gittiğim yerde bunlara ihtiyacım yok. Anlıyorsun değil mi, Elise? Bir daha *Tosca*'yı asla söylemeyeceğim."

Bir an için kapıda durdu, gözlerini soyunma odasında gezdirdi. Sanki geçmişte kalan otuz yıllık kariyeri akıp gidiyordu gözlerinin önünden.

Sonra dişlerinin arasından, başka bir operanın son tiradını mırıldandı.

"*La commedia è finita.*"

SON

